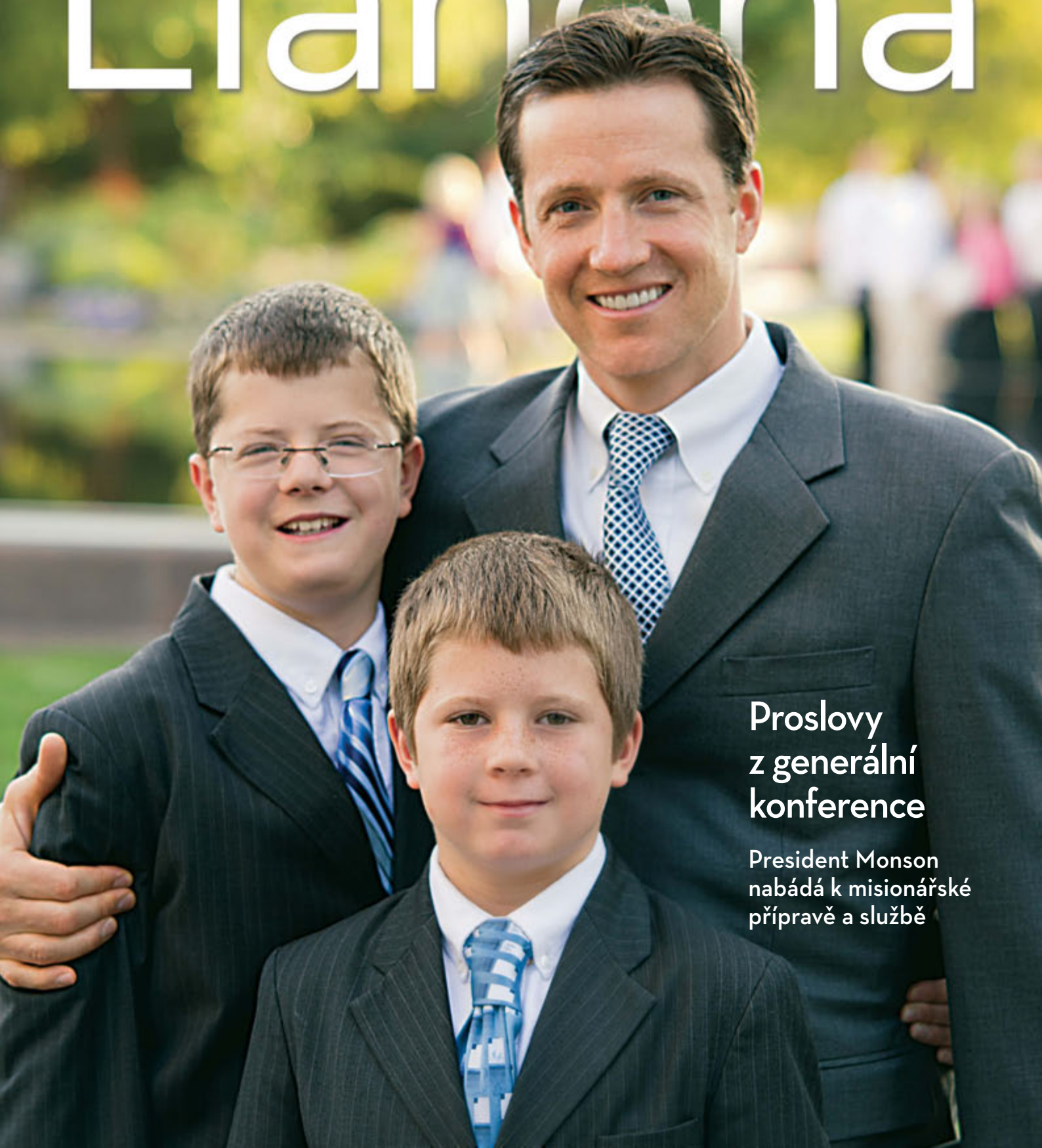

Liahona

Proslovy z generální konference

President Monson
nabádá k misionářské
přípravě a službě

*Pomazal oči slepého,
Walter Rane*

*Spasitel měl soucit s člověkem, který byl slepý od narození, a tak „plnul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe. ... A on šel a umyl se, i přišel, vida.“
(Jan 9:6–7.)*

- 2 Stručný přehled 180. pololetní generální konference

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 4 Opět se setkáváme
President Thomas S. Monson
- 6 Díky vaší víře
Starší Jeffrey R. Holland
- 9 Vytrvejte na cestě
Rosemary M. Wixomová
- 11 Poslušnost proroků
Starší Claudio R. M. Costa
- 13 Výuka evangelia a učení se evangelia
David M. McConkie
- 16 Zamyšlení nad zasvěceným životem
Starší D. Todd Christofferson
- 19 O tom, na čem záleží nejvíce
President Dieter F. Uchtdorf

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 23 Vyjádření podpory úředníkům Církve
President Henry B. Eyring
- 24 Svoboda jednání je v plánu života nezbytná
Starší Robert D. Hales
- 27 Budiž světlo!
Starší Quentin L. Cook
- 31 Víra – rozhodnutí je na vás
Biskup Richard C. Edgley
- 34 Samotné naše přežití
Starší Kevin R. Duncan
- 36 Chránová zrcadla věčnosti: Svědectví o rodině
Starší Gerrit W. Gong
- 39 Nikdy Ho neopustíte
Starší Neil L. Andersen
- 43 Proměňující moc víry a charakter
Starší Richard G. Scott

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

- 47 Buďte příkladem věřících
Starší Russell M. Nelson
- 50 „[Pojďte] ke mně s celým úmyslem srdce, a já [vás uzdravím]“
Starší Patrick Kearon
- 53 Učí nás, abychom odložili přirozeného člověka
Starší Juan A. Uceda
- 55 Pýcha a kněžství
President Dieter F. Uchtdorf

- 59 Služte s Duchem
President Henry B. Eyring

- 67 Tři aspekty rozhodnutí
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 70 Důvěřuj Bohu, a pak jdi a jednej
President Henry B. Eyring
- 74 Vyčištění vnitřní nádoby
President Boyd K. Packer
- 77 Duch Svátý a zjevení
Starší Jay E. Jensen
- 80 Buďte příkladem věřících
Mary N. Cooková
- 83 Dvě linie pro komunikaci
Starší Dallin H. Oaks
- 87 Božský dar věčnosti
President Thomas S. Monson

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

- 91 Kněžství Aronovo
Starší L. Tom Perry
- 94 Přijmi Ducha Svatého
Starší David A. Bednar
- 98 Odvážné rodičovství
Starší Larry R. Lawrence
- 101 Odpočinutí vaší duši
Starší Per G. Malm
- 103 Vyhybejme se pasti hříchu
Starší Jairo Mazzagardi
- 105 Jak jste naložili s mým jménem?
Starší Mervyn B. Arnold
- 108 Ó, ten lstivý plán onoho zlého
Starší M. Russell Ballard
- 111 Než se sejdeme zas
President Thomas S. Monson

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

- 112 „Dcery v mém království“ – Historie a dílo Pomocného sdružení
Julie B. Becková
- 116 Stálé a neochvějné
Silvia H. Allredová
- 119 „A [s] některými zajisté [soucit] mějte, rozeznání v tom majíce“
Barbara Thompsonová
- 122 Pravá láska nepomíjí
President Thomas S. Monson
- 64 Generální autority Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů
- 125 Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech
- 126 Generální předsednictva pomocných organizací
- 126 Učení pro naši dobu
- 127 Zprávy z Církve

Stručný přehled 180. pololetní generální konference

SOBOTA DOPOLEDNE, 2. ŘÍJNA 2010, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: starší Octaviano Tenorio. Závěrečná modlitba: starší Eduardo Gavarret. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Ved nás, mocný Jehovo“, *ZNPPD 2*, č. 16; „Let Zion in Her Beauty Rise“, *Hymns*, č. 41; „My Tobě, Bože, děkujeme“, *ZNPPD 1*, str. 47, ar. Wilberg, nepublikováno; „Je pilných rukou potřebí“, *ZNPPD 2*, č. 13; „Tell Me the Stories of Jesus“, *Children's Songbook*, 57, ar. Murphy, nepublikováno; „Paprsek jitřní“, *ZNPPD 2*, č. 53, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA ODPOLEDNE, 2. ŘÍJNA 2010, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Henry B. Eyring. Úvodní modlitba: starší Claudio D. Zivic. Závěrečná modlitba: starší Jorge F. Zeballos. Hudbu zajistil rodinný pěvecký sbor ze Sandy a Draperu v Utahu; dirigent Timothy Workman; varhanice Linda Margettsová: „Děti Boží, zpívejme“, *ZNPPD 1*, str. 10, ar. Lyon, publikovala spol. Jackman; „Beautiful Zion, Built Above“, *Hymns*, č. 44; „Chci Tě následovat“, *ZNPPD 2*, č. 20; „Home“, *Children's Songbook*, 192, ar. Dayley, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 2. ŘÍJNA 2010, KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: starší Marcos A. Aidukaitis. Závěrečná modlitba: starší James J. Hamula. Hudbu zajistil kněžský pěvecký sbor z misionářského výcvikového střediska v Provu; dirigenti Douglas Brenchley a Ryan Eggett; varhaník Richard Elliott: „Hark, All Ye Nations!“ *Hymns*, č. 264, ar. Ipson, nepublikováno; „Go, Ye Messengers of Heaven“, *Hymns*, č. 327; „Na vrcholku hory“, *ZNPPD 1*, str. 26; „Služ Nebes králi“, *ZNPPD 2*, č. 10, ar. Boothe, nepublikováno.

NEDĚLE DOPOLEDNE, 3. ŘÍJNA 2010, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní

modlitba: starší Gérald Caussé. Závěrečná modlitba: starší Carlos A. Godoy. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci Clay Christiansen a Richard Elliott: „Truth Eternal“, *Hymns*, č. 4; „Jehovah, Lord of Heaven and Earth“, *Hymns*, č. 269; „Dear to the Heart of the Shepherd“, *Hymns*, č. 221, ar. Wilberg, nepublikováno; „Píseň díky“, *ZNPPD 1*, str. 2; „Vzájemná láska“, *ZNPPD 2*, č. 1, ar. Wilberg, nepublikováno; „Ó, náplni blaha“, *ZNPPD 1*, str. 56, ar. Wilberg, nepublikováno.

NEDĚLE ODPOLEDNE, 3. ŘÍJNA 2010, GENERÁLNÍ ZASEDÁNÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedl: president Dieter F. Uchtdorf. Úvodní modlitba: starší Lawrence E. Corbridge. Závěrečná modlitba: biskup H. David Burton. Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhanice Bonnie Goodliffeová: „Come, Rejoice“, *Hymns*, č. 9, ar. Murphy, nepublikováno; „Ved světlo dál“, *ZNPPD 2*, č. 43, ar. Wilberg, nepublikováno; „Jsem dítě Boží“, *ZNPPD 1*, str. 96; „Sing We Now at Parting“, *Hymns*, č. 156, ar. Wilberg, nepublikováno.

SOBOTA VEČER, 25. ZÁŘÍ 2010, GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ POMOCNÉHO SDRUŽENÍ

Předsedal: president Thomas S. Monson. Vedla: Julie B. Becková. Úvodní modlitba: Sharon L. Eubanková. Závěrečná modlitba: Marsha G. Becková. Hudbu zajistil pěvecký sbor Pomocného sdružení z kůlů v Kearnsu v Utahu; dirigentka Cathy Jolleyová; varhanice Linda Margettsová: „Sečti dary“, *ZNPPD 1*, str. 12, ar. Kasen, publikovala spol. Jackman; „Carry On“, *Hymns*, č. 255, ar. Nielsen a Boothe, nepublikováno (lesní

rohy: Kristina Orcutt Tollefsonová, Mary Lamprosová a Claire Groverová); „Víc svatosti dej mi“, *ZNPPD 2*, č. 19, ar. Beebe, publikovala spol. Larice; „Píseň nadšení“, *ZNPPD 1*, č. 50, ar. DeFord, nepublikováno (flétny: Tia Jaynesová a Natalie Hallová; sólový zpěv: Katherine Dowseová, Olivia Dowseová, Megan Dowse Broughtonová, Jayni Dowseová, Sally Dowse Duffinová a Sofia Lee Dowseová).

PROSLOVY Z GENERÁLNÍ KONFERENCE JSOU K DISPOZICI

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích najdete na webových stránkách conference.lds.org nebo languages.lds.org. Po zobrazení stránky zvolte jazyk. Do dvou měsíců po konferenci jsou zvukové nahrávky obvykle k dispozici i v distribučních střediscích.

POSELSTVÍ PRO DOMÁCÍ A NAVŠTĚVUJÍCÍ UČENÍ

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

NA OBÁLCE

Vepředu: Foto Les Nilsson. Vzadu: Foto Welden C. Andersen.

FOTOGRAFIE Z KONFERENCE

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili: Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smithová, Les Nilssonová, Scott Davis, Lindsay Briggsová, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Rod Boam a Sarah Carabineová; v Argentině Lucio Fleytas; v Brazílii Laurení Fochettoová a Ana Claudia Soliová; v Dominikánské republice Krista Grollová; v Irsku Farris Gerard; v Itálii Alessandro Dini Ciacci; na Novém Zélandu Victoria Taupauová; v Jihoafrické republice Kevin Cooney; ve Švédsku Jens Rydgren a v Uruguayi Abel Gómez Pereyra. Fotografie presidenta Monsona, Busath Photography.

LISTOPAD 2010, 18. ROČNÍK, Č. 4

LIAHONA 09291 121

Oficiální mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Šéfredaktor: Paul B. Pieper

Paradci: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Výkonný ředitel: David L. Frischknecht

Ředitel redakce: Vincent A. Vaughn

Výtvárný redaktor: Allan R. Loyborg

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistenti výkonného redaktora: Jenifer L.

Greenwoodová, Adam C. Olson

Zástupce výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent redakce: Susan Barretová

Redakce: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,

LaRene Porter Gauntová, Larry Hiller, Carrie Kastenová,

Jennifer Maddyová, Melissa Merrillová, Michael R.

Morris, Sally J. Odekirková, Joshua J. Perkey, Chad E.

Phares, Jan Pinboroughová, Richard M. Romney,

Don L. Searle, Janet Thomasová, Paul VanDenBerghe,

Julie Wardellová

Vedoucí tajemník: Laurel Teuscherová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Scott Van Kampen

Vedoucí výroby časopisu: Jane Ann Petersová

Grafická úprava a výroba: Cali R. Arroyo, Collette

Nebeker Auneová, Howard G. Brown, Julie Burdettová,

Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim

Fenstermaker, Kathleen Howardová, Eric P. Johnsen,

Denise Kirbyová, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilsonová

Příprava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Evan Larsen

Překlad: Juha Nordlund

Mimo Spojené státy a Kanadu kontaktujte místní distribuční středisko nebo vedoucího sboru či odbočky, abyste získali informace o předplatném a cenách.

Rukopisy a dotazy zasílejte na adresu: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; nebo na e-mailovou adresu: liahona@ldschurch.org.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“ nebo „ukazatel“) je vydávána albánsky, arménsky, bislamsky, bulharsky, kambodžsky, cebuánsky, čínsky, chorvatsky, česky, dánsky, holandsky, anglicky, estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, německy, řecky, haitsky, hindsky, maďarsky, islandsky, indonésky, italsky, japonsky, kiribatsky, korejsky, lotyšsky, litevsky, malgásky, maršalsky, mongolsky, norský, polsky, portugalsky, rumunsky, rusky, samoánsky, sinhalsky, slovinsky, španělsky, švédsky, tagalšsky, tahitsky, tamilsky, telugušsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový materiál nesmí být kopírován, pokud řádek s údaji o autorovi kopírování zakazuje. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2010, Vol. 18 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN 1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. [Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431]

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ŘEČNÍCI V ABECEDNÍM POŘÁDKU

Allredová, Silvia H., 116
Andersen, Neil L., 39
Arnold, Mervyn B., 105
Ballard, M. Russell, 108
Becková, Julie B., 112
Bednar, David A., 94
Cook, Quentin L., 27
Cooková, Mary N., 80
Costa, Claudio R. M., 11
Duncan, Kevin R., 34
Edgley, Richard C., 31
Eyring, Henry B., 23, 59, 70
Gong, Gerrit W., 36
Hales, Robert D., 24
Holland, Jeffrey R., 6
Christofferson, D. Todd, 16
Jensen, Jay E., 77
Kearon, Patrick, 50
Lawrence, Larry R., 98
Malm, Per G., 101
Mazzagardi, Jairo, 103
McConkie, David M., 13
Monson, Thomas S., 4, 67, 87, 111, 122
Nelson, Russell M., 47
Oaks, Dallin H., 83
Packer, Boyd K., 74
Perry, L. Tom, 91
Scott, Richard G., 43
Thompsonová, Barbara, 119
Uceda, Juan A., 53
Uchtdorf, Dieter F., 19, 55
Wixomová, Rosemary M., 9

REJSTŘÍK TÉMAT

Aronovo kněžství, 91
Bezúhonnost, 16, 27
Čestnost, 27
Děti, 9
Duch Svatý, 13, 59, 77, 94, 98
Důsledky, 67
Důvěra, 70
Generální konference, 4, 111
Hřích, 103
Charakter, 43
Chrám, 4, 36
Jednoduchost, 19
Ježíš Kristus, 31, 39, 87
Kněžství, 59, 91
Kniha Mormonova, 77
Konfirmace, 94
Křesťanské vlastnosti, 53
Láska, 53
Měřítka, 80
Misionářská práce, 4, 47
Modlitba, 9, 83
Mravnost, 16, 27, 74, 80
Navazování přátelských vztahů, 47
Navštěvující učení, 119
Oběť, 6
Obrácení, 39
Oddanost, 39
Odvaha, 98
Píle, 19
Pionýři, 34
Plán spasení, 9, 24, 116
Pokání, 24, 50, 53, 74, 103
Pokoj, 101
Pokora, 55, 122
Pomocné sdružení, 112
Pornografie, 74, 103
Poslušnost, 11, 34, 43, 50, 70, 94, 98, 101, 105, 111
Požehnaní, 87
Práce, 16
Pravá láska, 122
Pravomoc, 83
Proroci, 11, 34, 70
Protivenství, 116
Příkázání, 105
Příklad, 9, 47, 80
Pýcha, 55
Rodičovství, 98
Rodina, 19, 36, 98
Rodinná historie, 36
Rozhodnutí, 67
Služba, 6, 16, 55, 59, 91, 112, 119
Služba andělů, 91
Smlouvy, 36
Soucit, 119
Souzení, 122
Spravedlivost, 91
Studium písem, 9, 13
Svědectví, 31, 77, 101
Světlo Kristovo, 27
Svoboda jednání, 24, 27, 31, 67, 74, 103
Učení se, 13
Urážka, 39
Usmíření, 36, 108
Uzdravování, 50
Užívání drog, 108
Vděčnost, 6, 87
Víra, 6, 31, 34, 43, 80, 111, 116
Výuka, 9, 13
Základy evangelia, 19
Zasvěcení, 16
Závazek, 67
Závislost, 108
Zjevení, 11, 77, 83, 94
Zodpovědnost, 67

President Thomas S. Monson

Opět se setkáváme

Misionářská služba je kněžskou zodpovědností – povinností, již od nás, kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán.

Milovaní bratři a sestry, vítáme vás na generální konferenci, kterou různými způsoby sledují a poslouchají lidé po celém světě. Děkujeme všem, kteří se nějakým způsobem podílejí na složité organizaci této velkolepé události.

Od dubna, kdy jsme se viděli naposledy, postoupilo dílo Církve kupředu bez překážek. Měl jsem tu výsadu zasvětit čtyři nové chrámy. V doprovodu

svých rádců a dalších generálních autorit jsem navštívil Gila Valley v Arizoně, Vancouver v Britské Kolumbii, Cebu City na Filipínách a Kyjev na Ukrajině. Chrámy na těchto místech jsou velkolepé a nádherné. Každý z nich žehná životu našich členů a má pozitivní vliv i na ty, kteří nejsou naší víry.

Večer před každým zasvěcením jsme měli výsadu sledovat kulturní představení, na kterých se podíleli

Stockholm, Švédsko

naši mladí členové, ale i ti, kteří jsou již o něco starší. Tato představení se obvykle konala na velkých stadionech, i když v Kyjevě jsme se sešli v jednom krásném paláci. Tanec, zpěv, hudební vystoupení i přehlídky byly vynikající. Vyjadřují uznání a lásku všem, kteří se na tom jakkoli podíleli.

Každé zasvěcení bylo duchovní hostinou. Na každém z nich jsme pociťovali Ducha Páně.

Příští měsíc znovuzasvětime chrám Laie na Havaji, jeden z našich nejstarších chrámů, který po mnoho měsíců procházel rozsáhlou renovací. Velmi se na tuto posvátnou událost těšíme.

Pokračujeme v budování chrámů. Jsem rád, že dnes dopoledne mohu oznámit pět dalších chrámů, pro něž se nyní zajišťují pozemky a jež se budou v nadcházejících měsících a letech stavět na těchto místech:

Lisabon v Portugalsku, Indianapolis v Indianě, Urdaneta na Filipínách, Hartford v Connecticutu a Tijuana v Mexiku.

Obřady vykonávané v našich chrámech jsou životně důležité pro spasení naše i našich milovaných zemřelých předků. Kež i nadále věrně navštěvujeme chrámy, které jsou budovány stále blíže našim členům.

Ještě předtím, než budeme naslouchat dnešním řečníkům, mi dovozte

zmínit se o něčem, co je blízké mému srdci a co si zaslouhuje naši velkou pozornost. Mluvím o misionářské práci.

Nejprve vám, mladým mužům v Aronově kněžství, a vám, mladým mužům, kteří budete brzy staršími, opakuji to, čemu již dlouho proroci učí – že každý způsobilý a schopný mladý muž se má připravit na službu na misi. Misionářská služba je kněžskou zodpovědností – povinností, již

od nás, kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán. Mladí muži, nabádám vás, abyste se na misionářskou službu připravovali. Uchovávejte se čistými, neposkvřenými a způsobilými zastupovat Pána. Pečujte o své zdraví a sílu. Studujte písma. Kde je to možné, účastněte se semináře nebo institutu. Dobře se seznamte s misionářskou příručkou *Kažte evangelium mé*.

Pár slov i pro vás, mladé sestry – ačkoli vy nemáte tutéž kněžskou zodpovědnost jako mladí muži, sloužit jako misionáři na plný úvazek, váš přínos coby misionářek je také cenný, a my vaši službu vítáme.

A nyní i něco pro vás, starší bratři a sestry – potřebujeme mnohem více starších manželských párů. Všem věrným manželským párům, které slouží nyní, nebo které sloužily dříve – děkujeme za vaši víru a oddanost evangeliu Ježíše Krista. Sloužíte ochotně a dobře, a konáte mnoho dobra.

Ty z vás, kteří jste ještě nedosáhli věku, kdy byste mohli sloužit na misi jako manželský pár, naléhavě žádám, abyste se již nyní připravovali na onen den, kdy tak se svým manželským partnerem budete moci učinit. Pokud vám to okolnosti dovolují, pokud odcházíte do důchodu a dovoluje vám to zdraví, připravte se, abyste mohli opustit domov a sloužit na misi na plný úvazek. V životě je jen málo příležitostí, kdy se můžete těšit z onoho nádherného ducha a pocitu zadostiučinění, které přicházejí, když sloužíte na plný úvazek na díle Mistra.

Bratři a sestry, kež jste naladěni na Ducha Páně, zatímco budeme v následujících dvou dnech naslouchat Jeho služebníků. Aby toto požehnání obdržel každý z nás, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Díky vaší víře

Mé díky patří vám všem, úžasným členům Církve, ... za to, že každý den svého života dokazujete to, že čistá láska Kristova „nikdy nepomíjí“.

Presidente Monsone, členové této Církve po celém světě se s tímto úžasným pěveckým sborem připojují k této velkolepé hymně a pravíme: „Děkujeme Ti, ó Bože, za proroka.“ Děkujeme vám za váš život, za váš příklad a za ona slova na uvítanou k další generální konferenci Církve. Máme vás rádi, obdivujeme vás a podporujeme vás. Na dnešním odpoledním zasedání samozřejmě budeme mít oficiální příležitost zvednout ruku a vyjádřit podporu nejen prezidentu Monsonovi, ale také všem ostatním generálním úředníkům Církve. Vzhledem k tomu, že na onom seznamu bude i mé jméno, dovoluji mi, abych byl tak smělý a jménem všech vám předem poděkoval za vaši pozvednutou ruku. Nikdo z nás by nemohl sloužit bez vašich modliteb a bez vaší podpory. Vaše oddanost a vaše láska pro nás znamená víc, než jsme to vůbec schopni vyjádřit.

V tomto duchu bych rád ve svém dnešním poselství řekl, že *my* podporujeme *vás*, že i *my vám* věnujeme tytéž upřímné modlitby a tytéž projevy lásky. Všichni víme, že existují určité speciální klíče, smlouvy a zodpovědnosti dané předsedajícím úředníkům Církve, ale víme také, že Církev čerpá nesrovnatelnou sílu, vskutku

jedinečnou vitalitu, z víry a oddanosti *každého* člena této Církve, ať je to kdokoli. Ať žijete v jakékoli zemi, ať se cítíte jakkoli mladě či nedostatečně, nebo ať máte pocit, že jste sešli věkem nebo máte různá omezení, svědčím o tom, že Bůh miluje každého z vás osobně, že jste tím hlavním, co dodává smysl Jeho dílu, a že předsedající úředníci Jeho Církve na vás myslí s láskou a modlí se za vás. Vaše osobní hodnota, posvátná nádhera *každíčkého* z vás, je právě tím důvodem, proč existuje plán pro spasení a oslavení. Na rozdíl od toho, co se dnes běžně říká, toto se *skutečně* týká *vás*. Ne, neobracejte se a nedívejte se na souseda. Mluvím přímo k vám!

Jen těžko hledám ta správná slova, abych vám řekl, jak moc vás Bůh miluje a jak moc vděční jsme za vás my, kteří jsme zde na pódiu. Snažím se být hlasem samotných andělů nebeských, abych vám poděkoval za každou dobrou věc, kterou jste kdy udělali, za každé laskavé slovo, které jste kdy pronesli, za každou obět, kterou jste kdy přinesli, když jste někomu – komukoli – nabídli krásu a požehnání evangelia Ježíše Krista.

Jsem vděčný za vedoucí Mladých žen, které jezdí na dívčí tábory a bez šampónu, sprchy a líčidel proměňují

svědecká shromáždění u dýmajícího táboráku v nejužasnější duchovní zážitky, které tyto dívky – nebo jejich vedoucí – kdy v celém svém životě zažijí. Jsem vděčný za *všechny* ženy v Církvi, které byly v mém životě tak silné jako hora Sinaj a tak soucitné jako hora Blahoslavenství. Někdy se usmíváme nad aktivitami našich sester – znáte to: zelené želé, prošívané deky a bramborový salát podávaný na smutečních hostinách. Má rodina však v té či oné době vděčně přijímala všechny tyto věci – a v jednom případě dostala prošívanou deku a bramborový salát v tentýž den. Byla to jen malá deka – ve skutečnosti velmi malá – která měla mého bratra, který zemřel jako nemluvně, při návratu do nebeského domova zahřát a udělat mu takové pohodlí, které sestry z našeho Pomocného sdružení chtěly, aby měl. Po pohřbu bylo pro naši rodinu zajištěno občerstvení, které bylo připraveno, aniž bychom o ně slůvkem požádali, které jsme ale vděčně přijali. Možná se usmíváte nad našimi tradicemi, ale z nějakého důvodu jsou ony až příliš často nenápadné ženy v této Církvi *vždy* nablízku, když druzí mají ruce skleslé a kolena zemdlená.¹ Zdá se, že

instinktivně chápou božskost obsaženou v tomto Kristově prohlášení: „Cožkoli jste činili jednomu z ... těchto ... nejmenších, mně jste učinili.“²

Toto se neméně týká i bratří v kněžství. Myslím, například, na vedoucí našich mladých mužů, kteří se nehledě na podnebí a kontinent vydávají buď na 80 kilometrové výlety, při nichž se vám v těle třesou všechny kosti, nebo vykopávají v ledu jeskyně – a dokonce se v nich snaží spát – a tráví v nich ty nejdelší noci, které člověk může zažít. Jsem vděčný za vzpomínky na svou skupinu vysokých kněží před mnoha lety, jejíž členové se několik týdnů střídali v přespávání na rozkládacím křesílku v pokoji umírajícího člena kvora, aby si jeho věkem sešlá a obdobně křehká manželka mohla dopřát pár hodin spánku během posledních týdnů života jejího drahého manžela. Jsem vděčný za armádu učitelů, úředníků, poradců a referentů Církve, neřku-li za ty, kteří stále a věčně rozkládají stoly a uklízejí židle. Jsem vděčný za vysvěcené patriarchy, za hudebníky, za ty, kteří se věnují rodinné historii, a za starší manželské páry s osteoporózou, kteří se pomalými kroky vydávají v 5 hodin ráno do chrámu a mají s sebou

malé kufříky, které jsou nyní téměř větší než oni sami. Jsem vděčný za nesobecké rodiče, kteří se – možná celý život – starají o postižené dítě, někdy o dítě s vícero postiženími, a někdy o vícero postižených dětí. Jsem vděčný za děti, které se semknou, aby později v životě vrátily svůj dluh nemocným nebo zestárlým rodičům.

A jedné, téměř dokonalé postarší sestře, která nedávno skoro omluvně zašeptala: „Nikdy jsem v Církvi nebyla vedoucí. Myslím, že jsem byla jen pomocnice,“ říkám: „Drahá sestro, Bůh žehnej vám i všem ‚pomocníkům‘ v království.“ Někteří z nás, kteří *jsme* vedoucí, doufáme, že jednoho dne dosáhneme takového postavení před Bohem, kterého jste vy dosáhli již nyní.

Příliš často jsem opomněl vyjádřit vděčnost za víru a dobrotivost těchto lidí, s nimiž jsem se v životě setkal. President James E. Faust stál u tohoto řečnického pultu před 13 lety a řekl: „Pamatuji si, ... jak nám babička, ... když jsem byl malý chlapec, vařila vynikající jídla na kamnech na dřevo. Když se bedýnka na dřevo vedle kamen vyprázdnila, babička ... mlčky ... vyšla ven, tam ji naplnila polínky z hranice cedrového dřeva

a přinesla těžce naloženou bedýnku zpátky domů. Byl jsem tak necitlivý, ... [že] jsem seděl a nechal na babičce, aby bedýnku na dřevo naplnila.“ Pak se jeho hlas zachvěl dojetím a on řekl: „Stydím se za sebe, a celý život svého hříchu z opomenutí lituji. Doufám, že ji jednoho dne budu moci požádat o odpuštění.“³

Pokud muž, tak dokonalý, jak si myslím, že president Faust byl, může přiznat svou mladickou nedbalost, nemohu jinak, než že se i já dnes musím přiznat, a vyjádřit vděčnost těm, kterým to již dlouho dlužím.

Když jsem byl povolán sloužit na misií – dávno, před úsvitem času – výše misionářských příspěvků tehdy nebyla sjednocena. Každý musel nést plné břímě nákladů té misie, do níž byl povolán. Některé misie byly velmi nákladné, a jak se tak stalo, ta moje byla jednou z nich.

Podobně jako k tomu povzbuzujeme misionáře, šetřil jsem si peníze a prodal jsem osobní věci, abych si dokázal misií z větší části zaplatit sám. *Myslel* jsem si, že mám dost peněz, ale nebyl jsem si jistý, jak to dopadne v posledních měsících mé misie. S těmito pochybnostmi jsem nicméně s blaženým pocitem opustil rodinu kvůli tomu nejlepšímu zážitku, o němž může kdokoli snít. Miloval jsem svou misií tak, jak jsem si jist, že ji žádný mladý muž nikdy předtím ani potom nemiloval.

Pak jsem se vrátil domů právě v době, kdy moji rodiče byli povoláni sloužit na své misií. Co teď? Jak si budu pro všechno na světě schopen zaplatit vysokoškolské vzdělání? Jak si vůbec dokážu zaplatit ubytování na kolejích? A jak dokážu uskutečnit největší přání mého srdce a oženit se s Patricií Terryovou, která je tak dokonalá, až to bere dech? Nestydím se přiznat, že jsem byl zklamaný a měl jsem strach.

Váhavě jsem zašel do místní banky a zeptal jsem se manažera, rodinného přítele, kolik peněz mám na účtu. Zatvářil se překvapeně a řekl: „Vždyť na účtu máš, Jeffe, *všechny* peníze. Oni ti nic neřekli? Tvoji rodiče chtěli něco málo udělat, aby ti pomohli do začátku, až se vrátíš domů. Během misie ti nevybrali z účtu ani cent. Myslel jsem, že to víš.“

Nuže, nevěděl jsem to. Vím ale, že můj tatínek, samovzdělaný účetní neboli „knihvedoucí“, jak se jim říkávalo v našem městečku, který měl jen několik zákazníků, pravděpodobně neměl dva roky nový oblek, novou košili ani nové boty, aby jeho syn mohl toto všechno mít na své misií. Kromě toho jsem nevěděl něco, co jsem se dozvěděl později – totiž, že maminka, která nikdy během svého manželství nepracovala mimo domov, vzala práci v místním obchodním domě, aby se tím pokryly náklady na mou misií. A ani slovem se mi o tom nikdy nezmínil, když jsem byl na misií. Ani slůvka mi o tom neřekli. Kolik otců v Církvi udělalo přesně totéž, co udělal můj tatínek? A kolik matek, v této náročné ekonomické době, stále dělá to, co udělala moje maminka?

Tatínek zemřel před 34 lety, takže, podobně jako president Faust, i já budu muset počkat, až mu budu moci v plné míře poděkovat na druhé straně. Ale moje milovaná maminka, které bude příští týden 95 let, dnes

doma v St. George s radostí sleduje tento přenos, takže není pozdě na to, abych jí poděkoval. Vám, maminko a tatínku, a všem maminkám a tatínkům a rodinám a věrným lidem všude na světě, děkuji za to, že se obětujete pro své děti (a pro děti druhých!), za to, že jim chcete tolik dopřát to, co jste nikdy neměli, za to, že jim chcete tolik dát ten nejšťastnější život, jaký dokážete.

Mé díky patří vám všem, úžasným členům Církve – a zástupům dobrých lidí, kteří nesdílejí naši víru – za to, že každý den svého života dokazujete to, že čistá láska Kristova „nikdy nepomíjí“.⁴ Nikdo z vás není nedůležitý, zčásti i proto, že děláte evangelium Ježíše Krista tím, čím je – živoucí připomínkou Jeho milosti a milosrdenství, osobním, ale mocným projevem – ať již v malých vesničkách, nebo ve velkoměstech – dobra, které konal, a života, který obětoval, aby přinesl pokoj a spasení ostatním. Nelze ani vyjádřit, jak moc jsme poctěni tím, že můžeme být považováni v tomto posvátném díle za jednoho z vás.

Jak to Ježíš řekl Nefitům, tak to dnes říkám já:

„Pro víru [vaši] ... radost má je úplná.

„A když pravil tato slova, plakal.“⁵

Bratři a sestry, když vidím váš příklad, znovu se *zavazuji*, že budu lepší a že budu více naplněn vírou – že budu laskavější a oddanější, láskyplnější a upřímnější, takový, jaký je náš Otec v nebi a jakým tolik z vás již je. O to se modlím ve jménu našeho Velikého Příkladu ve všech věcech — ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Židům 12:12; Nauka a smlouvy 81:5.
2. Matouš 25:40.
3. James E. Faust, „Což těžšího jest v zákoně – soudnost, milosrdenství a víra“, *Liahona*, leden 1998, 60.
4. 1. Korintským 13:8; viz také Moroni 7:46–47.
5. 3. Nefi 17:20–21.

Rosemary M. Wixomová
Generální presidentka Primárek

Vytrvejte na cestě

Budeme-li se pevně držet svých dětí a řídit se Spasitelovým vedením, vrátíme se všichni do svého nebeského domova a do bezpečné náruče Nebeského Otce.

Nedávno jsem byla svědkem narození maličké Kate Elizabeth. Poté, co vstoupila do tohoto světa a byla položena do matčiny náruče, natáhla ručku a chytla se maminky za prst. Bylo to, jako kdyby Kate říkala: „Budou-li se tě držet, pomůžeš mi vytrvat na cestě zpět k mému Nebeskému Otci?“

V sedmi letech se Joseph Smith nakazil skvrnitým tyfem a infekce se mu usadila v noze. Dr. Nathan Smith propagoval metodu, kterou bylo možné infikovanou nohu zachránit. Bylo třeba, aby dr. Smith bez anestézie rozřízl Josephovi nohu a v podstatě odstranil části postižené kosti. Joseph se odmítl napít kořalky kvůli překonání bolesti, ani nechtěl přivázat k posteli, ale řekl: „Když si tatínek sedne na postel a bude mě držet v náručí, pak udělám vše, co bude potřeba.“¹

Dětem po celém světě říkáme: „Chytni se mě za ruku. Pevně se drž. Spolu vytrváme na cestě zpět k našemu Nebeskému Otci.“

Rodiče, prarodiče, sousedé, přátelé, vedoucí Primárek, každý z nás může podat ruku dětem, aby se ho mohly chytit. Můžeme se zastavit, kleknout si a podívat se jim do očí a cítit jejich vrozenou touhu následovat Spasitele. Chytněte je za ruku. Jděte s nimi.

Máme příležitost pomoci jim zakotvit na cestě víry.

Žádné dítě nemusí jít po cestě samo, pokud se svými dětmi upřímně hovoříme o plánu spasení. Porozumění tomuto plánu jim pomůže držet se pravd – že jsou děti Boží a že Bůh pro ně má plán, že s Ním žily v předsmrtné existenci, že jásaly, že mohou přijít na tuto zem, a že díky Spasitelově pomoci se všichni můžeme vrátit do přítomnosti našeho Nebeského Otce. Budou-li chápat tento plán a to, kdo jsou, nebudou se bát.

V Almovi 24 čteme: „Miluje naši duši [a] miluje naše děti; tudíž [je možné], aby plán spasení mohl být oznámen nám, stejně jako budoucím pokolením.“²

S tímto plánem začínáme své děti seznamovat tím, že se sami pevně držíme železných tyče.

Držíme-li se pevně železných tyče, dokážeme uchopit jejich ruku a kráčet po oné přímé a úzké cestě společně. Náš příklad je v jejich očích umocněn. Budou se řídit naším tempem, bude-li jim naše chování dodávat pocit bezpečí. Nemusíme být dokonalí – jen čestní a upřímní. Děti chtějí cítit, že jsou s námi v jednotě. Když rodič řekne: „Dokážeme to! Dokážeme spolu každý den číst písmo,“ děti to přijmou za své!

Jedna taková rodina se čtyřmi malými dětmi píše: „Rozhodli jsme se začít po troškách, protože naše děti se soustředí jen kratší dobu. Naše nejstarší dítě ještě neumělo číst, ale dokázalo po nás opakovat slova, a tak jsme začali číst Knihu Mormonovu, každý večer jen tři verše. Můj manžel nebo já jsme střídavě přečetli vždy jeden verš a Sydney ho po nás opakovala. Pak jsme to rozšířili na čtyři verše a pak na pět, když chlapci začali opakovat své vlastní verše. Ano, bylo to únavné, ale vytrvali jsme. Snažili jsme se soustředit na soustavnost místo na rychlost. Trvalo nám tři a půl roku, než jsme Knihu Mormonovu přečetli. Pocit, že jsme to dokázali, byl nádherný!“

Tato matka píše dál: „Každodenní čtení písem se v naší rodině stalo pravidlem. Naše děti si na jazyk písem zvykly a můj manžel a já využíváme těchto příležitostí k vydávání svědectví o pravdě. A co je nejdůležitější, cítíme doma více Ducha.“

Vidíte ve zkušenosti této rodiny to, co já? Rozhodneme-li se držet se pevně slova Božího, můžeme číst písmo třeba jen po jednom verši. Chcete-li začít, nikdy není moc pozdě. Můžete začít teď.

Pokud nebudeme své děti učit, bude je učit svět, a děti jsou schopny se učit všemu, co je svět učí, od velmi útlého věku. To, co si přejeme, aby znaly za pět let, je třeba, aby bylo dnes součástí naší konverzace s nimi. Učte je v každé situaci; ať každé obtížné rozhodnutí, každý následek, každá zkouška, se kterými se mohou setkat, se stanou příležitostmi učit je, jak se držet pravd evangelia.

Když Shannon, jistá mladá matka, nastupovala s dětmi do jejich dodávky, nečekala, že je bude učit moci modlitby, protože byli jen 40 minut cesty od domova. Když vyjžděli od domu,

kde bydlela jejich babička, žádná bouře nebyla, ale když vjeli mezi kaňony, slabé sněžení se proměnilo ve vánici. Dodávka začala na silnici klouzat. Viditelnost byla brzy téměř nulová. Dvě nejmladší děti vycítily vážnost situace a začaly plakat. Shannon starším dětem, osmileté Heidi a šestiletému Thomasovi, řekla: „Je potřeba, abyste se modlily. Potřebujeme, aby nám Nebeský Otec pomohl dostat se bezpečně domů. Modlete se, abychom někde neuvázli a abychom nesklouzli ze silnice.“ Ruce se jí při řízení auta třásly, ale slyšela, jak k ní ze zadních sedadel opakovaně doléhá šepot modliteb: „Nebeský Otče, prosím, pomoz nám dostat se bezpečně domů; prosím, pomoz nám nesklouznout ze silnice.“

Za nějakou dobu modlitby utišily obě mladší děti, takže přestaly plakat. V tu chvíli však zjistili, že nemohou jet dál, protože silnice je uzavřená. Opatrně se otočili a našli motel, kde mohli přenocovat. Když dojeli do motelu, poklekli a poděkovali Nebeskému Otci za Jeho ochranu. Tato matka

naučila toho večera své děti, jakou moc má věrná modlitba.

Jakým zkouškám budou čelit naše děti? Naše děti mohou, jako Joseph Smith, získat odvahu „[udělat vše], co bude potřeba“. Pokud se rozhodneme držet se jich a učit je o plánu Nebeského Otce prostřednictvím modlitby a písem, budou vědět, *odkud* přišli, *proč* jsou tady a *kam* jdou.

Vloni na jaře jsme se s manželem zúčastnili fotbalového zápasu našeho čtyřletého vnuka. Všichni jsme pociťovali to nadšení na hřišti, když hráči běhali všemi směry a honili míč. Když naposledy zazněla píšťalka, hráči nevěděli, kdo vyhrál a kdo prohrál. Prostě jen hráli hru. Trenéři poslali hráče, aby si podali ruce s družstvem soupeře. Pak jsem uviděla něco pozoruhodného. Trenér vyzval k vytvoření tunelu pro vítěze. Všichni rodiče, prarodiče a ostatní diváci, kteří se přišli podívat na zápas, se postavili do dvou řad proti sobě a zvednutím rukou vytvořili oblouk. Děti křičely radostí, když probíhaly kolem fandících dospělých, cestičkou vytvořenou diváky.

Brzy se k této zábavě připojily i děti z druhého družstva a při probíhání tunelem vítězství se dostalo chvály všem hráčům – vítězům i poraženým.

Mně na mysli vytanul jiný výjev. Měla jsem pocit, že sleduji, jak děti žijí podle plánu – plánu, který Nebeský Otec stvořil pro každé jednotlivé dítě. Běžely po přímé a úzké cestě pod rukama diváků, kteří je mají rádi, a každé pociťovalo radost z toho, že může touto cestou běžet.

Jákob řekl: „Ó, jak veliký je plán našeho Boha!“³ Spasitel „vyznačil a ukazuje cestu“.⁴ Svědčím o tom, že budeme-li se pevně držet svých dětí a řídit se Spasitelovým vedením, vrátíme se všichni do svého nebeského domova a do bezpečné náruče Nebeského Otce. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, ed. Preston Nibley (1958), 56–57.
2. Alma 24:14.
3. 2. Nefi 9:13.
4. „How Great the Wisdom and the Love,“ *Hymns*, no. 195.

Starší Claudio R. M. Costa
Předsednictvo Sedmdesáti

Poslušnost proroků

Je pro nás velkým požehnáním, že máme proroky i v dnešní době!

Já jsem byl do Církve obrácen. Jsem nesmírně vděčný za to, že Bůh vyslyšel mé modlitby a dal mi poznání a pevné svědectví, že Joseph Smith je prorokem Božím.

Než jsem se rozhodl, že se dám pokřtít do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, prostudoval jsem si výňatky ze životopisu Josepha Smitha. Po pozorném přečtení každého odstavce jsem se pomodlil. Pokud to chcete také zkusit, zabere to asi 14 hodin.

Když jsem četl, přemítal a modlil se, Pán mi dal své ujištění, že Joseph Smith je Jeho prorokem. Svědčím vám o tom, že Joseph Smith je prorokem, a protože jsem tuto odpověď obdržel od Pána, vím, že všichni jeho nástupci jsou proroky také. Je pro nás velkým požehnáním, že máme proroky i v dnešní době!

Proč je důležité, aby pravou církev Ježíše Krista a její členy vedli žijící proroci?

V Průvodci k písmům nalezneme tuto definici slova *prorok*: „Osoba, která byla povolána Bohem a která za něj mluví. Prorok jako posel Boží přijímá od Boha příkázání, prorockví a zjevení.“ („Prorok“, Průvodce k písmům, 134.)

Je velkým požehnáním, že můžeme přijímat slovo, příkázání a vedení od Pána v této obtížné době. Prorok

může být inspirován k tomu, aby ve prospěch lidstva viděl do budoucnosti.

Je nám řečeno: „Nečinít zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.“ (Amos 3:7.) Tento verš nás učí tomu, že Pán svým prorokům zjeví naprosto cokoli, co považuje za důležité sdělit nám. Bude nám zjevovat svou vůli a bude nám dávat pokyny skrze své proroky.

Pán nám slíbil, že když uvěříme ve svaté proroky, budeme mít život věčný. (Viz NaS 20:26.) V šestém článku víry prohlašujeme, že věříme v proroky. Věřit znamená mít v proroky víru a důvěru, řídit se jejich slovy a dělat to, oč nás žádají.

V roce 1980, když prezident Ezra Taft Benson sloužil jako prezident Kvora Dvanácti apoštolů, pronesl na zasvěcujícím shromáždění BYU ve středisku Marriott mocné poselství o poslušnosti proroků. Jeho velkolepý proslov nazvaný „Čtrnáct zásad pro následování proroka“ se dotkl mého srdce. Díky němu jsem měl dobrý pocit z toho, že jsem se po přijetí křtu do Pánovy pravé Církve rozhodl po zbytek svého života následovat proroky.

Rád bych se s vámi podělil o několik zásad, kterým prezident Benson učil:

„Za prvé – Prorok je jediným člověkem, který ve všem hovoří za Pána.“ (1980 Devotional Speeches of the Year, [1981], 26.)

V naší době nás prorok vyzývá, abychom dodržovali příkázání, milovali své bližní, abychom sloužili, starali se o nastupující generaci, zachraňovali neaktivní a méně aktivní členy a dělali mnoho věcí, které nazýváme prorockými prioritami. Musíme porozumět tomu, že tyto priority jsou Božími prioritami, a že prorok je Jeho hlasem, který tyto priority oznamuje celé Církvi a celému světu.

Dostali jsme radu, že máme „dbáti na všechna jeho slova a příkázání“ (NaS 21:4). Dále se učíme:

„Neboť slovo jeho budete přijímati jako z mých vlastních úst, ve vši trpělivosti a víře.

Neboť konáním těchto věcí vás brány pekelné nepřemohou; ano, a Pán Bůh rozptýlí před vámi moci temnoty a způsobí, aby se nebesa zachvěla pro vaše dobro a slávu jeho jména.“ (NaS 21:5–6.)

Druhá zásada – „Žijící prorok je pro nás nezbytnější než standardní písmo.“ („Fourteen Fundamentals,“ 26.)

Žijící prorok pro nás získává konkrétní zjevení. Vzpomínám si na mnoho příležitostí, kdy jsem osobně slyšel jednoho ze služebníků Páně mluvit o nějaké určité věci pro dané město či zemi. Pamatuji si přinejmenším na tři žijící proroky, vidoucí a zjevovatele, kteří hovořili o mé zemi, o Brazílii. Jeden z těchto služebníků řekl, že Brazílie se stane ekonomicky silnou zemí světa a bude zbavena inflace. V té době byla každý měsíc míra inflace dvojciferným číslem. Pro mnohé bylo těžké uvěřit tomu, co prorok řekl, ale já jsem mu věřil. Nyní má Brazílie již po několik let jen pětiprocentní roční inflaci. Brazílie se stala osmou ekonomicky

v myslí Boží. Kdybych se o to pokusil, Pán by mne odstranil z mého místa, a tak odstraní jakéhokoli jiného muže, jenž se pokusí odvádět děti lidské od zjevení Božích a od jejich povinnosti.“ (Oficiální prohlášení - 1.)

Pátá zásada – *Prorok nemusí mít nějaké zvláštní pozemské vzdělání nebo pověření, aby mohl kdykoli mluvit na jakékoli téma nebo jednat v jakékoli věci.* („Fourteen Fundamentals,“ 27.)

Pán povolal mladého muže Josepha Smitha, aby znovuzřídil Jeho Církev. Myslíte, že mladý Joseph Smith měl doktorát z teologie nebo z přírodních věd? My víme, že mladý Joseph byl mužem prostým a akademicky nevzdělaným. Byl však vyvolen Pánem a obdržel od Pána vše, co bylo nezbytné k tomu, aby povolání proroka Znovuzřízení ctil a zveleboval.

President Benson pokračoval:

„Šestá zásada – *Prorok nemusí říci ‚Tak praví Pán‘, chce-li nám dát písmo.* ...

„Sedmá zásada – *Prorok nám říká to, co potřebujeme vědět, ne vždy to, co vědět chceme.*“ („Fourteen Fundamentals,“ 27, 28.)

A poté president Benson citoval z 1. Nefiho 16:1, 3:

„A nyní, stalo se, že poté, co jsem já, Nefi, ustal promlouvati k svým bratřím, vizte, pravili mi: Oznamil jsi nám tvrdé věci, tvrdší, nežli jsme schopni snést. ...

A nyní, bratři moji, kdybyste byli spravedliví a kdybyste byli ochotni poslouchati pravdu a dbáti jí, abyste mohli kráčet před Bohem zpřímá, pak byste nereptali pro pravdu a neříkali byste: Promlouváš k nám tvrdé věci.“

Osmá zásada – *Prorok není omezen lidským uvažováním.* ...

„... Zdá se vám rozumné léčit malomocenství tím, že nemocnému řeknete, aby se sedmkrát omyl v určité řece? To je však přesně to, co prorok

nejsilnější zemí světa, a daří se jí skvěle!

Třetí zásada – *Žijící prorok je pro nás důležitější než prorok mrtvý.*“ („Fourteen Fundamentals,“ 27.)

V písmech je o tom velké poučení. Za časů Noéma bylo pro lid snazší věřit mrtvým prorokům, ale bylo pro ně těžké uvěřit Noémovi. A my víme, že díky své nedůvěřivosti

nepřežili povodeň. (Viz Genesis 6–7.)

Čtvrtá zásada – *Prorok nikdy nesvede Církev z cesty.*“ („Fourteen Fundamentals,“ 27.)

Znovu se můžeme poučit od žijících proroků. President Wilford Woodruff řekl: „Pán nikdy nedovolí mně ani žádnému jinému muži, jenž stojí jako president této Církev, aby vás svedl z cesty. To není v programu. To není

Elizeus poradil malomocnému, a ten se uzdravil. (Viz 2. Královská 5.)“ („Fourteen Fundamentals,“ 28.)

President Benson pokračoval v předkládání dalších zásad ohledně poslušnosti proroka. Přečtu vám posledních šest zásad a vyzvu vás, abyste během svého příštího rodinného domácího večera tyto zásady vyhledali ve slovech a v učení žijících proroků, vidoucích a zjevovatelů, která pronesli na této generální konferenci.

„Devátá zásada – Prorok může obdržet zjevení v jakékoli věci, časné nebo duchovní. ...“

Desátá zásada – Prorok se může zapojit do občanských záležitostí. ...“

Jedenáctá zásada – Dvěma skupinami, které mají největší problémy s následováním proroka, jsou pyšní, kteří jsou učení, a pyšní, kteří jsou bohatí. ...“

Dvanáctá zásada – Prorok nemusí být ve světě a světskými lidmi právě oblíben. ...“

Třináctá zásada – Prorok a jeho rádce tvoří První předsednictvo – nejvyšší kvorum v Církvi. ...“

Čtrnáctá zásada – Proroka a předsednictvo – žijícího proroka a První předsednictvo – následujte, a buďte požehnáni; odmítněte je, a trpěte.“ („Fourteen Fundamentals,“ 29.)

Je pro nás výsadou slyšet slova žijících proroků, vidoucích a zjevovatelů během této nádherné generální konference. Proroci budou sdělovat vůli Páně nám, Jeho lidu. Předají nám slovo Boží a Jeho rady. Věnujte pozornost jejich pokynům a podnětům, a já vám svědčím o tom, že váš život bude zcela požehnan.

Ježíš je Kristus, náš Spasitel a Vykupitel. Thomas S. Monson je žijícím prorokem Božím, a První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů jsou proroci, vidoucí a zjevovatelé. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

David M. McConkie

První rádce v generálním předsednictvu Nedělní školy

Výuka evangeliumu a učení se evangeliumu

Nejdůležitější je postoj neboli duch, se kterým učitel vyučuje.

Jako člen generálního předsednictva Nedělní školy mám pocit, že bych měl dnes dopoledne svůj proslav zahájit slovy: „Dobrý den, studenti.“

Mé dnešní poselství je pro všechny, kteří byli povoláni učit, ať už sloužíte v kterékoli organizaci a ať už jste do Církve nedávno obrácení nebo jste učitelé s dlouholetými zkušenostmi.

Nebudu mluvit o tom, „jak“ máme učit, ale spíše o tom, „jak se“ máme učit. Mezi tím, co učitel říká, a tím, co jeho studenti slyší nebo čemu se naučí, může být podstatný rozdíl.

Pomyslete na chvíli na učitele, který něco ve vašem životě změnil.

Co způsobilo, že jste si zapamatovali, čemu učil, že jste toužili objevit pravdu sami pro sebe, používat svobodu jednání a jednat a nenechat, aby bylo jednáno za vás – jinými slovy, že jste se učili? Čím se tento učitel odlišoval od těch ostatních?

Jeden úspěšný učitel a spisovatel řekl: „Při výuce je nejdůležitější postoj. Postoj učitele.“¹

Všimněte si, že při výuce není nejdůležitější to, kolik let je učitel členem Církve nebo jaké má s výukou zkušenosti, nejdůležitější není dokonce ani učitelova znalost evangelia nebo jeho vyučovací metody. Nejdůležitější je postoj neboli duch, se kterým učitel vyučuje.

Na celosvětovém školení vedoucích starší Jeffrey R. Holland vyprávěl tento příběh: „Již mnoho let se mi moc líbí příběh, který president Packer vypráví o učiteli Nedělní školy, jenž učil Williama E. Berretta, když byl chlapcem. Starší bratr z Dánska byl povolán, aby učil třídu neposedných chlapců. ... Neuměl moc anglicky, mluvil se silným dánským přízvukem, byl mnohem starší než oni a měl velké ruce farmáře. Přesto měl tyto hlučné patnáctileté výrostky učit. Ze všech možných důvodů to nevypadalo jako moc dobrý nápad. Ale bratr Berrett říkával – a toto je ta část, kterou cituje president Packer

– že tento muž je dokázal učit; a že navzdory všem těm bariérám a navzdory všem těm handicapům se tento muž dotkl srdce těchto neposedných 15letých chlapců a změnil jim život. A bratr Berrett svědčil: „Mohli jsme si ohřát ruce u ohně jeho víry.“²

Úspěšní učitelé evangelia milují evangelium. Jsou z něj nadšení. A protože mají své studenty rádi, chtějí, aby i studenti pocítili to, co pocítují oni, a aby zažili to, co zažívají oni. Učit evangelium znamená sdílet lásku k evangelium.

Bratři a sestry, postoj učitele se nedá naučit, ten se musí odpozorovat.³

Jak si tedy máme osvojit postoj, který je pro úspěšné učitele tak důležitý? Rád bych se zmínil o čtyřech základních zásadách výuky evangelia.

Zprv – ponořte se do písem. Nemůžeme milovat něco, co neznáme. Osvojte si zvyk každodenního studia písem, odděleně od přípravy na lekci. Dříve, než můžeme evangelium učit, musíme ho znát.

President Thomas S. Monson si stále uchovává jako poklad vzpomínku na svou učitelku nedělní školy z dětství. Řekl: „Když jsem byl malý chlapec, ovlivnila mě nesmírně schopná a inspirovaná učitelka, která nám naslouchala a která nás měla ráda. Jmenovala se Lucy Gertschová. V naší třídě Nedělní školy nás učila o Stvoření světa, o Pádu Adama a o smírné oběti Ježíše. Do naší třídy jako vážené hosty přivedla Mojžíše, Jozua, Petra, Tomáše, Pavla, a samozřejmě Krista. I když jsme je neviděli, naučili jsme se je mít rádi, cítit je a napodobovat je.“⁴

Lucy Gertschová byla schopna do své třídy tyto vážené hosty přivzvat, protože je znala. Byli to její drazí přátelé. Díky tomu se její žáci naučili mít je „rádi, cítit je a napodobovat je“.

Pán řekl Hyrumu Smithovi: „Neusiluj o to, abys oznamoval slovo mé, ale nejprve usiluj o to, abys slovo mé získal.“⁵

Pán nám přikázal, abychom písma zkoumali⁶, hodovali na nich⁷ a uchovávali je jako poklad.⁸ Budeme-li bedlivě zkoumat slovo Páně a přemítat o něm, budeme mít Jeho Ducha s námi. Jeho hlas se nám stane známým.⁹

Brzy poté, co jsem byl povolán jako president kůlu, školil naše předsednictvo kůlu územní sedmdesátník. Během školení jsem mu položil otázku, na kterou odpověděl: „To je dobrá otázka. Podívejme se, co o tom říká *Církevní příručka pokynů*.“ Příručku

jsme otevřeli – a tam byla odpověď na mou otázku. Později jsem během školení položil další otázku. On znovu odvětil: „Dobrá otázka. Podívejme se do příručky.“ Další otázky jsem se již položit neodvážil. Řekl jsem si, že si tu příručku raději přečtu.

Od té doby si říkám, že Pán by mohl stejně odpovědět každému z nás, když Mu předkládáme své starosti a otázky. Mohl by říct: „To je dobrá otázka. Když si projdeš 5. kapitulu Almy nebo 76. oddíl Nauky a smluv, jistě si vzpomeneš, že jsem ti již o tom něco říkal.“

Bratři a sestry, je v rozporu s tím, jak nebe pracuje, aby Pán každému jednotlivci opakoval to, co nám už zjevil hromadně. Písma obsahují slova Kristova. Jsou hlasem Páně. Studium písem nás učí slyšet hlas Páně.

Zadruhé – to, co se naučíte, používejte v životě. Když se Hyrum Smith toužil stát součástí tohoto velkého díla posledních dnů, Pán mu řekl: „Viz, toto je dílo tvé, zachovávatí přikázání má, ano, celou svou mocí, myslí a silou.“¹⁰ Naše práce jako učitelů spočívá, nejprve a především, v tom, že celou mocí, myslí a silou dodržujeme přikázání.

Zatřetí – usilujte o pomoc z nebe. Proste Pána o Jeho Ducha z celé síly srdce. Písma uvádějí: „A neobdržíte-li Ducha, učiti nebudete.“¹¹ To znamená, že i když k výuce použijete veškeré správné metody a i když budete učit pravdě, tak bez Ducha k žádnému skutečnému učení nedojde.

Úlohou učitele je „pomáhat jednotlivcům přijmout zodpovědnost za studium evangelia – probudit v nich touhu studovat evangelium, rozumět mu a žít podle něho.“¹² To znamená, že se jako učitelé nemáme tolik soustředit na to, jak učíme, jako spíše na to, jak druhým pomáháme studovat evangelium a žít podle něj.¹³

Kdy jste naposledy poklekli v modlitbě a požádali Pána, aby vám pomohl nejen s vaší lekcí, ale aby vám také pomohl poznat každého studenta ve třídě a uspokojit jeho potřeby? Žádná třída není tak početná, abychom se nemohli modlit o inspiraci týkající se pomoci pro každého studenta.

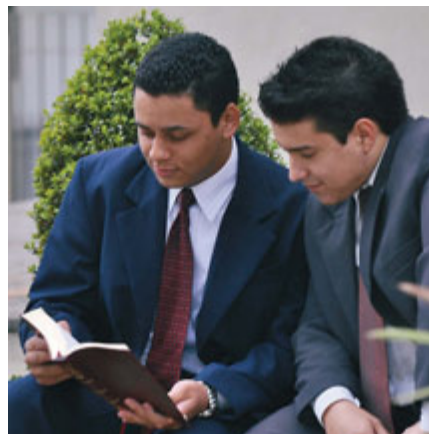
Je přirozené, že učitelé mívají pocit, že na to nestačí. Musíte porozumět tomu, že „věk, dospělost a vzdělání nejsou nikterak nezbytné ke kontaktu s Pánem a s Jeho Duchem“.¹⁴

Zaslíbení Páně jsou spolehlivá. Když budete bedlivě zkoumat písma a v mysl si budete uchovávat jako poklad slova života, a když budete dodržovat přikázání celým svým srdcem a modlit se za každého studenta, pak se budete těšit ze společenství Ducha Svátého a obdržíte zjevení.¹⁵

Začtvrté – bratři a sestry, je nejnepřijemnější, abychom používali svobodu jednání a bez odkladu jednali podle duchovních nabádání, která získáváme.

President Thomas S. Monson učil: „Bdíme. Čekáme. Nasloucháme onomu tichému a jemnému hlasu. Když hovoří, moudří muži a ženy jsou ho poslušni. Nabádání Ducha

São Paulo, Brazílie

rozhodně nemají být odkládána.“¹⁶

Nesmíte se bát používat svobodu jednání a jednat podle myšlenek a inspirace, které vám Duch Páně vloží do srdce. Zpočátku budete možná pociťovat rozpaky, ale já vám slibuji, že ty nejlepší a nejradostnější zážitky, které jako učitel budete mít, přijdou tehdy, když se podvolíte vůli Páně a budete se řídit nabádáními, která získáte od Ducha Svátého. Vaše zážitky posílí vaši víru a povzbudí vás k tomu, abyste v budoucnu jednali s větší odvahou.

Drazí učitelé, vy jste jedním z velkých zázraků této Církve. Je vám svěřena posvátná důvěra. Máme vás rádi a důvěřujeme vám. Víím, že když budete zkoumat písma a žít tak, abychom byli hodni společenství Ducha Svátého, Pán nás bude v našich povoláních a zodpovědnostech zvelebovat, abychom mohli svá pověření od Pána splnit. Abychom to všichni dokázali, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David McCullough, „Teach Them What You Love“ (proslav pronesený 9. května 2009, v Tabernaclu, v Salt Lake City, v Utahu).
2. Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church,“ *Liahona*, June 2007, 72.
3. Viz David McCullough, „Teach Them What You Love“.
4. Thomas S. Monson, „Examples of Great Teachers,“ *Liahona*, June 2007, 76.
5. Nauka a smlouvy 11:21.
6. Viz Jan 5:39.
7. Viz 2. Nefi 32:3.
8. Viz Joseph Smith–Matouš 1:37.
9. Viz Nauka a smlouvy 18:36; 84:52.
10. Nauka a smlouvy 11:20.
11. Nauka a smlouvy 42:14.
12. *Učení – není většího povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia* (1999), 61.
13. Viz *Učení – není většího povolání*, 60–62.
14. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education* (proslav přednesený vedoucím semináře a institutu v Aspen Grove v Utahu, 8. srpna 1938), 6.
15. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 132.
16. Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life,“ *Liahona*, June 1997, 4.

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zamyšlení nad zasvěceným životem

Skutečný úspěch v tomto životě přichází tehdy, když zasvětime svůj život – to jest svůj čas a rozhodnutí – Božím účelům.

Jako mladý muž jsem v roce 1964 navštívil Světovou výstavu v New Yorku. Jednou z mých oblíbených zastávek byl pavilon Církve SPD, kde byla impozantní replika věží chrámu Salt Lake. Tam jsem poprvé viděl film *Člověk hledá štěstí*. Filmové vylíčení plánu spasení, které namluvil starší Richard L. Evans, mělo významný vliv na mnoho návštěvníků, včetně mě. Starší Evans mimo jiné řekl:

„Život vám nabízí dva cenné dary – jedním je čas, a tím druhým je svoboda rozhodování, svoboda koupit si za svůj čas cokoli chcete. Máte svobodu vyměnit svůj příděl času za napínavé zážitky. Můžete ho prodat za nízké choutky. Můžete ho investovat do chamtivosti. ...

Máte svobodu volby. Toto však není výhodná koupě, protože v těchto věcech nenajdete trvalé uspokojení.

Za každý den, každou hodinu, každou minutu svých vyměřených let ve smrtelnosti se jednou budete muset zodpovídat. V *tomto* životě kráčíte s vírou a prokazujete, že jste schopni si vybrat dobro, namísto zla, to správné, namísto toho špatného, trvalé štěstí, namísto pouhého

pobavení. A vaše věčná odměna bude záviset na vašem rozhodnutí.

Prorok Boží řekl: ‚Lidé jsou, aby mohli mít radost – radost, která zahrnuje plnost života, život zasvěcený službě, lásce a harmonii v rodině a plodům poctivé práce – přijetí evangelia Ježíše Krista – jeho požadavků a příkázání.‘

Jedině v tom najdete skutečné štěstí – štěstí, které neodchází, když odejdou zástupy a vypnou se světla a hudba.“¹

Tato slova vyjadřují skutečnost, že náš život na zemi je správcovství času a rozhodnutí, které nám předal náš Stvořitel. Slovo *správcovství* nám připomíná Pánův zákon zasvěcení (viz např. NaS 42:32, 53), který má ekonomickou funkci, ale kromě toho je také způsobem, jak uplatňovat celestiální zákon v životě, jenž probíhá zde a nyní. (Viz NaS 105:5.) Zasvětit něco znamená vyčlenit to nebo to považovat za posvátné, věnovat to svatým účelům. Skutečný úspěch v tomto životě přichází tehdy, když zasvětime svůj život – to jest svůj čas a rozhodnutí – Božím účelům. (Viz Jan 17:1, 4; NaS 19:19.) Tímto konáním Bohu umožňujeme, aby

nás pozvedl k našemu nejvyššímu určení.

Rád bych se s vámi zamyslel nad těmito pěti prvky zasvěceného života: čistota, práce, úcta k vlastnímu fyzickému tělu, služba a bezúhonnost.

Jak ukázal Spasitel, zasvěcený život je život čistý. I když byl Ježíš jediným, kdo vedl bezhříšný život, ti, kteří k Němu přicházejí a berou na sebe Jeho jho, mají nárok na Jeho milost, která je učiní takovými, jako je On – nevinnými a bez poskvrny. Pán nás s nesmírnou láskou povzbuzuje těmito slovy: ‚Čiňte pokání, všechny končiny země, a pojdte ke mně a budte pokřtěni ve jménu mém, abyste mohli být posvěceni přijetím Ducha Svatého, abyste mohli posledního dne přede mnou státí bez poskvrny.‘ (3. Nefi 27:20.)

Zasvěcení tudíž znamená pokání. Musíme se zříci tvrdosti, vzdorovitosti a rozumového zdůvodňování, a na jejich místo musí nastoupit poddajnost, touha po nápravě a přijetí všeho, co Pán může požadovat. A právě toto král Benjamin nazval odložením přirozeného člověka, poddáním se nutkání Svatého Ducha a schopností stát se svatým „skrze usmíření Krista Pána“. (Mosiáš 3:19.) Takovému člověku je slíbena trvalá přítomnost Svatého Ducha, zaslíbení, na něž je pamatováno a jež je obnovováno pokaždé, když kající se duše přijímá svátost večere Páně. (Viz NaS 20:77, 79.)

Starší B. H. Roberts kdysi vyjádřil tento proces těmito slovy: ‚Člověk, který takto kráčí ve světle, moudrosti a moci Boží, přijme nakonec ono světlo, moudrost a moc Boží za své tím, že se s nimi spojí – a z oněch zářivých partů utká božský řetěz, čímž se sám připojí k Bohu a Bůh k němu. Toto [je] podstata Mesiášových mystických slov: ‚Ty, Otče, ve mně, a já v tobě‘ – a ničeho více lidská velikost dosáhnout nemůže.“²

Zasvěcený život je život naplněný prací. Již záhy ve svém životě se Ježíš věnoval věcem svého Otce. (Viz Lukáš 2:48–49.) Sám Bůh je oslaven svým dílem uskutečnit nesmrtelnost a věčný život svých dětí. (Viz Mojžíš 1:39.) My se přirozeně toužíme podílet na Jeho díle s Ním, a přitom bychom si měli uvědomit, že každá poctivá práce je práce Boží. Slovy Thomase Carlylea: „Každá opravdová práce je posvátná; v každé opravdové práci, i když je to jen opravdová práce manuální, je něco božského. Práce, která je tak obšrná jako země, má svůj vrchol v nebi.“³

Bůh určil, aby tento život ve smrtelnosti vyžadoval téměř neustálé vyvíjení úsilí. Vzpomínám si na jednoduché prohlášení Proroka Josepha Smitha: „Neustálou prací nám bylo umožněno získati dostatečné živobytí.“ (Joseph Smith – Životopis 1:55.) Prací zaopatřujeme a obohacujeme život. Umožňuje nám přestat zklamání a tragédie smrtelného života. Těžce vydobyté úspěchy přinášejí uvědomění si vlastní hodnoty. Práce buduje a zušlechťuje charakter, vytváří krásu, a jejím prostřednictvím sloužíme jeden druhému a Bohu. Zasvěcený život je naplněn prací, někdy opakující se, jindy podřadnou, a jindy nedocenenou, ale vždy je to práce, která zdokonaluje, uspořádává, zaopatřuje, pozvedává, slouží a míří výš.

Poté, co jsem tak pochvalně mluvil o práci, musím dodat laskavě slovo o odpočinku. Právě tak, jako poctivá námaha dodává odpočinku své kouzlo, je hodnotná rekreace přítelem a stabilizujícím společníkem práce. Hudba, literatura, umění, tanec, činohra, sport – to vše může nabídnout zábavu, která obohatí život člověka, a dále ho posvětit. Zároveň však není třeba dodávat, že většina toho, co se dnes považuje za zábavu, je hrubé, neuctivé, násilné, ohlupující a plýtvá naším časem. Je ironií, že je někdy zapotřebí velkého úsilí na to, abychom našli hodnotný odpočinek. Když se zábava změní ze ctnosti na neřest, stává se ničitelem zasvěceného života. „Pročež, strážte se, ... abyste nesoudili, že to, co je zlé, je od Boha.“ (Moroni 7:14.)

Zasvěcený život respektuje jediný dar fyzického těla – božský výtvar podle obrazu Božího. Hlavním účelem smrtelného života je to, aby každý duch mohl takové tělo obdržet a aby se učil používat morální svobodu jednání v tělesné schránce. Fyzické tělo je také nezbytné pro oslavení, které spočívá jen v dokonalém spojení toho fyzického a duchovního, jak to vidíme u našeho milovaného vzkříšeného Pána. V tomto padlém světě bude život některých lidí bolestně krátký; někteří budou mít tělo znetvořené, poškozené nebo stěží schopné udržet se při životě; a přesto

bude pro každého ducha život dostatečně dlouhý, a každé tělo bude mít právo na vzkříšení.

Ti, kteří si myslí, že naše tělo není nic víc než výsledek evoluční náhody, nepociťují žádnou odpovědnost vůči Bohu ani nikomu jinému za to, co se svým tělem nebo svému tělu dělají. Avšak my, kteří máme svědectví o tom, že předsmrtelná, smrtelná a posmrtná věčnost je skutečná, si musíme uvědomit, že máme zodpovědnost vůči Bohu, pokud jde o tento vrcholný čin Jeho fyzického tvoření. Slovy Pavla:

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji.

Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.“ (1. Korintským 6:19–20.)

Když si uvědomíme tyto pravdy, a také pokyny presidenta Thomase S. Monsona z letošní dubnové generální konference, jistě své tělo nebudeme hyzdit tetováním, ani ho nebudeme oslabovat drogami, ani ho nebudeme znečišťovat smilstvem, cizoložstvím nebo necudností.⁴ Naše tělo je nástrojem našeho ducha, a je proto důležité, abychom se o něj starali co nejlépe. Máme zasvětit jeho schopnosti službě a podpoře díla Kristova. Pavel řekl: „Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou.“ (Římanům 12:1.)

Ježíš ukázal, že zasvěcený život je život služby. Několik hodin před začátkem utrpení spojeného s Usmířením Pán pokorně umyl nohy svým učedníkům a řekl jim:

„Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývatí.

Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.

Amen, amen pravím vám: Není služebník větší nad pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal.“ (Jan 13:14–16.)

Ti, kteří nenápadně a uvážlivě konají dobro, jsou příkladem zasvěcení. Nikdo v dnešní době neztělesňuje tento povahový rys v každodenním životě lépe než president Thomas S. Monson. Vypěstoval si schopnost naslouchat, díky níž dokáže rozpoznat i to nejmenší našeptávání Ducha, které signalizuje, že někdo, komu může pomoci, něco potřebuje. Často je to skrze prosté skutky, které potvrzují božskou lásku a zájem, ale Thomas Monson zareaguje vždy.

Příklad téhož zasvěcení nacházím i v životě svého dědečka a babičky, Alexandera DeWitta a Louise Vickery Christoffersonových. Dědeček byl silný muž a byl zručný při stříhání ovcí v době, když ještě neexistovaly elektrické nůžky. Vypracoval se natolik, že řekl: „Za jeden den jsem ostříhal 287 ovcí, a možná by jich ostříhal přes 300, ale tolik ovcí jsme neměli.“ V roce 1919 ostříhal přes 12 000 ovcí a vydělal si asi 2 000 dolarů. Tyto peníze mu mohly pomoci významně rozšířit farmu a vylepšit dům, ale bratři ho povolali sloužit na misi v Jižních státech USA, a on toto povolání s plnou podporou Louisy přijal. Zanechal svou ženu (která byla tehdy těhotná s jejich prvním synem – mým otcem) a své tři dcery s penězi, které vydělal stříháním ovcí. Po svém radostném návratu o

dva roky později poznamenal: „Naše úspory nám vydržely po dobu celých dvou let, a ještě nám 29 dolarů zbylo.“

Zasvěcený život je život bezúhonný. Jsme ho svědky u manžela a manželky, „kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy“.⁵ Jsme ho svědky u otce a matky, jejichž prokazatelnou prioritou je péče o jejich manželství a zajišťování fyzického a duchovního blaha jejich dětí. Jsme ho svědky u těch, kteří jsou čestní.

Před lety jsem se při rozdělování jednoho společného podniku seznámil se dvěma rodinami. Ředitelé, dva muži, kteří byli přáteli a členy téže křesťanské církve, tuto společnost založili před mnoha lety. Jako partneři v podnikání si zpravidla vyhovovali, ale jak zestárlí a na podnikání se začala podílet další generace, začaly vznikat konflikty. Nakonec se všechny strany rozhodly, že nejlepší bude

majetek rozdělit a vydat se vlastní cestou. Jeden z dvou původních partnerů vymyslel se svými právníky lest, díky níž si pro sebe při rozdělování podniku zajistil významnou finanční výhodu na úkor druhého partnera a jeho synů. Na schůzce obou stran si jeden ze synů postěžoval na toto nespravedlivé jednání a odvolával se na čest a křesťanskou víru prvního partnera. „Vy víte, že toto není správné,“ řekl. „Jak jste mohl takto někoho využít, a zvláště když se jedná o bratra ze stejné církve?“ Právník onoho prvního partnera opáčil: „Nebudte jako malé dítě! Jak můžete být tak naivní?“

Bezúhonnost není naivita. Naivní je předpokládat, že nejsme odpovědní Bohu. Spasitel prohlásil: „Otec můj mne poslal, abych mohl býti pozvednut na kříži; ... aby jako já jsem byl lidmi pozvednut, právě tak byli lidé pozvednuti Otcem, aby stanuli přede

mnou, aby byli souzeni za skutky své, ať byly dobré, nebo ať byly zlé.“ (3. Nefi 27:14.) Ten, kdo žije zasvěceným životem, se nesnaží využívat toho druhého, ale pokud vůbec k něčemu dojde, nastaví druhou tvář, a pokud má vydat suknici, dá i plášť. (Viz Matouš 5:39–40.) Spasitelova nejpřísnější pokárání patřila pokrytcům. Pokrytectví je nesmírně ničivé, nejen pro samotného pokrytce, ale také pro ty, kteří sledují jeho chování, zejména pro děti. Ničí víru, zatímco čestnost je úrodnou půdou, v níž seménka víry vzkvétají.

Zasvěcený život je něco krásného. Jeho síla a vyrovnanost jsou jako „velmi plodný strom, jenž je zasazen v dobré zemi u čistého potoka, kterýžto strom vydává mnoho cenného ovoce“. (NaS 97:9.) Zvláště významný je vliv zasvěceného muže nebo ženy na druhé, zejména na ty nejbližší a nejdražší. Zasvěcení mnohých, kteří nás předešli, a ostatních, kteří žijí mezi námi, pomohlo položit základy pro naše štěstí. Podobně i budoucí generace budou čerpat odvahu z vašeho zasvěceného života a budou si uvědomovat, že vám dluží za to, že mají vše, na čem skutečně záleží. Kéž zasvětime sami sebe, jako synové a dcery Boží, „abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme viděti takového, jaký je; abychom mohli míti tuto naději“ (Moroni 7:48; viz také 1. Janova 3:2), o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Man's Search for Happiness* (brožurka, 1969), 4–5.
2. B. H. Roberts, „Brigham Young: A Character Sketch“, *Improvement Era*, June 1903, 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251.
4. Viz Thomas S. Monson, „Připravenost přináší požehnání“, *Liahona*, květen 2010, 64–67.
5. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, říjen 2004, 49.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

O tom, na čem záleží nejvíce

Pokud vám život, jeho uspěchané tempo či jiné obtíže brání [pociťovat radost], pak je možná teď ten správný čas k tomu, abyste se znovu zaměřili na to, na čem záleží nejvíce.

Je pozoruhodné, jak moc se můžeme naučit o životě, když studujeme přírodu. Například vědci se mohou podívat na letokruhy stromu a učinit odborný odhad týkající se podnebí a růstového prostředí před stovkami a dokonce i tisíci lety. Jedna z věcí, kterým se naučíme, když studujeme růst stromů, je ta, že během období, kdy panují ideální podmínky, rostou stromy obvyklou rychlostí. Avšak během období, kdy růstové podmínky ideální nejsou, se růst stromů zpomaluje a stromy věnují svou energii základním faktorům nutným pro přežití.

Teď si možná někteří z vás říkají: „To všechno je moc hezké a užitečné, ale co to má společného s létáním letadlem?“ Inu, dovolte mi to vysvětlit.

Byli jste už někdy v letadle a zažili jste turbulenci? Nejčastější příčinou turbulencí je náhlá změna proudění vzduchu, která způsobí, že se letadlo začne propadat, vybočovat z kursu a naklánět se. Ačkoli letadla jsou stavěna tak, aby odolala mnohem větším turbulencím než těm, s nimiž se setkáte při běžném letu, mohou být turbulence i tak pro cestující znepokojující.

Co podle vás udělá pilot, když se dostane do turbulence? Začínající pilot si může myslet, že dobrou strategií je zvýšit rychlost, protože pak proletí turbulencí rychleji. To však může být špatné rozhodnutí. Profesionální piloti vědí, že existuje určitá optimální rychlost průletu turbulencí, která minimalizuje negativní účinky turbulence. A to ve většině případů znamená, že rychlost snížíte. Stejná zásada platí i pro zpomalovací prahy na silnicích.

Když tedy čelíme nepříznivým podmínkám, je dobrou radou to, že trochu zpomalíme, srovnáme kurs a soustředíme se na to nejdůležitější.

Tempo moderního života

Toto je prosté, ale velmi důležité ponaučení, které musíme znát. Možná nám to připadá logické, mluvíme-li o stromech nebo turbulencích, ale je udivující, jak snadné je ignorovat toto ponaučení, jde-li o uplatňování těchto zásad v každodenním životě. Když se zvyšuje stres, přicházejí potíže nebo nás postihne nějaké neštěstí, tak se příliš často pokoušíme udržet si totéž zběsilé tempo, nebo dokonce i

zrychlíme v domnění, že čím rychleji půjdeme, tím dříve se z toho dostaneme.

Zdá se, že typickým znakem moderního života je to, že neustále nabíráme na rychlosti, bez ohledu na turbulence či překážky.

Upřímně řečeno, je poměrně snadné být v jednom kole. Všichni dokážeme vymyslet seznam úkolů, které přehltní náš rozvrh. Někteří si dokonce mohou myslet, že jejich osobní hodnota závisí na délce jejich seznamu úkolů. Volná místa v kalendáři zaplavují seznamy schůzek a drobností – a to i v době stresu nebo únavy. Protože si zbytečně komplikují život, pocítují často zvýšenou míru frustrace, méně radosti a mají pocit, že jejich život nemá skoro žádný význam.

Říká se, že z jakékoli ctnosti dohnané do extrému se stává neřest. A to jistě platí i pro přehlcování našeho denního rozvrhu. V určitém bodě se z milníků mohou stát mlýnské kameny a z ambicí brzda našeho pokroku.

Jaké existuje řešení?

Moudří lidé chápou ony zásady týkající se letokruhů a turbulencí a uplatňují je. Vzдорují pokušení držet krok se zběsilým tempem každodenního života. Řídí se radou: „V životě toho lze dělat více, než jen zvyšovat jeho rychlost.“¹ Stručně řečeno, soustředí se na to, na čem záleží nejvíce.

Starší Dallin H. Oaks na jedné z nedávných generálních konferencí učil: „Musíme se zříci některých dobrých věcí, abychom si vybrali jiné, které

jsou lepší nebo nejlepší, protože rozvíjejí víru v Pána Ježíše Krista a posilují naši rodinu.“²

Hledání těch nejlepších věcí nás nevyhnutelně vede k základním zásadám evangelia Ježíše Krista – k oněm jednoduchým a nádherným pravdám, jež nám zjevil laskavý, věčný a vševědoucí Otec v nebi. Tyto základní nauky a zásady, ač dostatečně jednoduché, aby jim porozumělo i dítě, poskytují odpovědi i na ty nejsložitější životní otázky.

V jednoduchosti se skrývá krása a srozumitelnost, což občas při své touze po spleťtých řešeních nedoceňujeme.

Například krátce poté, co astronauti a kosmonauti obkroužili zemi, pochopili, že propiska jim ve vesmíru psát nebude. A tak se několik velmi chytrých lidí pustilo do práce, aby tento problém vyřešili. Vyžádalo si to tisíce hodin a miliony dolarů, ale nakonec vyvinuli pero, s nímž je možné psát kdekoli, při jakékoli teplotě a téměř na jakémkoli povrchu. Co však dělali astronauti a kosmonauti do doby, než byl problém vyřešen? Prostě používali obyčejnou tužku.

Leonardu da Vincimu je přisuzován citát: „V jednoduchosti spočívá skutečná důmyslnost.“³ Když se podíváme na základní zásady plánu štěstí, plánu spasení, můžeme v jeho prostotě a jednoduchosti poznat a ocenit, jak vytríbená a obdivuhodná je moudrost našeho Nebeského Otce. A když pak své názory přizpůsobíme názorům Jeho, rozvíjí se moudrost naše.

Moc základních zásad

Vypráví se příběh o slavném fotbalovém trenérovi Vinceovi Lombardim, který vždy první den tréninku prováděl určitý rituál. Zvedl fotbalový míč, ukázal ho sportovcům, kteří fotbal hráli již mnoho let, a řekl: „Pánové, ... toto je fotbalový míč!“ Mluvil o jeho velikosti a tvaru i o tom, jak do něj mohou kopat, jak ho mohou držet nebo s ním nahrát. Pak vzal svůj tým ven na prázdné hřiště a řekl: „Toto je fotbalové hřiště.“ Obešel ho s nimi a popisoval jim jeho rozměry, tvar, pravidla i to, jak se fotbal hraje.⁴

Tento trenér věděl, že i tito zkušení hráči, a vlastně i celý tým, mohou být opravdu dobří jedině tehdy, když si osvojí základní zásady. Mohli trávit čas nacvičováním složitých způsobů, jak obelstít protihráče, ale dokud si neosvojí základní zásady hry, nikdy se nemohou stát vítězným týmem.

Myslím si, že většina z nás instinktivně rozumí tomu, jak důležité základní zásady jsou. Jen nás někdy rozptyluje mnoho dalších věcí, které nám připadají lákavější.

Tištěné materiály, rozličné mediální pořady, elektronické nástroje a zařízení – všechny užitečné, používáme-li je správně – se mohou stát škodlivou zábavou nebo nás mohou citově izolovat od druhých.

Uprostřed velkého množství hlasů a možností však stojí pokorný muž z Galileje s otevřenou náručí, a čeká. Jeho poselství je prosté: „[Pojď], následuj mne.“⁵ A neříká to s výkonným megafonem, ale hlasem tichým a jemným.⁶ Základní poselství evangelia se může velmi snadno ztratit uprostřed záplavy informací, které do nás narážejí ze všech stran.

Svatá písmena a mluvená slova žijících proroků zdůrazňují základní zásady a nauky evangelia. K těmto základním zásadám, k těmto čistým

naukám, se vracíme proto, že jsou branou k pravdám, jež mají hluboký význam. Jsou vstupními dveřmi k povznášejícím a významným zážitkům a zkušenostem, které bychom jinak nebyli schopni pochopit. Tyto prosté základní zásady jsou klíčem k tomu, jak žít v souladu s Bohem a s druhými lidmi. Jsou klíčem, který otevírá okna nebes. Přinášejí nám onen pokoj, radost a porozumění, které Nebeský Otec slibuje svým dětem, které Mu naslouchají a jsou Ho poslušny.

Draží bratři a sestry, uděláme dobře, když trochu zpomalíme, když budeme pokračovat optimální rychlostí podle svých okolností, když se budeme soustřeďovat na to důležité, když otevřeme oči a budeme upřímně hledět na to, na čem záleží nejvíce. Pamatujme na základní pravidla, která dal Nebeský Otec svým dětem a která nám poskytnou základ pro bohatý a plodný život ve smrtelnosti se zaslíbením věčného štěstí. Naučí nás, abychom všechny tyto věci konali v moudrosti a pořádku; neboť není nutné, abychom běželi rychleji, nežli máme sil. Ale je nezbytné, abychom byli pilní, a tím získali cenu.⁷

Bratři a sestry, budeme-li pilně konat to, na čem záleží nejvíce, povede nás to ke Spasiteli světa. To je ten důvod, proč „mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu ... [abychom mohli] vědět, k jakému prameni [můžeme] hledět pro odpuštění hříchů svých“.⁸ Uprostřed spletnosti, zmatku a spěchu moderního života je toto ta „vyšší cesta“.⁹

Jaké tedy jsou základní zásady?

Kdykoli se obracíme ke svému Nebeskému Otci a usilujeme o Jeho moudrost ohledně toho, na čem záleží nejvíce, znovu a znovu zjišťujeme, že důležité jsou čtyři klíčové

vztahy: vztah s Bohem, se svou rodinou, s bližními a se sebou samotným. Kdykoli upřímně zhodnotíme svůj život, poznáme, kdy jsme se odchýlili od oné vyšší cesty. Oči našeho porozumění budou otevřeny, a poznáme, co je třeba udělat, abychom očistili své srdce a znovu v životě nabrali správný směr.

Zprv – tím nejposvátnějším a nejdůležitějším je náš vztah s Bohem. Jsme Jeho duchovní děti. On je náš Otec. Přeje si, abychom byli šťastní. Budeme-li Ho vyhledávat, učit se o Jeho Synu, Ježíši Kristu, a otevírat srdce vlivu Svatého Ducha, náš život se stane vyrovnanějším a klidnějším. Budeme-li dělat to, co je v našich silách, abychom žili podle Božího věčného plánu a dodržovali Jeho přikázání, budeme pociťovat více pokoje, radosti a uspokojení.

Vztah se svým Nebeským Otcem vylepšujeme tím, že se o Něk učíme; že s Ním rozmlouváme, činíme pokání z hříchů a aktivně následujeme Ježíše Krista; neboť „žádný nepřichází k Otci

než skrze [Krista]“.¹⁰ Abychom mohli vztah s Bohem posilovat, je třeba, abychom občas smysluplně trávili čas jen s Ním. S pokorou dbát na denní osobní modlitbu a studium písem a vždy se snažit být hodni platného chrámového doporučení – to jsou příklady toho, do čeho můžeme moudře investovat čas a úsilí, abychom se přiblížili k Nebeskému Otci. Následujme výzvu žalmisty: „Upokojtež se, a vězte, [že já jsem] Bůh.“¹¹

Náš druhý klíčový vztah je ten s naší rodinou. Jelikož „žádný jiný úspěch nemůže vynahradit selhání v rodině“¹², musí mít naše rodina vysokou prioritu. Hluboké a láskyplné rodinné vztahy budujeme tím, že společně děláme jednoduché věci – jako je rodinná večeře, rodinný domácí večer nebo prostě jen společná zábava. V rodinných vztazích definují *lásku* ve skutečnosti tři písmena: *č-a-s*, čas. Věnovat čas jeden druhému je klíčem k rodinné harmonii. Bavíme se spíše mezi sebou než jeden o druhém.

Jeden od druhého se učíme a vážíme si toho, co nás odlišuje, i toho, co máme společného. Přicházíme-li společně k Bohu při rodinné modlitbě, studiu evangelia a nedělním uctívání, vytváříme mezi sebou božská pouta.

Třetí klíčový vztah, který pěstujeme, je ten s našimi bližními. Tyto vztahy navazujeme s každým zvlášť – tím, že jsme citliví vůči potřebám druhých, že jim sloužíme a že jim poskytujeme ze svého času a talentů. Hluboce na mě zapůsobila jedna sestra, kterou sužovaly problémy plynoucí ze stárí a nemoci, avšak ona se rozhodla, že i když toho moc nezmůže, může alespoň naslouchat. A tak každý týden vyhledávala lidi, kteří vypadali ustaraně nebo zoufale, a trávila s nimi čas tak, že jim naslouchala. V životě mnoha lidí byla velikým požehnáním.

Čtvrtým klíčovým vztahem je ten, který máme sami se sebou. Možná to zní zvláště, že můžeme mít vztah i sami se sebou, ale je to tak. Někteří nejsou schopni vyjít sami se sebou. Celý den se kritizují a podceňují, až se časem začnou nenávidět. Chtěl bych vám doporučit, abyste zpomalili a věnovali trochu času tomu, abyste se lépe poznali. Jděte se projít do přírody, sledujte východ slunce, těšte se z Božích stvoření, přemítejte o pravdách znovuzřízeného evangelia a zjistěte, co znamenají pro vás osobně. Naučte se nahlížet na sebe tak, jako na vás nahlíží Nebeský Otec – jako na svou drahocennou dceru či syna s božským potenciálem.

Radujte se z čistého evangelia

Bratři a sestry, buďte moudří. Obratě se k čistým naukovým vodám znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Pijme z nich s radostí v jejich jednoduchosti a jasnosti. Nebesa jsou znovu otevřená. Evangelium Ježíše

Dublin, Irsko

Krista je znovu na zemi, a jeho prosté pravdy jsou bohatým zdrojem radosti!

Bratři a sestry, opravdu máme velký důvod k radosti. Pokud vám život, jeho uspěchané tempo či jiné obtíže brání tuto radost pocítovat, pak je možná teď ten správný čas k tomu, abyste se znovu zaměřili na to, na čem záleží nejvíce.

Síla nepramení ze zběsilé aktivity, ale z toho, že jste usazeni v pevném základu pravdy a světla. Pramení z toho, že věnujeme pozornost a úsilí základním zásadám znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Pramení z toho, že dbáme na božské věci, na kterých záleží nejvíce.

Zjednoduše si trochu život. Učiňme změny nezbytné pro to, abychom se v životě znovu zaměřili na onu vznešenou krásu prosté a skromné cesty křesťanského učedníka

– cesty, která vždy vede k smysluplnému, radostnému a pokojnému životu. O to se modlím a zanechávám vám své požehnání v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mahatma Gandhi, v Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dallin H. Oaks, „Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 104.
3. Leonardo da Vinci, v John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations*, 2nd ed. (1993), 262.
4. Vince Lombardi, v Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92.
5. Lukáš 18:22.
6. Viz 1. Královská 19:12.
7. Viz Mosiáš 4:27.
8. 2. Nefi 25:26.
9. 1. Korintským 12:31; Eter 12:11.
10. Jan 14:6.
11. Žalm 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; viz také Conference Report, Apr. 1935, 116.

Přednesl prezident Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů; a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme uvolnit starší Spencera J. Condieho, Bruce C. Hafena, Kennetha Johnsona, Glenna L. Paceho a Lance B. Wickmana jako členy Prvního kvora Sedmdesáti a jmenovat je emeritními generálními autoritami.

Také navrhujeme uvolnit starší Spencera V. Jonese a Wolfganga H. Paula jako členy Druhého kvora Sedmdesáti.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky těmto bratřím za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme uvolnit Fernanda Maluenda a José L. Torrese jako územní sedmdesátníky.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Wenceslaovi H. Svecovi jako územnímu sedmdesátníkovi.

Všichni, kteří jsou pro, dejte to prosím najevo.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Presidente Monsone, nakolik jsem byl schopen to sledovat, hlasování v Konferenčním centru bylo jednohlasné.

Děkuji vám, bratři a sestry, za váš hlas vyjadřující podporu, za vaši víru, oddanost a modlitby. ■

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Svoboda jednání je v plánu života nezbytná

Pokaždé, když se rozhodneme přijít ke Kristu, vzít na sebe Jeho jméno a následovat Jeho služebníky, postoupíme vpřed na cestě k věčnému životu.

Nedávno mi přišel dopis od přítele, s nímž se znám už přes 50 let, který není členem Církve. Poslal jsem mu na čtení nějaké materiály o evangeliu a on na to odpověděl: „Zpočátku pro mě bylo těžké pochopit význam typicky mormonských výrazů, jako *svoboda jednání*. Možná by pomohl malý slovníček.“

Byl jsem překvapený, že nepochopil, co výrazem *svoboda jednání* myslíme. Otevřel jsem si slovník na internetu. Z deseti uvedených anglických definic a použití tohoto slova žádná nevyjadřovala myšlenku rozhodovat se. My učíme, že svoboda jednání je Bohem daná schopnost a výsada rozhodovat se a jednat sám za sebe, aby nebylo jednáno za nás.¹ Svoboda jednání znamená skládat účty ze svých skutků a jednat zodpovědně. V plánu spasení je naše svoboda jednání nezbytná. S ní jsme svobodni, abychom „si zvolili svobodu a věčný život skrze velkého Prostředníka všech lidí,“ nebo

abychom „si zvolili zajetí a smrt podle zajetí a moci ďáblovy“.²

Slova známé náboženské písni nás této zásadě učí velmi jasně:

*Věz, každá duše volnost má,
být a žít tak, jak chce či má.
Neb nám Bůh věčnou pravdu dá,
že nás do nebe nenutí.*³

Abych zodpověděl otázku svého přítele, a také otázky dobrých mužů a žen po celém světě, dovolte mi podělit se o to, co o významu svobody jednání víme.

Než jsme přišli na zem, Nebeský Otec nám předložil svůj plán spasení – v plánu bylo přijít na zem, obdržet tělo, rozhodovat se jednat dobře nebo zle a činit pokrok, abychom se stali takovými, jako je On, a žili s Ním na věky.

Svoboda jednání – schopnost rozhodovat se a jednat sám za sebe – byla nezbytným prvkem tohoto plánu. Bez svobody jednání bychom se nemohli rozhodovat správně ani

činit pokrok. Se svobodou jednání se však také můžeme rozhodovat špatně, můžeme hřešit a ztratit příležitost být znovu s Nebeským Otcem. Proto nám měl být poskytnut Spasitel, který by trpěl za naše hříchy a vykoupil nás, pokud bychom činili pokání. Skrze své nekonečné Usmíření Spasitel „uskutečnil plán milosrdenství, aby uspokojil požadavky spravedlnosti“.⁴

Poté, co nám Nebeský Otec předložil svůj plán, Lucifer předstoupil a řekl: „Pošli mne ... a vykoupím veškeré lidstvo, takže [ani] jediná duše nebude ztracena, ... pročez dej mi svou čest.“⁵ Náš Otec tento plán zamítl, neboť by nám odepřel svobodu jednání. Byl to vskutku plán vzpoury.

Poté svou svobodu jednání použil Ježíš Kristus, „Milovaný a Vyvolený“ Syn Nebeského Otce od počátku, a řekl: „Otče, staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“⁶ On se stal naším Spasitelem – Spasitelem světa.

Luciferova vzpoura měla za následek velký konflikt. Každé z dětí Nebeského Otce dostalo příležitost použít svobodu jednání, kterou jim Nebeský Otec dal. My jsme se rozhodli věřit Spasiteli Ježíši Kristu – jít za Ním, následovat Ho a přijmout plán, který Nebeský Otec předložil pro naše dobro. Ale třetina dětí Nebeského Otce neměla víru Spasitele následovat a rozhodla se raději následovat Lucifera neboli Satana.⁷

A Bůh řekl: „Pročez, protože se Satan proti mně vzbouřil a snažil se znichiti svobodu jednání člověka, kterou jsem mu já, Pán Bůh, dal, ... způsobil [jsem], že byl svržen.“⁸ Ti, kteří Satana následovali, se připravili o příležitost získat smrtelné tělo, žít na zemi a činit pokrok. Kvůli způsobu, jakým svou svobodu jednání používali, o ni přišli.

Jediná moc, kterou dnes Satan a jeho následovníci mají, je moc pokoušet nás a zkoušet. Jejich jedinou

radostí je učinit nás tak bídnými, jako jsou oni sami.⁹ Jejich jediné štěstí plyne z naší neposlušnosti Pánových přikázání.

Ale uvažte toto – v předsmrtném životě jsme se rozhodli následovat Spasitele, Ježíše Krista! A protože jsme tak učinili, mohli jsme přijít na zem. Svědčím, že když se Spasitele rozhodneme následovat i nyní, zatímco jsme tady na zemi, obdržíme na věčnosti ještě větší požehnání. Vězte však, že se i nadále musíme rozhodovat, že budeme následovat Spasitele. V sázce je věčnost, a naše moudré používání svobody jednání a naše skutky jsou nezbytné k tomu, abychom získali věčný život.

Spasitel nám po celý život ukazoval, jak máme svobodu jednání používat. Když byl ještě chlapcem, vědomě se v Jeruzalémě rozhodl následovat svého Otce.¹⁰ Za své služby si bezvýhradně volil „vykonávat vůli Otce svého.“¹¹ V Getsemanech se rozhodl, že vytrpí všechny věci, řka: „Ne má vůle, ale tvá staň se. I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho.“¹² Na kříži

se rozhodl milovat své nepřátele a modlil se: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“¹³ A poté, aby mohl zřetelně ukázat, že se rozhoduje sám za sebe, byl ponechán o samotě. Otče, „proč jsi mne opustil?“, zeptal se.¹⁴ Až do samého konce používal svobodu jednání k tomu, aby vytrval do konce a mohl říci: „Dokonáno! jest.“¹⁵

I když byl zkoušen „ve všem nám podobně“¹⁶, s každým rozhodnutím a každým skutkem upevňoval svou volbu stát se naším Spasitelem – a zlomit pro nás řetězy hříchu a smrti. Svým dokonalým životem nás učil, že když se rozhodneme konat vůli Nebeského Otce, naše svoboda jednání bude zachována a my získáme více příležitostí činit pokrok.

Důkazy o této pravdě jsou v písmech všudypřítomné. Job přišel o vše, co měl, přesto se rozhodl zůstat věrným, a od Boha získal věčná požehnání. Maria a Josef se rozhodli dbát na varování anděla a uprchnout do Egypta, a život Spasitele tak byl zachráněn. Joseph Smith se rozhodl řídit pokyny Moroniho, a Znovuzřízení

se díky tomu uskutečnilo tak, jak bylo prorokováno. Pokaždé, když se rozhodneme přijít ke Kristu, vzít na sebe Jeho jméno a následovat Jeho služebníky, postoupíme vpřed na cestě k věčnému životu.

Na své pozemské cestě nám pomůže, budeme-li mít na paměti, že protiklad je také pravdivý: Když nedodržujeme přikázání nebo nedbáme na vnuknutí Ducha Svatého, naše příležitosti se omezují; naše schopnost jednat a činit pokrok se vytrácí. Když Kain vzal život svému bratrovi, protože miloval Satana více nežli Boha, jeho duchovní pokrok se zastavil.

Ve svém dětství jsem získal důležité ponaučení o tom, jak naše skutky mohou omezovat naši svobodu. Jednoho dne mi dal otec za úkol nalakovat dřevěnou podlahu. Rozhodl jsem se, že začnu u dveří a budu pokračovat směrem *do* pokoje. Když jsem byl už téměř hotový, uvědomil jsem si, že se nemám jak dostat ven. Na této straně nebyly dveře ani žádné okno. Lakováním jsem se doslova zahnal do kouta. Neměl jsem kam jít. Uvázl jsem.

Kdykoli neuposlechneme, zahá-
níme se duchovně čerstvým nátěrem
do kouta, do zajetí svých rozhodnutí.
I když jsme duchovně uvázli, existuje
cesta ven. Podobně jako u pokání,
obrátit se a přejít po čerstvě nalako-
vané podlaze představuje více práce
– hodně obrušování a přelakování!
Navrácení se k Pánu není snadné, ale
stojí za to.

Když rozumíme náročnosti pokání,
vážíme si toho, jakým požehnáním
je, že nás Duch Svatý vede v našich
rozhodnutích, a toho, že nás Nebeský
Otec, který přikázání dává, v jejich
dodržování posiluje a podporuje. Ro-
zumíme také tomu, že poslušnost při-
kázání v konečném důsledku chrání
naši svobodu volby.

Například, když dodržujeme Slovo
moudrosti, vyhýbáme se tak zajetí
chabého zdraví a závislosti na látkách,

kteří nás doslova okrádají o schop-
nost jednat sami za sebe.

Uposlechneme-li radu vyhýbat se
dluhům a zbavovat se jich, používáme
svobodu jednání a získáváme svobodu
používat své prostředky na to, aby-
chom pomáhali a žehnali druhým.

Uposlechneme-li radu proroka,
abychom pořádali rodinný domácí
večer, rodinnou modlitbu a rodinné
studium písem, náš domov bude
inkubátorem pro duchovní růst našich
dětí. Zde je učíme evangeliu, vydá-
vání svědectví a vyjadřování lásky
a nasloucháme jim, když sdílejí své
pocity a zkušenosti. Naše spraved-
livá rozhodnutí a skutky je osvobodí
od temnoty a posílí jejich schopnost
kráčet ve světle.

Svět učí mnohým lžím o svobodě
jednání. Mnozí si myslí, že bychom
měli jíst, pít a veselit se „... a pak-
liže budeme vinni, Bůh nás uhodí
několika ranami a nakonec budeme
spaseni“.¹⁷ Jiní se oddávají sekula-
rismu a Boha zapírají. Sami sebe
přesvědčují, že „protiklad ve všech
věcech“¹⁸ neexistuje, a tudíž „ať člo-
věk učiní cokoli, není to zločinem“.¹⁹
Toto ničí „moudrost Boha a jeho
věčné záměry“.²⁰

V protikladu se světským učením
nás písmo učí, že opravdu máme svo-
bodu jednání, a že spravedlivé uplat-
ňování svobody jednání činí rozdíl
v tom, jaké příležitosti budeme mít, a
jaká bude naše schopnost reagovat na
ně a dosahovat věčného pokroku.

Například, Pán dal králi Sau-
lovi skrze proroka Samuela jasné
přikázání:

„Hospodin poslal mne, abych tě
pomazal za krále, ... pozoruj tedy
nyní hlasu slov Hospodinových. ...

... Táhni a zkaz Amalecha, a za-
hlaďte jako proklaté všechno, což má.“²¹

Saul však Pánovo přikázání ne-
uposlechl. Uplatnil to, čemu říkám

„vybíravá poslušnost“. Spoléhaje se na
vlastní rozum, ušetřil život krále Agaga
a vrátil se s nejlepšími kusy dobytka,
ovcí a dalších zvířat.

Pán to zjevil proroku Samuelovi a
poslal ho, aby Saula sesadil z trůnu.
Když prorok za Saulem přišel, Saul
řekl: „Vyplnil jsem slovo Hosposi-
novo.“²² Prorok o tom však věděl své
a řekl: „Jaké pak jest to bečení ovcí
těch v uších mých, a řvaní volů, kteréž
já slyším?“²³

Saul svaloval vinu na ostatní
s výmluvou, že si lid ponechal zvířata
proto, aby je Pánu přinesl jako oběť.
Prorokova odpověď byla prostá:
„Zdaliž líbost takovou má Hospodin
v zápalích a v obětech, jako když se
poslušenství koná hlasu Hospodinova?
Aj, poslouchati lépe jest, nežli oběto-
vati, a ku poslušenství státi, nežli tuk
skopců přinášeti.“²⁴

Nakonec se Saul přiznal: „Zhře-
šil jsem, že jsem přestoupil rozkaz
Hospodinův a slova tvá, nebo jsem se
bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich.“²⁵
Protože Saul neposlechl s přesností,
protože se rozhodl vybrat si, čeho
uposlechne, připravil se tak o příleži-
tost a svobodnou volbu být králem.

Bratři a sestry, posloucháme hlas
Pána a Jeho proroků s přesností? Nebo
si, stejně jako Saul, volíme vybíra-
vou poslušnost a bojíme se lidských
soudů?

Uznávám, že se všichni dopouš-
tíme chyb. Písmo nás učí: „Všickniť
zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.“²⁶
Všem, kteří jsou v zajetí dřívějších
nespravedlivých rozhodnutí a kteří
uvázli v temném koutě bez všech
požehnutí, jež zajišťuje spravedlivé
užívání svobody jednání, říkám:
Máme vás rádi. Vratte se! Vyjděte
z temného koutu ke světlu. I kdybyste
museli přejít po čerstvě nalakované
podlaze, stojí to za to. Věřte, že „skrze
usmíření Kristovo může býti spaseno

veškeré lidstvo“ včetně vás i mě, a to „skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia“.²⁷

Když nastala hodina Usmíření, Spasitel pronesl svou velkou Přímělnou modlitbu a promluvil o každém z nás, řka: „Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kteroužs mi dal.“²⁸ „Totot jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“²⁹

Vydávám zvláštní svědectví, že Oni žijí. Když svou svobodu volby používáme spravedlivě, tak Je poznáváme, stáváme se Jim podobnými a připravujeme se na den, kdy „se každé koleno skloní a každý jazyk se vyzná“, že Ježíš je našim Spasitelem.³⁰ Nechtě Ježíše Krista a Věčného Otce následujeme i nadále tak, jako jsme Je následovali na počátku, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 2. Nefi 2:26.
2. Nefi 2:27.
3. „Věz, každá duše volnost má,“ ZNPPD 2, č. 21.
4. Alma 42:15.
5. Mojžíš 4:1.
6. Mojžíš 4:2.
7. Viz Nauka a smlouvy 29:36.
8. Mojžíš 4:3.
9. 2. Nefi 2:27; viz také 2. Nefi 9:9.
10. Lukáš 2:49.
11. 3. Nefi 27:13.
12. Lukáš 22:42–43.
13. Lukáš 23:34.
14. Viz Matouš 27:46; Marek 15:34.
15. Jan 19:30.
16. Židům 4:15.
17. 2. Nefi 28:8.
18. 2. Nefi 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2. Nefi 2:12.
21. 1. Samuelova 15:1, 3.
22. 1. Samuelova 15:13.
23. 1. Samuelova 15:14.
24. 1. Samuelova 15:22.
25. 1. Samuelova 15:24.
26. Římanům 3:23.
27. Články víry 1:13.
28. Jan 17:24.
29. Jan 17:3.
30. Mosiáš 27:31.

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Budiž světlo!

V našem stále nespravedlivějším světě je nezbytné, aby se hodnoty založené na náboženském přesvědčení promítaly i do veřejných debat a projevů.

Minulý měsíc jsem měl narozeniny. Jako dárek jsem od své manželky Mary dostal CD s písněmi o naději a víře od známé britské zpěvačky Very Lynnové, která inspirovala své posluchače během temného období druhé světové války.

Moje žena měla k tomu, aby mi dala právě tento dárek, jistý důvod. Bombardování Londýna v září 1940 začalo den předtím, než jsem se narodil.¹ Když moje maminka ve svém nemocničním pokoji poslouchala v rádiu zprávy o londýnském bombardování, rozhodla se, že mě pojmenuje po onom hlasateli, jehož jméno bylo Quentin.

Oně zpěvačce, Vere Lynnové, je nyní 93 let. Vloni byly některé její písně znovu vydány a okamžitě se v Británii dostaly na vrchol hudebního žebříčku. Ti z vás, kteří již něco pamatují, si možná vzpomenou na některé její písně, například „The White Cliffs of Dover“ [Bílé doverské útesy].

Jedna píseň, nazvaná „When the Lights Go on Again (All over the World)“ [Až se světla (na celém světě) znovu rozzáří], se mě hluboce dotkla. Díky ní mi na mysli vytanuly dvě věci. Zaprvé – prorocká slova jednoho britského státníka: „Světla nad celou Evropou zhasínají. V naší době už je znovu

svítit nevidíme.“² A zadruhé – letecké nálety na britská města, tak jako ty na Londýn. Aby bylo pro útočící bombardéry těžší najít jejich cíl, byly pokaždé všechny byty zatemněny. Lidé zhasli světla a zatáhli závěsy.

Ona píseň vyjadřovala optimismus a naději v to, že svoboda a světlo se znovu navrátí. Pro ty z nás, kteří rozumějí úloze Spasitele a Světla Kristova³ v pokračujícím boji mezi dobrem a zlem, je analogie mezi onou světovou válkou a morálními rozpory dnešní doby jasná. Veškeré lidstvo může „rozeznávat dobro od zla“⁴ právě díky světlu Kristovu.

Dosáhnout svobody a světla, nebo si je udržet, nikdy nebylo lehké. Od Války v nebi používají síly zla všechny dostupné prostředky k tomu, aby zničily svobodu jednání a utlumily světlo. Útok na mravní zásady a náboženskou svobodu nikdy nebyl silnější.

Jako Svatí posledních dnů musíme dělat vše, co můžeme, abychom si uchovali světlo a ochránili rodinu a společnost před tímto útokem na morálku a náboženskou svobodu.

Ochrana rodiny

Všudypřítomným nebezpečím pro rodinu je nápor zlovolných sil, který, jak se zdá, přichází odevšad. I když

před zlem, budeme ochráněni před nepříznivými následky, jež jsou předpověděny v písmech.

Ochrana společnosti

Kromě ochrany své vlastní rodiny máme být zdrojem světla i při ochraně společnosti, ve které žijeme. Spasitel řekl: „Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“⁷

Naše doba byla označena jako „období hojnosti a doba pochybností“.⁸ Základní víra v moc a pravomoc Boha je nejenom zpochybňována, ale i znevažována. Jak můžeme za těchto okolností prosazovat hodnoty způsobem, se kterým se ztotožní i lidé nevěřící a apatičtí a který pomůže zmírnit onen stále se zrychlující spád k násilí a zlu?

Tato otázka je nesmírně důležitá. Pomyslete na proroka Mormona a na jeho úzkost, když prohlásil: „Jak jste mohli zavrhnouti toho Ježíše, který stál s otevřenou náručí, aby vás přijal!“⁹ Mormonova úzkost byla opodstatněná, a na jeho syna, Moroniho, zbyl úkol popsat „smutný příběh o zkáze [jeho] lidu“.¹⁰

Díky své osobní zkušenosti pramenící z toho, že se pohybuji mezi lidmi z celého světa a jednám s nimi, jsem optimista. Věřím tomu, že světlo a pravdu si v naší době uchováme. Ve všech národech je velký počet těch, již uctívají Boha, a cítí se vůči Němu za své chování zodpovědlni. Někteří pozorovatelé věří, že dochází dokonce k všeobecnému oživení zájmu o víru.¹¹ Jako církevní vedoucí se setkáváme s vedoucími jiných církví a zjistili jsme, že existuje jakýsi společný morální základ, který přesahuje teologické rozdíly a který nás sjednocuje v našem úsilí o lepší společnost.

Také zjišťujeme, že většina lidí si stále ještě váží základních morálních hodnot. Ale nenechte se mýlit

se máme snažit usilovat v první řadě o světlo a pravdu, uděláme dobře, když svůj domov zatemníme před smrtelnými bombami, jež ničí duchovní rozvoj a růst. Konkrétně pornografie je zbraní hromadného ničení morálky. Má hlavní vliv na rozpad morálních hodnot. Stejně smrtelné jsou i některé televizní pořady a internetové stránky. Tyto síly zla vytěsňují ze světa světlo a naději. Rychlost úpadku se zvětšuje.⁵ Pokud svůj domov a život nezatemníme před zlem, nebudeme pak překvapeni, zničí-li devastující

morální exploze onen klid, který je odměnou za spravedlivý život. Naší zodpovědností je žít v tomto světě, ale nebyť z tohoto světa.

Kromě toho je třeba, abychom v domově mnohem důsledněji žili podle svého náboženství. Týdenní rodinný domácí večer a denní rodinná modlitba a studium písem jsou zásadní. Je třeba, abychom do svého domova přiváděli to, co je „ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné“.⁶ Pokud z domova učiníme svaté místo, které nás bude chránit

– existují i lidé, kteří jsou odhodláni ničit víru i eliminovat jakýkoli vliv náboženství ve společnosti. Další zlovolní lidé ničí, zaslepují a rozbíjejí společnost drogami, pornografií, sexuální zneužíváním, obchodem s lidmi, krádežemi a nekalými obchodními praktikami. Tito lidé mají velmi velkou moc a vliv i tehdy, když jich je co do počtu relativně málo.

Mezi lidmi věřícími a těmi, kteří by náboženství a Boha nejraději vymýtili z veřejného života, probíhá nepřetržitý boj.¹² Mnoho vlivných představitelů dnes odmítá morální pohled na svět založený na židovsko-křesťanských hodnotách. Podle nich neexistuje žádný objektivní mravní řád.¹³ Myslí si, že mravní cíle nemají být nijak zvlášť preferovány.¹⁴

Přesto se většina lidí snaží vést dobrý a úctyhodný život. Na jejich svědomí působí Světlo Kristovo, které se liší od Ducha Svatého. Z písem víme, že Světlo Kristovo je „Duch[em, který] dává světlo každému člověku, jenž přichází do světa“.¹⁵ Toto světlo je určeno „pro celý svět“.¹⁶ President Boyd K. Packer učil, že je to „zdroj inspirace, který vlastní každý z nás společně se všemi dalšími členy lidské rodiny“.¹⁷ To je taky důvod, proč mnozí akceptují morální hodnoty, i když jsou založeny na náboženském přesvědčení, které oni osobně nepodporují. V Mosiášovi v Knize Mormonově čteme, že „není obvyklé, aby hlas lidu požadoval něco, co by se protivilo tomu, co je správné; ale je obvyklé, aby menší část lidu požadovala to, co správné není.“ Mosiáš nás poté varuje, že „přijde-li čas, kdy hlas lidu zvolí nepravost, bude to čas, kdy na vás přijdou soudy Boží“.¹⁸

V našem stále nespravedlivějším světě je nezbytné, aby se hodnoty založené na náboženském přesvědčení promítaly i do veřejných debat

a projevů. Morálním stanoviskům založeným na náboženském vyznání musí být zajištěn rovný přístup i ve veřejných debatách a projevech. V ústavě většiny zemí je zakotveno, že náboženské vyznání nesmí být nijak preferováno, ale ani nemá být znevažováno.¹⁹

Náboženská víra je zásobárnou světla, poznání a moudrosti, a je-li pro její přívržence typické mravní chování, protože pocítují zodpovědnost vůči Bohu, obohacuje to celou společnost.²⁰

Budu to ilustrovat na dvou náboženských zásadách.

Čestné jednání motivované zodpovědností vůči Bohu

Třináctý Článek víry začíná slovy „Věříme, že máme býti čestní“. Čestnost je zásada založená na náboženském přesvědčení, a je to jeden ze základních Božích zákonů.

Před mnoha lety, když jsem pracoval jako právník v Kalifornii, za mnou přišel jeden přítel a klient, který nebyl členem naší Církve, a s velikým nadšením mi ukázal dopis, který obdržel od biskupa jednoho nedalekého sboru SPD. Tento biskup napsal, že jeden člen jeho kongregace, bývalý zaměstnanec mého klienta, si z jeho pracoviště odnášel domů určité věci a zdůvodňoval si to tím, že jich tam je nadbytek. Ale poté, co se tento zaměstnanec stal oddaným Svatým posledních dnů a usiloval o to následovat Ježíše Krista, uvědomil si, že to, co dělal, bylo nečestné. K dopisu byla přiložena suma peněz od tohoto zaměstnance, která kryla nejenom cenu oněch věcí, ale i úroky. To, že Církve prostřednictvím neplacených vedoucích pomohla tomuto muži v jeho úsilí smířit se s Bohem, na mého klienta zapůsobilo.

Pomyslete, kolik světla a pravdy přináší v židovsko-křesťanském světě to, když s druhými sdílíme zásadu čestnosti. Jaký dopad by asi mělo na společnost to, kdyby mladí lidé ve škole nepodváděli, kdyby dospělí byli v práci čestní a byli věrní svým manželským smlouvám? Pro nás koncept přirozené čestnosti vyvěrá ze života a učení Spasitele. Čestnost je ceněnou vlastností i v mnoha jiných církvích a v historické literatuře. Básník Robert Burns řekl: „Čestný člověk je tím nejvznešenějším dílem Božím.“²¹ Téměř ve všech případech pocítují věřící lidé vůči Bohu zodpovědnost být čestní. To byl také důvod, proč onen muž v Kalifornii činil pokání ze svého dřívějšího nečestného jednání.

Při loňském promočním proslovu vyprávěl Clayton Christensen, profesor na Harvardu a církevní vedoucí, pravdivou úvahu svého zahraničního kolegy, který studoval demokracii. Tento přítel byl překvapen tím, jak nesmírně důležité je pro demokracii náboženství. Poukázal na to, že ve společnostech, kde je lidem již od malička vštěpován pocit zodpovědnosti vůči Bohu za čestné a bezúhonné chování, se lidé řídí pravidly a zásadami, které, i když jsou nevytížitelné, podporují demokratické ideály. Ve společnostech, kde tomu tak není, nikdy nebude dostatek policistů k tomu, aby prosadili čestné chování.²²

Je tedy jasné, že morální hodnoty, a konkrétně čestnost, mohou hrát při nastolení světla a pravdy a při zlepšování společnosti významnou roli, a měli by si jich vážit i ti, kteří se k žádné víře nehlásí.

Chovejte se ke všem Božím dětem jako k bratrům a sestrám

Druhý příklad, jak náboženská víra prospívá společnosti a vnáší do světa

světlo, je náboženská zásada, podle níž se ke všem Božím dětem chováme jako k bratrům a sestrám.

Mnohé náboženské instituce zaujímají v posledních dvou stoletích přední místo v úsilí poskytnout pomoc a záchranu těm, kteří jsou vystaveni krutým podmínkám, protože jejich členové věří, že všichni lidé jsou učiněni k obrazu a podobě Boha.²³ Vynikajícím příkladem je William Wilberforce, významný britský státník, který byl nástrojem k tomu, že bylo ve Velké Británii zakázáno otrokářství.²⁴ „Amazing Grace“ [Úžasná milosti] – dojemná píseň a zároveň i inspirující film – zachycuje onen pocit na počátku 19. století a popisuje toto hrdinské úsilí. Wilberforceova neúnavná práce se řadí mezi první kroky vedoucí k vymýcení těchto hrůzných, utiskujících, krutých a úplatkářských praktik. Součástí tohoto úsilí bylo i to, že spolu s dalšími vůdci dokázal pozvednout veřejnou morálku. Věřil, že vzdělání a politika musejí být založeny na morálních zásadách.²⁵ „Jeho ... představa o mravním a duchovním růstu bylo to, pro co žil – at už šlo o ochranu instituce manželství, kritiku otrokářských praktik nebo o důraznou ochranu dne sabatu.“²⁶ S velkým odhodláním pomohl v celé zemi zmobilizovat mravní a společenské vůdce k celonárodnímu boji proti zlu.²⁷

V rané historii naší Církve se valná většina našich členů stavěla

proti otrokářství.²⁸ Toto byl spolu s jejich náboženským přesvědčením významný faktor pro vznik nepřátelství a násilností ze strany lůzy, které členové zažívali, což vyvrcholilo vydáním vyhlazovacího dekretu guvernérem Boggsem v Missouri.²⁹ V roce 1833 obdržel Joseph Smith zjevení, v němž se praví, že „není správné, aby byl kterýkoli člověk poroben druhým“.³⁰ Závazek podporovat náboženskou svobodu a to, že se ke všem lidem chováme jako k synům a dcerám Božím, tvoří základ naší nauky.

Toto jsou jen dva příklady toho, jak hodnoty založené na víře podporují zásady, které velkou měrou žehnají celé společnosti. A takových příkladů je mnohem více. Máme se jednak sami zapojit, a jednak podporovat charakterní a bezúhonné lidi v tom, abychom pomohli obnovit morální hodnoty, které budou žehnat celé společnosti.

Dovolte mi vyjádřit se jasně – ve veřejných debatách musejí být slyšet všechny hlasy. Ani náboženské, ani světské hlasy nemají být umlčeny. Také nemáme očekávat, že některé naše postoje, protože vycházejí z náboženských zásad, budou automaticky přijímány nebo preferovány. Zároveň je ale jasné, že takové postoje a hodnoty mají nárok na to, aby byly hodnoceny na základě své podstaty.

Morální základ naší nauky může být pro svět majákem a sjednocující

silou v oblasti morálky i víry v Ježíše Krista. Je třeba, abychom chránili svou rodinu a abychom stáli v první linii se všemi lidmi dobré vůle a dělali vše, co můžeme, abychom ve společnosti udržovali světlo, naději a morálku.

Budeme-li tyto zásady hlásat a žít podle nich, budeme následovat Ježíše Krista, který je tím skutečným Světlem světa. Můžeme být silou spravedlivosti při přípravě na Druhý příchod našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Těšíme se na onen nádherný den, až „svobodná srdce budou zpívat, až se světla po celém světě znovu rozzáří“.³¹ v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Richard Hough a Denis Richards, *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II* (1989), 264.
2. Připisováno siru Edwardu Greyovi. Viz „When the Lights Go On Again (All over the World)“, wikipedia.org.
3. Viz Nauka a smlouvy 88:11–13. Světlo Kristovo je „to světlo, které je ve všech věcech, které dává život všem věcem, které je zákonem, jímž jsou všechny věci řízeny“ (verš 13). Pro komplexní pochopení Světla Kristova a rozdílu mezi Světlem Kristovým a Duchem Svatým viz proslav „Světlo Kristovo“ od Boyda K. Packera, *Liahona*, duben 2005, 8–14.
4. Moroni 7:19.
5. Viz Jacques Barzun, *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life* (2000), 798.
6. Články víry 1:13.
7. Matouš 5:16.
8. Roger B. Porter, „Seek Ye First the Kingdom of God“ (proslav pronesený 13. září 2009)

- ve sboru Cambridge University Ward v kůlu Cambridge Massachusetts Stake).
9. Mormon 6:17.
 10. Mormon 8:3.
 11. Viz John Micklethwait a Adrian Wooldridge, *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World* (2009).
 12. Viz Diana Butler Bass, „Peace, Love and Understanding“ (recenze knihy *God Is Back* od Johna Micklethwaita a Adriana Wooldridge), *Washington Post National Weekly Edition*, Jul. 27–Aug. 2, 2009, 39.
 13. Viz David D. Kirkpatrick, „The Right Hand of the Fathers“, *New York Times Magazine*, Dec. 20, 2009, 27.
 14. Viz Kirkpatrick, „The Right Hand of the Fathers“, 27. Robert P. George učí, že bud máme morální rozum a svobodu volby, nebo jsme nemorální a determinističtí.
 15. Nauka a smlouvy 84:46.
 16. Nauka a smlouvy 84:48.
 17. Boyd K. Packer, *Liahona*, duben 2005, 8.
 18. Mosiáš 29:26–27.
 19. Viz Margaret Somervilleová, „Should Religion Influence Policy?“ www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
 20. Viz Zhao Xiao, „Market Economies with Churches and Market Economies without Churches“, 2002, www.danwei.org/business/churches_and_the_market_econom.php. Tento čínský vládní ekonom polemizuje o tom, že morální podpora je nezbytná pro to, aby lidem bránila lhát a zraňovat druhé.
 21. „The Cotter’s Saturday Night“, *Poems by Robert Burns* (1811), 191.
 22. Viz Clayton M. Christensen, „The Importance of Asking the Right Questions“ (promoční proslav, Southern New Hampshire University, Manchester, N.H., May 16, 2009).
 23. Viz Genesis 1:26.
 24. Viz William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner* (2007), 352–356.
 25. Viz Hague, *William Wilberforce*, 104–105.
 26. Hague, *William Wilberforce*, 513.
 27. Viz Hague, *William Wilberforce*, 107–108.
 28. Viz James B. Allen a Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2nd ed. (1992), 93, 120, 202.
 29. Viz Leonard J. Arrington a Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2nd ed. (1992), 48–51; viz také Clyde A. Milner and others, *The Oxford History of the American West* (1994), 362: „Proslavery settlers and politicians persecuted them mercilessly“.
 30. Nauka a smlouvy 101:79.
 31. Poslední řádek písně „When the Lights Go On Again (All Over the World)“.

Biskup Richard C. Edgley
První rádce v Předsedajícím biskupstvu

Víra – rozhodnutí je na vás

Rozhodněte se pro víru, místo pro pochyby; rozhodněte se pro víru, místo pro obavy; rozhodněte se pro víru u toho, co je neznámé a neviditelné; rozhodněte se pro víru, místo pro pesimismus.

Žijeme v jedné z nejvýznamnějších dispensací všech dob – v době, na niž se dřívější proroci těšili, o níž prorokovali a, jsem přesvědčen, že po ní i toužili. Přes všechna nebeská požehnání, která jsou nám udělována, je však Satan, který je velmi skutečný, nesmírně aktivní a všechny nás neustále bombarduje rozporuplnými informacemi. Anděl Moroni upozornil mladého Proroka Josepha Smitha, že jeho jméno bude známo v dobrém i zlém po celém světě (viz Joseph Smith–Životopis 1:33), a nikdy nebylo proroctví tak očividně naplněno. Prorok položil život za své svědectví, a útoky proti Církvi i proti samotnému Spasiteli pokračují dodnes. To, že Spasitel a Jeho smírná oběť jsou skutečností a že tato oběť se týká každého z nás, je zpochybňováno a často odmítáno jako nějaký mýtus nebo nepodložená naděje pro slabou a nevzdělanou mysl. Mímoreto je dále zpochybňováno i to, zda skutečně došlo ke Znovuzřízení evangelia v těchto posledních dnech. Neustálé bombardování těmito informacemi

může způsobit zmatek, pochyby a pesimismus, a toto vše napadá základní pravdy, v něž věříme – naši víru v Boha a naši naději v budoucnost.

Toto je možná realita našeho světa, ale my se přesto můžeme rozhodnout, jak na to budeme reagovat. Když je napadána naše posvátná nauka a víra, je to pro nás příležitost seznámit se s Bohem nanejvýš osobním a důvěrným způsobem. Je to pro nás příležitost se změnit.

Vzhledem ke konfliktům a těžkostem, kterým dnes ve světě čelíme, bych rád navrhl jedno rozhodnutí – rozhodnutí naplněné pokojem a ochranou, rozhodnutí, které je vhodné pro všechny. Tímto rozhodnutím je víra. Vězte, že víra není bezplatný dar, který dostaneme, aniž bychom na něj pomysleli, bez touhy či úsilí. Nepřichází k nám jako rosa spadá z nebe. Spasitel řekl: „Podtež ke mně“ (Matouš 11:28) a „tlucte, a bude vám [dáno]“ (Matouš 7:7). Toto jsou slovesa činu – *pojďte a tlucte*. Jsou to rozhodnutí. A tak říkám, rozhodněte se pro víru. Rozhodněte se pro víru, místo

pro pochyby; rozhodněte se pro víru, místo pro obavy; rozhodněte se pro víru u toho, co je neznámé a neviditelné; rozhodněte se pro víru, místo pro pesimismus.

Almovo známé pojednání o víře zaznamenané v 32. kapitole Almy v Knize Mormonově popisuje řadu rozhodnutí, která nám zajistí rozvoj i zachování víry. Alma nám dal pokyn, abychom se rozhodli. Použil slova popisující činy podníčené rozhodnutím. Použil slova *probudit se, povzbudit, vyzkoušet, přát si, působit a zasadit*. Pak Alma vysvětlil, že když se takto rozhodneme a nevypudíme seménko nevírou, „počne v prsou [našich] bobtnati“. (Alma 32:28.)

Ano, víra je rozhodnutí, o něž musíme usilovat a které musíme rozvíjet. Jsme proto zodpovědni za svou víru. Jsme také zodpovědni za nedostatek víry. Rozhodnutí je na vás.

Je toho hodně, co nevím. Neznám podrobnosti týkající se toho, jak byla hmota zorganizována, aby vznikl tento krásný svět, v němž žijeme. Nerozumím složitostem Usmíření, tomu, jak Spasitelova oběť může očistit všechny kající lidi, nebo jak mohl Spasitel vytrpět „bolest všech lidí“. (NaS 18:11.) Nevím, kde leželo město Zarahemla, které je popisováno v Knize Mormonově. Nevím, proč je mé přesvědčení někdy v rozporu s přijímaným vědeckým nebo světským poznáním. Toto je možná to, co náš Otec v nebi popsal jako tajemství nebes (viz NaS 107:19), která budou zjevena později.

Ale i když nevím vše, vím to důležité. Zním prosté a jednoduché pravdy evangelia, které vedou ke spasení a oslavení. Ví, že Spasitel vytrpěl bolesti všech lidí a že všichni kající lidé mohou být očištěni od hříchu. A pokud jde o to, co nevím nebo čemu úplně nerozumím, překonávám tuto mezeru s mocným přispěním své

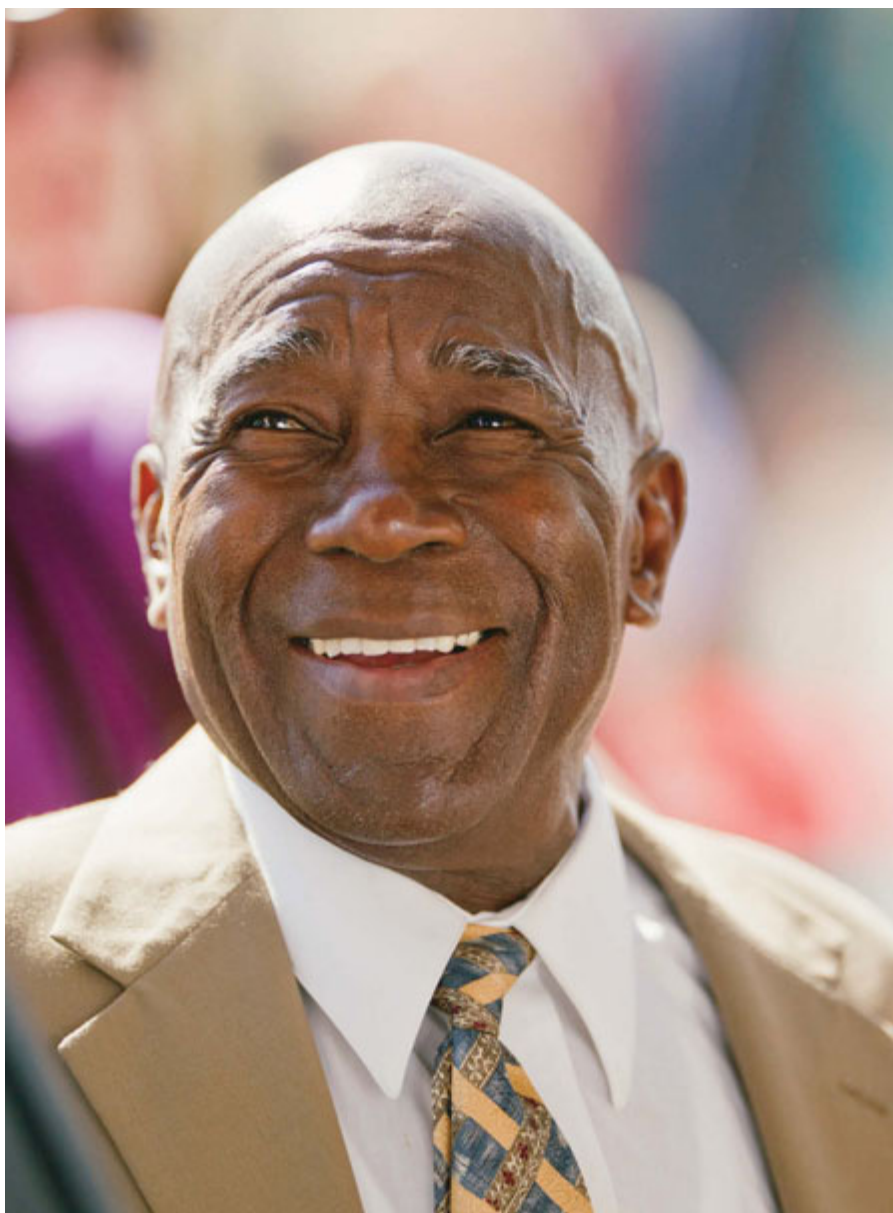
víry a jdu dál a přijímám zaslíbení a požehnání evangelia. A pak, jak učí Alma, nás naše víra přivede k dokonalé znalosti. (Viz Alma 32:34.) Tím, že jdeme kupředu do neznáma, ozbrojeni pouze nadějí a přáním, ukážeme svou víru a oddanost Pánu.

A tak následujme Almův návod a rozhodněme se. Rozhodněme se pro víru.

- Pokud vaši mysl tíží zmatek a beznaděj, *rozhodněte se*, že se „probudíte a povzbudíte své schopnosti“.

(Alma 32:27.) Pokorné přistupování k Pánu se zlomeným srdcem a zkroutěným duchem je cestou k pravdě a k Pánovu způsobu světla, poznání a pokoje.

- Pokud je vaše svědectví nezralé, nevyzkoušené a nejisté, *rozhodněte se* „[uplatnit] trochu víry“; *rozhodněte se* vyzkoušet Jeho slova. (Alma 32:27.) Spasitel vysvětlil: „Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, [či] mluvím já sám od sebe.“ (Jan 7:17.)

- Když se logika, rozum nebo osobní intelekt střetne s posvátným učením a naukou, nebo když na vaši víru útočí rozporuplné informace jako ohnivé šípy popisované apoštolem Pavlem (viz Efezským 6:16), **rozhodněte se** nevypudit svou nevírou ono seménko ze svého srdce. Pamatujte na to, že neobdržíte žádné svědectví, teprve až po zkoušce své víry. (Viz Eter 12:6.)
- Pokud je vaše víra prověřená a vyspělá, **rozhodněte se** ji vyživovat „s velikou péčí“. (Alma 32:37.) Ať je naše víra jakkoli silná, kvůli různým informacím, které na ni útočí, se také může stát velmi křehkou. Potřebuje neustálou výživu skrze stálé studium písma, modlitbu a používání Jeho slova.

Když se učedníci zeptali Ježíše, proč nedokázali vyhnat ďábla, jak to právě viděli vykonat Spasitele, Ježíš jim odpověděl: „Budete-li mít víru jako zrno horčičné, díte hoře této: Přejdi odsud tam, i přejde.“ (Matouš 17:20.) Nikdy jsem nebyl svědkem toho, že by skutečná hora někam přešla. Ale díky víře jsem viděl, jak odešla hora pochybností a zoufalství a byla nahrazena nadějí a optimismem. Díky víře jsem byl osobně svědkem toho, jak byla hora hříchu nahrazena pokáním a odpuštěním. A díky víře jsem byl osobně svědkem toho, jak byla hora bolesti nahrazena pokojem, nadějí a vděčností. Ano, viděl jsem, jak hory odešly.

- Díky své víře jsem uvedl v činnost moc kněžství, jehož jsem nositelem, a zakusil jsem nádheru evangelia a přijal jsem spásné obřady.
- Díky své víře překonávám životní problémy a těžkosti s pokojem a klidem.
- Díky své víře jsem schopen

proměnit otázky, a dokonce pochybnosti, v ujištění a pochopení.

- Díky své víře přistupuji k tomu neznámému, neviditelnému a nevysvětlitelnému s nepochybným ujištěním.
- A díky své víře – dokonce i ve zdánlivě nejhorších obdobích – si s pokojem a s vděčností uvědomuji, že tato období jsou ve skutečnosti obdobími nejlepšími.

Když se rozhodneme pro víru a poté tuto víru vyživujeme až k dokonalé znalosti věcí Páně, používáme pak slova „svědčím“ nebo „vím“. Já

osobně jsem zasadil seménko do svého srdce a celý život se snažím vyživovat toto seménko až k dokonalé znalosti. A dnes, když stojím u tohoto řečnického pultu, svědčím o tom, že Ježíš je Kristus, Vykupitel světa. Dále svědčím o tom, že Joseph Smith byl prorok Boží a živý nástroj, který Pán použil k tomu, aby na zemi vrátil úplné a pravdivé evangelium Ježíše Krista. Svědčím o tom, že prezident Thomas S. Monson je Pánův prorok dnes. I vy se můžete rozhodnout pro víru, podobně jako já. Rozhodněme se pro víru. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Kevin R. Duncan
Sedmdesátník

Samotné naše přežití

Kéž jsme natolik moudří, abychom důvěřovali radám žijících proroků a apoštolů a řídili se jimi.

Zima roku 1848 v údolí Solného jezera byla pro první osadníky těžká a náročná. V létě 1847 Brigham Young prohlásil, že Svatí konečně dosáhli svého cíle. „Toto je to pravé místo,“¹ řekl president Young, kterému se dostalo vidění o tom, kde se mají Svatí usadit. První členové Církve přestáli v počátcích znovuzřízení evangelia nesmírná protivenství. Byli vyháněni z domovů, pronásledováni a štváni jako zvěř. Při přechodu přes pláně vytrpěli nevýslovné strasti. Ale nyní byli konečně na „pravém místě“.

Nicméně zima roku 1848 byla velmi krutá. Zima byla tak studená, že některým lidem silně omrzly nohy. Mezi Svatými se začal šířit pocit nejistoty. Někteří členové Církve prohlásili, že v údolí si dům nepostaví. Chtěli zůstat ve voze, neboť si byli jisti, že vedoucí Církve je odvedou na nějaké lepší místo. Přivezli si s sebou semena a sazenice ovocných stromků, ale nechtěli je vyplýtvat tím, že je zasadí v neúrodné suché pustině. Jim Bridger, známý průzkumník té doby, řekl Brighamovi Youngovi, že dá tisíc dolarů za první buš kukuřice vypěstované v údolí Solného jezera, protože, jak řekl, to nikdo nedokáže.²

Situaci ještě zkomplikoval fakt, že v Kalifornii bylo právě objeveno zlato.

Někteří členové Církve si představovali, že budou mít jednodušší a bohatší život, když se přestěhují do Kalifornie za bohatstvím a lepším podnebím.

Pod tímto mračnem nespokojenosti Brigham Young promluvil k členům Církve. Prohlásil:

„[Toto údolí] je místem, které Bůh určil pro svůj lid.

Byli jsme vyhozeni z pánve do ohně, z ohně doprostřed podlahy a jsme zde, a zde zůstaneme. Bůh mi ukázal, že toto je místo, kde se má usadit Jeho lid, a že toto je místo, kde se jim bude dařit; On umírní přírodní živly pro dobro svých Svatých; pokárá

mráz a neplodnost půdy a tato země se stane plodnou. Bratří, nyní jděte a zasejte ... své ... osivo.“

Kromě toho, že slíbil tato požehnání, president Young také prohlásil, že údolí Solného jezera se proslaví jako silnice pro národy. Zemi navštíví králové a císaři. A co je nejdůležitější, bude zde postaven chrám Páně.³

Byla to pozoruhodná zaslíbení! Mnozí členové Církve měli v proctví Brighama Younga víru, jiní však zůstali skeptičtí a odešli za tím, v čem viděli lepší život. Historie však ukázala, že každé proctví, které Brigham Young pronesl, se vyplnilo. Údolí opravdu začalo vzkvétat a přinášet úrodu. Svatým se začalo dařit. Zima roku 1848 byla velkým katalyzátorem, kterým Pán naučil svůj lid něčemu cennému. Naučili se – tak jako se to musíme naučit my všichni – že jediná jistá a bezpečná cesta k ochraně v tomto životě spočívá v tom, že důvěřujeme radám proroků Božích a řídíme se jimi.

Jedním z vrcholných požehnání členství v této Církvi je bezpochyby to, že můžeme být vedeni žijícími proroky Božími. Pán řekl: „Na zemi

v určitém čase je vždy jen jeden, jemuž jsou tato moc a klíče tohoto kněžství předány.“⁴ Prorok a president Církve v dnešní době, Thomas S. Monson, přijímá Boží slovo pro všechny členy Církve a pro celý svět. Také rádčům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů vyjadřujeme podporu jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Od prvních Svatých to jistě vyžadovalo víru – důvěřovat svému prorokovi, s omrzlýma nohama a v neúrodné pustině. V sázce bylo samotné jejich přežití a jejich život. Pán však jejich poslušnost odměnil a požehnal jim a dal, aby se těm, kteří následovali Jeho mluvčího, dařilo.

A Pán činí totéž dnes i pro vás a pro mne. Tento svět je plný tolika knih, jak si pomoci sami, tolika samozvaných odborníků, tolika teoretiků, pedagogů a filozofů, kteří nabízejí radu a návod na všechna možná témata! Díky dnešním technologiím máme jediným stisknutím klávesy k dispozici informace o nesčetném množství témat. Je snadné chytit se do pastí toho, že se spoléháme na „rámě těla“⁵ v tom, že nám poradí se vším, od výchovy dětí až po to, jak najít štěstí. I když některé informace jsou hodnotné, jako členové Církve máme přístup ke zdroji čisté pravdy, a to k samotnému Bohu. Udělali bychom dobře, kdybychom odpovědi na své problémy a otázky hledali tak, že budeme pátrat v tom, co zjevil Pán skrze své proroky. Díky týmž technologiím máme dnes na dosah ruky slova proroků na téměř jakékoli téma. Čemu nás skrze své proroky učí Bůh o manželství a rodině? Čemu nás skrze své proroky učí o vzdělání a prozíravém způsobu života? Čemu nás skrze své proroky učí o osobním štěstí a spokojenosti?

Stockholm, Švédsko

To, čemu učí proroci, se může někomu zdát zastaralé, nepopulární nebo dokonce nemožné. Bůh je však Bohem pořádku a zavedl systém, díky němuž můžeme poznat Jeho vůli. „Nečinít zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníků svým prorokům.“⁶ Na počátku dispensace plnosti časů nám Pán znovu potvrdil, že s námi bude komunikovat prostřednictvím svých proroků. Řekl: „Slovo mé nepomine, ale všechna budou splněna, ať pravena mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“⁷

Důvěřovat prorokům a následovat je představuje více než jen požehnání a výsadu. President Ezra Taft Benson prohlásil, že „na následování proroka závisí [samotné] naše spasení“. Popsal to, co nazval „Čtrnáct zásad, jak následovat proroka“. Na dnešním dopoledním zasedání nás starší Claudio Costa z Předsednictva Sedmdesáti

o těchto čtrnácti zásadách učil velmi výmluvně. Protože jsou tolik důležité pro samotné naše spasení, znovu je zopakují.

„Za prvé – Prorok je jediným člověkem, který ve všem hovoří za Pána.

Zadruhé – Žijící prorok je pro nás nezbytnější než standardní písmo.

Zatřetí – Žijící prorok je pro nás důležitější než prorok mrtvý.

Začtvrté – Prorok nikdy nesvede Církve z cesty.

Zapáté – Prorok nemusí mít nějaké zvláštní pozemské vzdělání nebo pověření, aby mohl kdykoli mluvit na jakékoli téma nebo jednat v jakékoli věci.

Zašesté – Prorok nemusí říci ‚Tak praví Pán‘, chce-li nám dát písmo.

Zasedmé – Prorok nám říká to, co potřebujeme vědět, ne vždy to, co vědět chceme.

Zaosmé – Prorok není omezován lidským uvažováním.

Zadeváté – Prorok může obdržet

zjevení v jakékoli věci, časné nebo duchovní.

Zadesáté – Prorok se může zapojit do občanských záležitostí.

Zajedenácté – Dvěma skupinami, které mají největší problémy s následováním proroka, jsou pyšní, kteří jsou učení, a pyšní, kteří jsou bohatí.

Zadvanácté – Prorok nemusí být ve světě a světskými lidmi právě oblíben.

Zatřinácté – Prorok a jeho rádci tvoří První předsednictvo – nejvyšší kvorum v Církvi.

Začtrnácté – [Následujte] ... žijícího proroka a První předsednictvo, ... a buďte požehnáni; odmítněte je, a trpte.⁸

Bratři a sestry, stejně jako Svátí v roce 1848, můžeme si i my zvolit, že budeme následovat proroka, nebo se můžeme spoléhat na rámě těla. Kéž jsme natolik moudří, abychom důvěřovali radám žijících proroků a apoštolů a řídili se jimi. Svědčím vám o jejich dobrotě. Svědčím o tom, že jsou povoláni Bohem. Také svědčím o tom, že neexistuje bezpečnější způsob, jak přistupovat k životu, nacházet odpovědi na problémy, získávat klid a štěstí v tomto světě a ochránit samotné naše spasení než ten, že budeme poslušni jejich slov. Toto svědectví vydávám v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Brigham Young, citoval Wilford Woodruff, v *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Viz Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers* (1956), 9–15; viz také Gordon B. Hinckley, „Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert,“ *Ensign*, Oct. 2001, 70–72.
3. Viz Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 11–12; viz také *Ensign*, Oct. 2001, 71.
4. Nauka a smlouvy 132:7.
5. Nauka a smlouvy 1:19.
6. Amos 3:7.
7. Nauka a smlouvy 1:38.
8. Ezra Taft Benson, „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet,“ v *1980 Devotional Speeches of the Year* (1981), 29–30.

Starší Gerrit W. Gong
Sedmdesátník

Chrámová zrcadla věčnosti: Svědectví o rodině

Věčná perspektiva plynoucí z obrácení k evangeliu a z chrámových smluv nám může pomoci vidět bohatá požehnání v každé generaci naší věčné rodiny.

Drazí bratři a sestry, když byl náš syn v Misionářském výcvikovém středisku v Provu, sestra Gongová poslala jemu a jeho společníkům čerstvě upečený chléb. Toto jsou některé z děkovaných lístků, které sestra Gongová obdržela: „Sestro Gongová, ten chléb měl příchutí domova.“ „Sestro Gongová, máte můj obdiv. Ten chléb je to nejlepší, co jsem od mamčiných enčilád jedl.“ Nejvíce se mi líbil tento: „Sestro Gongová, ten chléb byl vynikající.“ Pak s humorem doplnil: „Vzpomeňte si na mě, kdyby vám to s panem Gongem nevyšlo.“

Milujeme naše misionáře – každou sestru, staršího a manželský pár. Jsme na věky vděční tomu misionáři, který naší rodině přinesl znovuzřízené evangelium Ježíše Krista jako první. Vděčně svědčím o tom, že věčná perspektiva plynoucí z obrácení k evangeliu a z chrámových smluv nám může pomoci vidět bohatá požehnání v každé generaci naší věčné rodiny.

Z rodiny Gongových byla do Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů obrácena jako první naše matka, Jean Gongová. Ještě jako dospívající dívka v Honolulu na Havaji naslouchala; získala poznání; byla pokřtěna a konfirmována; a ve víře pokračuje dál. Věrní členové Církve mé matce pomáhali, takže měla přátele v evangeliu, měla církevní povolání a byla i nadále vyživována dobrým slovem Božím. Jazykem dnešní doby bychom to vyjádřili tak, že každý nově obrácený, mladý svobodný dospělý, ti, kteří se vracejí k aktivitě v Církvi, a ostatní, žehnají budoucím pokolením, když se stanou spolubližními Svätými v rodině Boží.¹

Jedna rodina, která o mou matku pečovala, byla rodina Gerrita de Jonga, ml. Děda de Jong, lingvista, který miloval jazyk srdce i Ducha, dráždil mou chlapeckou představivost rčeními, jako: „Nezralé černé ostružiny jsou růžové.“ Já teď říkávám mladým přátelům ohledně mobilních telefonů

a zařízení: „Čtením Blackberry na shromáždění sundáváte nezralým biskupům růžové brýle.“

Moji rodiče, Walter a Jean Gongovi, měli tři svatební obřady: čínský obřad pro rodinu, americký obřad pro přátele a posvátný obřad v domě Páně na čas a na věčnost.

Děti v Primárkách zpívají: „Tak rád se dívám na chrám, sám půjdu tam jednou.“² Naše mládež se zavazuje „přijmout obřady chrámu“.³

Nedávno jsem byl v domě Páně se způsobilými novomanželi, kteří přijímali požehnání skrze smlouvu. Vyzval jsem je, aby si své první líbánky protáhli na 50 let; a pak, po 50 letech, aby začali své druhé líbánky.

Přistihl jsem se, že s tímto krásným párem pohlížím do chrámových zrcadel – jedno zrcadlo na jedné straně, druhé naproti. Tato chrámová zrcadla společně odrážejí obraz tam a zpět, což se zdánlivě prostírá až do věčnosti.

Chrámová zrcadla věčnosti nám připomínají, že každá lidská bytost má „božskou podstatu a určení“; že „posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost“;⁴ a že když společně porosteme v lásce a věrnosti, můžeme dát dětem kořeny i křídla.

V chrámových zrcadlech věčnosti jsem myslel na prvního Dragona Gonga, narozeného roku 837 PO KR. (pozdní dynastie Tang) v jižní Číně a na následující generace rodiny Gongů až k mému otci, 32. zaznamenané generaci naší rodiny. Můj bratr, má sestra a já jsme 33. generací naší rodiny; mí synové a jejich bratrance a sestřenice jsou 34. generací; náš vnuk je 35. zaznamenanou generací rodiny Gongů. V chrámových zrcadlech věčnosti jsem nezahlédl počátek ani konec generací.

Poté jsem si představil nejen sled generací, ale také sled rodinných vztahů. V jednom směru jsem sám sebe viděl jako syna, vnuka, pravnuka, až k prvnímu Dragonu Gongovi. Ve druhém směru jsem v zrcadlech viděl sám sebe jako otce, dědečka a pradědečka. Viděl jsem svou manželku Susan jako dceru, vnučku a pravnučku, a

ve druhém směru jako matku, babičku a prababičku.

Při pohledu do chrámových zrcadel věčnosti jsem začal rozumět tomu, že má manželka a já jsme zároveň dětmi svých rodičů i rodiči svých dětí, i vnoučaty svých prarodičů a prarodiči svých vnoučat. Důležité lekce smrtelnosti skrápějí naši duši, když se učíme

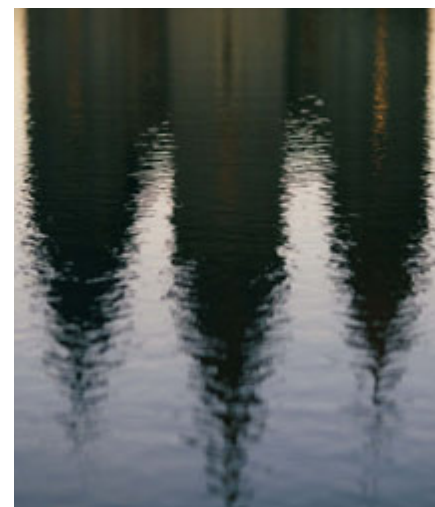

nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.“¹⁷

Pokorně svědčím, že Bůh žije. On nám z očí setře všechny slzy¹⁸ – vyjma slz radosti, které prolijeme, když prohlédneme skrze chrámová zrcadla věčnosti a shledáme, že jsme doma, čistí a bez poskvrny, a že generace naší rodiny jsou zpečetěny v lásce kněžskou autoritou – a my zvoláme „Hosana, hosana, hosana.“ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Efezským 2:19.
2. „Tak rád se dívám na chrám,“ *Children's Songbook*, 95.
3. „Téma Mladých žen“, *Osobní pokrok Mladých žen: Budme Božími svědky* (brožura 2009), 3.
4. „Rodina – Prohlášení světu,“ *Liahona*, říjen 2004, 49.
5. Viz Mosiáš 15:2.
6. Viz Alma 5:11–12.
7. Nauka a smlouvy 88:6; viz také Nauka a smlouvy 122:5–8.
8. Izaiáš 53:5.
9. Matouš 10:39.
10. Viz Alma 34:14.
11. Viz Nauka a smlouvy 20:77, 79.
12. Mosiáš 18:9.
13. Nauka a smlouvy 121:44.
14. „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, č. 195.
15. Viz Nauka a smlouvy 45:26; 88:91.
16. Nauka a smlouvy 1:30.
17. Římanům 8:38–39.
18. Zjevení 21:4.

a když vyučujeme ve svých věčných úlohách, včetně dítěte a rodiče i rodiče a dítěte.

Písma popisují Spasitele jako „Otce a Syna“.⁵ Spasitel, přebývá v těle, ale poddává tělo vůli Otcově, ví, jak pomáhat nám, svému lidu, v našich bolestech, strastech, pokušeních, nemocech, dokonce i ve smrti.⁶ Spasitel, který sestoupil pod všechny věci⁷, nese náš zármutek i náš žal. Byl raněn pro přestupky naše, potřen pro nepravosti naše, a ranami našeho Spasitele jsme my uzdraveni.⁸

Již od rady v nebi Spasitel usiloval jen o to, aby činil vůli svého Otce. Tento vzor daný Otcem a Synem může pomoci objasnit paradox slov „kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezne ji“.⁹ Svět pěstuje osvícenou vypočítavost. Ale moc spasit sami sebe nemáme. On ji však má. Pouze nekonečné a věčné¹⁰ Usmíření Spasitele překračuje čas a prostor a pohlcuje smrt, zlobu, hořkost, nespravedlivost, osamělost a hluboký žal.

Občas se něco nevyvíjí dobře, i když se snažíme dělat to nejlepší. Nevinný a čistý Beránek, náš Spasitel, pláče s námi i pro nás. Když na Něj vždy pamatujeme,¹¹ může při nás stát

„za všech dob a ve všech věcech a na všech místech, kde [můžeme] býti“.¹² Jeho věrnost je „silnější než pouta smrti“.¹³ Spasitel nás přivádí k sobě, a tím nás také přivádí k našemu Otci v nebi. I když některé věci na zemi jsou nedokonalé, můžeme důvěřovat Nebeskému Otci, že dokončí „velký plán vykoupení, kde se spravedlnost, láska a milosrdenství setkávají v božském souladu!“¹⁴

Zázrakem obrazu, který vidíme v chrámových zrcadlech věčnosti, je, že se oni – totiž my – můžeme změnit. Když Jean a Walter Gongovi přijali novou a věčnou smlouvu, otevřeli tím cestu pro předky (například pro Dragona Gongu Prvního), aby mohli přijmout zpečetění, a pro potomstvo, aby se mohlo narodit ve smlouvě. Pamatujte prosím na toto: když pomáháme nějaké sestře nebo bratrovi, žehnáme tím generacím.

Svět je ve zmatku,¹⁵ ale v Jeho jediné pravé a žijící Církvi¹⁶ je víra a žádný strach. I já slavnostně svědčím slovy apoštola Pavla:

„Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ...

Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci

Starší Neil L. Andersen
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nikdy Ho neopustíte

Když se rozhodnete, že se nebudete urážet ani stydět, budete pocítovat Jeho lásku a souhlas. Budete vědět, že se stáváte takovým, jako je On.

Milovaní bratři a sestry po celém světě, vyjadřuji vám svůj hluboký obdiv za víru a odvahu, kterou vidím ve vašem životě. Žijeme v nanejvýš pozoruhodné době – ale i v době náročné.

Pán nás upozorňuje na nebezpečí číhající před námi

Pán nás neopouští v našem úsilí vrátit se k Němu. Naslouchejte Jeho varovným slovům, kterými nás upozorňuje na nebezpečí číhající před námi: „Bděte a [modlete] se.“¹ „Varujte se toho, abyste nebyli oklamáni.“² „[Budte] pozorní a pečliví.“³ „Střežte se, abyste ... nevypadli od své pevnosti.“⁴

Nikdo z nás není imunní vůči vlivu světa. Pánovy rady nás udržují ve střehu.

Jistě si vzpomenete na Ježíšův zážitek v Kafarnaum, když učedníci, kteří následovali Spasitele, nechťeli přijmout, že je Synem Božím. V písmech se píše: „A [od té doby] mnozí z učedníků jeho ... nechodili s ním více.“⁵

Ježíš se pak obrátil k Dvanácti a zeptal se: „Zdaliž i vy chcete odjít?“⁶

Zdaliž i vy chcete odjít?

V duchu jsem odpovídal na tutéž otázku mnohokrát: „Rozhodně ne! Já

ne! Já Ho nikdy neopustím! Já s Ním budu na věky!“ Vím, že vy odpovídáte stejným způsobem.

Ale tato otázka: „Zdaliž i vy chcete odjít?“ nás nutí zamyslet se nad vlastní zranitelností. Život není žádný duchovní piknik. Slova apoštolů z jiné události se nám potichu vkrádají do mysli: „Zdali já jsem [to], Pane?“⁷

Do vod křtu vstupujeme s radostí a očekáváním. Spasitel nám kyne: „[Pojďte] ke mně“⁸ a my odpovídáme a bereme na sebe Jeho jméno. Nikdo z nás nechce, aby tato cesta byla jen krátkým flirtem s duchovností nebo snad jen významnou, ale uzavřenou kapitolou. Cesta učednictví není pro ty, kteří mají duchovně slabé srdce. Ježíš řekl: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.“⁹ „Chce-li kdo za mnou přijít, zapřij sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“¹⁰

Když následujeme Spasitele, bez pochyby budeme čelit těžkostem. Když k nim přistoupíme s vírou, prohloubí tyto zušlechťující zkušenosti naše přesvědčení o tom, že Spasitel skutečně žije. Když k týmž zkušenostem přistoupíme ze světského pohledu, zastíní náš výhled a oslabí naše odhodlání. Někteří z těch, které máme rádi a které obdivujeme,

odpadávají od těsné a úzké cesty a „[nekrácejí] s Ním více“.

Jak můžeme zůstat věrní?

Jak můžeme zůstat věrnými Spasiteli, Jeho evangeliu a obřadům Jeho kněžství? Jak si můžeme vypěstovat víru a sílu, abychom Ho nikdy neopustili?

Ježíš řekl: „Neobrátíte-li se a nebudete-li jako [malé děti], nikoli nevezdete do království nebeského.“¹¹ Je třeba mít vírou naplněné srdce dítěte.

Skrze moc Jeho Usmíření se máme stát takovým „jako dítě, poddajným, mírným, pokorným, trpělivým, plným lásky, ochotným podrobiti se všemu, co Pán považuje za vhodné na [nás] vložit, stejně jako se dítě podrobuje otci svému.“¹² Toto je mocná změna srdce.¹³

Záhy zjišťujeme, proč je změna srdce nezbytná. Jsou dvě slova, která signalizují, že se dostáváme do nebezpečí – jsou to slova *urazit se a stydět se*.

Rozhodněte se, že se neurazíte

Těch, kteří měli problém se Spasitelovou božskostí, se Ježíš zeptal: „To vás uráží?“¹⁴ V podobenství o rozsévání Ježíš varoval: „[Vydrží na chvíli, ale] když přichází ssouzení neb protiventství pro slovo, hned se [uráží].“¹⁵

Urážky přicházejí v mnoha různých kostýmech a neustále nacházejí svou cestu na jeviště. Lidé, kterým věříme, nás zklamou. Máme neočekávané těžkosti. Náš život se nevyvíjí přesně tak, jak jsme čekali. Děláme chyby, cítíme se nehodně a máme obavy, zda nám bude odpuštěno. Podivujeme se nad nějakou naukovou záležitostí. Dozvídáme se něco, co bylo řečeno u řečnického pultu v Církvi před 150 lety, a dělá nám to těžkou hlavu. K našim dětem se někdo nechová spravedlivě. Druzí nás ignorují nebo nedoceňují. Může se jednat o sto různých věcí, a

každá z nich je pro nás v danou chvíli velmi podstatná.¹⁶

V momentech, kdy jsme oslabeni, se protivník snaží ukrást nám naše duchovní zaslíbení. Nejsme-li pozorní, náš zraněný, dětsky upřímný duch se vrátí do chladné a temné slupky našeho nabubřelého ega a zanechá za sebou Spasitelovo hřejivé a uzdravující světlo.

Když byl Parley P. Pratt v roce 1835 nespravedlivě souzen a přineslo to těžkosti a hanbu jemu i jeho rodině, Prorok Joseph Smith radil: „[Parley], ... přeji takové věci, jakoby nic ... [a] Bůh Všemohoucí bude s tebou.“¹⁷

Další příklad – v roce 1830 byl pokřtěn Frederick G. Williams, význačný lékař. Ihned dal Církvi k dispozici své talenty a bohatství. Stal se vedoucím v Církvi. Daroval pozemek pro stavbu chrámu Kirtland. V roce 1837 se Frederick G. Williams dostal do těžkostí spojených s onou dobou a udělal závažné chyby. Pán ve zjevení prohlásil, že „v důsledku [jeho] přestupků [mu] bylo [jeho] dřívější postavení [ve vedení Církve] odňato“.¹⁸

Od Fredericka G. Williamse získáváme krásné poučení týkající se toho, že „at již měl jakékoli osobní slabosti, měl natolik silný charakter, aby [obnovil] svou oddanost [Pánu], Proroku a ... Církvi, i když by bylo bývalo snadné zabřednout do zahořklosti“.¹⁹ Na jaře roku 1840 se dostavil na generální konferenci a pokorně požádal o odpuštění za své minulé

jednání a vyjádřil odhodlání konat napříště vůli Boží. Hyrum Smith jeho případ předložil ostatním a Frederickovi bylo ochotně odpuštěno. Zemřel jako věrný člen Církve.

Nedávno jsem se setkal s prezidentem chrámu Recife Brazílie, který se jmenuje Frederick G. Williams. Vyprávěl mi o tom, jak rozhodnutí jeho prapradědečka požehnilo jeho rodině a stovkám jeho potomků.

Rozhodněte se, že se nebudete stydět

Uražený má zničujícího společníka, kterému se říká ten, který se *stydí*.

V Knize Mormonově se dozvídáme o Lehiově vidění o stromu života. V tomto vidění se mluví o oněch ušlechtilých duších, které se „[tlačily] kupředu mlhou temnoty, držíce se tyče ze železa“, až došly do cíle a „[pojedly] z ovoce tohoto stromu“.²⁰

Nefi popsals tento strom jako „[lásku] Boží“²¹, která nesla ovoce, které „naplnilo ... duši nesmírně velikou radostí“.²²

Poté, co Lehi okusil ovoce, uvídl „velikou a prostornou stavbu, ... [která] byla plná lidí, jak starých, tak mladých, jak mužů, tak žen; a jejich ... [oděv] byl nesmírně vybraný; a oni se posmívali a ukazovali [pohrdavě] prstem na ty, kteří ... pojídali z ovoce“.²³ Anděl vysvětlil, že ono posmívání, vysmívání a pohrdavé ukazování prstem představuje pýchu a moudrost světa.²⁴

Nefi jednoduše prohlásil: „My jsme jich nedbali.“²⁵

Naneštěstí ale byli jiní, jejichž odvaha ochabla. V písmech se píše: „*Poté*, co ochutnali z ovoce, *styděli se* kvůli těm, kteří se jim vysmívali; a odpadli na zakázané cesty a byli ztraceni.“²⁶

Jako učedníci Kristovi stojíme stranou od světa. Mohou nastat chvíle, kdy se budeme cítit nepříjemně, zatímco ostatní na nás ukazují pohrdavě prstem, posmívají se tomu, co je nám posvátné, a zavrhnou to.²⁷ President Thomas S. Monson varoval: „Nebudou-li však kořeny vašeho svědectví pevné, bude pro vás těžké odolávat posměchu těch, kteří vaši víru zpochybňují.“²⁸ Nefi řekl: „Nedbejte na ně.“²⁹ Pavel radil: „Nedal nám Bůh ducha bázně, ... protože [nestydte] se za svědectví Pána našeho.“³⁰ Nikdy Ho neopustíme.

Když jsem vloni doprovázel presidenta Dietera F. Uchtdorfa do východní Evropy, žasl jsem nad vírou a odvahou Svatých. Jeden vedoucí kněžství na Ukrajině nám vyprávěl o tom, jak byl povolán do předsednictva odbočky na jaře roku 1994, pouhých šest měsíců po křtu. To také vyžadovalo veřejně se přiznat ke své víře a

pomoci zaregistrovat Církev v městě Dnipropetrovsku. Na Ukrajině byla tehdy nejistá doba, a otevřeně projevit víru v Krista a ve znovuzřízené evangelium mohlo znamenat potíže, včetně možné ztráty jeho zaměstnání pilota.

Tento vedoucí kněžství nám vyprávěl: „Modlil jsem se znovu a znovu. Měl jsem svědectví a uzavřel jsem smlouvu. Věděl jsem, co by si Pán přál, abych udělal.“³¹ S odvahou se on i jeho manželka vydali kupředu s vírou, aniž by se styděli za evangelium Ježíše Krista.

Kde je mnoho dáno, tam je mnoho požadováno

Někteří se ptají: „Musím se tak odlišovat od ostatních?“ „Což nemohu být učedník Krista, aniž bych tolik přemýšlel o tom, jak se chovám?“

„Což nemohu mít rád Krista, aniž bych dodržoval zákon cudnosti?“ „Což Ho nemohu mít rád a dělat si přitom v neděli, co chci?“ Ježíš na to dal jednoduchou odpověď: „Milujete-li mne, přikázání [má dodržujte].“³²

Někteří se ptají: „Což mnozí další z jiných církví nemají také rádi Krista?“ Samozřejmě že ano! Avšak my, členové Církve Ježíše Krista Svatých

posledních dnů, kteří máme svědectví o Jeho opravdovosti nejen z Bible, ale i z Knihy Mormonovy; kteří víme, že Jeho kněžství bylo na zemi znovuzřízeno; kteří jsme uzavřeli posvátné smlouvy, že Ho budeme následovat, a kteří jsme obdrželi dar Ducha Svatého; kteří jsme byli obdarováni mocí v Jeho svatém chrámu a kteří se podílíme na přípravě na Jeho slavný návrat na zemi; my nemůžeme porovnávat to, kým máme být, s těmi, kteří tyto pravdy dosud neobdrželi. „Od toho, komu je mnoho dáno, je mnoho požadováno.“³³

Pán řekl: „Můžeš se sám rozhodnout.“³⁴

Slibuji vám, že když se rozhodnete, že se nebudete urážet ani stydět, budete pociťovat Jeho lásku a souhlas. Budete vědět, že se stáváte takovým, jako je On.³⁵

Budeme rozumět všemu? Samozřejmě, že ne. Některé záležitosti odložíme na poličku, abychom je pochopili později.

Bude vše spravedlivé? Nebude. Přijmeme to, co nemůžeme napravit, a odpustíme druhým, když nám ublíží.

Budeme se příležitostně cítit odloučení od těch, kteří jsou kolem nás? Určitě.

Budeme občas překvapeni, když uvidíme, jak někteří pociťují hněv proti Pánově Církvi, a když uvidíme, jak se snaží okrást slabé o jejich namáhavě udržovanou víru?³⁶ Ano. To ale nezabrání růstu Církve ani dosažení jejího určení, ani to nemusí bránit duchovnímu pokroku každého z nás jako učedníků Pána Ježíše Krista.

Nikdy Ho neopustíte

Mám rád tato slova oblíbené náboženské písně:

*Duši, která v Ježíše vkládá důvěru,
jeho nepřítelům nevydám, to
nedopustím;
Kdyby i celé peklo se snažilo duši touto
otrást,
já ji nikdy, ne, nikdy, ne, nikdy
neopustím,
já ji nikdy, ne, nikdy, ne, nikdy
neopustím!³⁷*

Dokonalosti nedosáhneme v tomto životě, ale používáme víru v Pána Ježíše Krista a dodržujeme své smlouvy. President Monson slíbil: „Budete-li svědectví neustále vyživovat, ochrání vás.“³⁸ Tím, že denně hodujeme na slovech Kristových v písmech, zapouštíme do hloubky své duchovní kořeny.

Důvěřujeme slovům žijících proroků, která jsou před nás kladena, aby nám ukazovala cestu. Modlíme se znovu a znovu, a nasloucháme tichému hlasu Ducha Svatého, který nám vnáší pokoj do duše a vede nás dál. Ať nastanou jakékoli obtíže, nikdy, nikdy Ho neopustíme.

Spasitel se zeptal svých apoštolů: „Zdaliž i vy chcete odjít?“³⁹

Petr odpověděl:

„Pane, k komu půjdeme? Slova věčného života máš.

... My jsme uvěřili, a poznali, že jsi Kryštof, Syn Boha živého.“⁴⁰

I já mám toto svědectví. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Marek 13:33.
2. Nauka a smlouvy 46:8.
3. Nauka a smlouvy 42:76.

4. 2. Petrova 3:17.
5. Jan 6:66.
6. Jan 6:67.
7. Matouš 26:22.
8. 3. Nefi 9:14.
9. Matouš 22:37.
10. Marek 8:34.
11. Matouš 18:3; viz také Marek 10:15; Lukáš 18:17; 3. Nefi 9:22; 11:37–38.
12. Mosiáš 3:19.
13. Viz Alma 5:14.
14. Jan 6:61.
15. Matouš 13:21.
16. Viz David A. Bednar, „A nic je neurazí“, *Liahona*, listopad 2006, 89–92.
17. Joseph Smith, *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 118.
18. *History of the Church*, 3:46, poznámka pod čarou.
19. Frederick G. Williams, „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church“, *BYU Studies*, vol. 12, no. 3 (1972): 261.
20. 1. Nefi 8:24.
21. 1. Nefi 11:25.
22. 1. Nefi 8:12.
23. 1. Nefi 8:26–27; viz také verš 33.
24. Viz 1. Nefi 11:35–36; 12:18–19.
25. 1. Nefi 8:33.

26. 1. Nefi 8:28; zvýraznění přidáno.
27. President Boyd K. Packer řekl: „Místo toho, abychom se na onu prostornou stavbu dívali z dálky, ve skutečnosti, do značné míry díky televizi [a internetu], žijeme přímo v ní.“ („Finding Ourselves in Lehi's Dream“, *Liahona*, Aug. 2010, 29.)
28. V tomtéž proslavu president Thomas S. Monson řekl: „Tato veliká a prostorná stavba v Lehiově vidění představuje ty, kteří se ve světě posmívají Božímu slovu a kteří zesměšňují ty, kteří ho přijímají a kteří milují Spasitele a žijí podle přikázání.“ („Kčž máte odvahu“, *Liahona*, květen 2009, 126.)
29. Viz 1. Nefi 8:33.
30. 2. Timoteovi 1:7–8.
31. Z osobní konverzace a z přeloženého výňatku ústního životopisu Alexandra Davydova, zaznamenáno 16. července 2010.
32. Jan 14:15.
33. Nauka a smlouvy 82:3.
34. Mojžíš 3:17.
35. Viz 1. Nefi 19:9.
36. Viz 2. Nefi 28:20.
37. „How Firm a Foundation“, *Hymns*, č. 85.
38. Thomas S. Monson, *Liahona*, květen 2009, 126.
39. Jan 6:67.
40. Jan 6:68–69.

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

Proměňující moc víry a charakter

Důsledný spravedlivý život přináší vnitřní moc a sílu, která může být trvale odolná nahlodávajícímu vlivu hříchu a přestupku.

Když je víra správně pochopena a správně se používá, má nesmírně dalekosáhlý účinek. Taková víra může proměnit život jednotlivce z povrchně sentimentálních všedních každodenních činností v symfonii radosti a štěstí. Používání víry je zcela zásadní pro plán štěstí, který připravil Otec v nebi. Avšak pravá víra, víra vedoucí ke spasení, se zaměřuje na Pána Ježíše Krista, je to víra v Jeho nauku a učení, víra v prorocké vedení Pánových pomazaných, víra ve schopnost objevit skryté vlastnosti a charakterové rysy, které mohou proměnit život člověka. Víra ve Spasitele je vskutku zásadou činu a moci.

Víra je základním stavebním kamenem tvoření. Jsem si jist, že Spasitel Ježíš Kristus používá víru ve svém pověření jednat pod vedením Otce v nebi. Mistr ji použil k tomu, aby stvořil ty nejvzdálenější galaxie i kvarky, nejmenší částičky hmoty, které dnes známe. Přesto věřím, že v zázraku stvoření existují dokonce ještě menší stavební kameny.

Víru v budoucnost projevuje i manželský pár, který je zpečetěn v chrámu. Oba rozumějí tomu, že

díky poslušnosti učení Ježíše Krista a díky plánu štěstí, který vytvořil náš Otec v nebi, mohou společně prožít radostný život. Jsou si vědomi toho, že když přicházejí těžkosti, které pro ně mají být příležitostmi k růstu, najdou skrze nabádání Ducha Svatého způsob, jak je překonat tak, aby to bylo produktivní a posílilo to jejich charakter.

Víra a charakter spolu úzce souvisejí. Víra v moc dodržování příkázání Božích uková sílu charakteru, kterou budete moci využít, až to budete nejvíce potřebovat. Takový charakter se nerozvíjí v okamžicích velkých obtíží nebo pokušení. Právě v těchto okamžicích se má takový charakter projevit. Používáte-li víru v pravdivé zásady, buduje to charakter; posílený charakter pak rozšiřuje vaši schopnost používat více víry. V důsledku toho se zvětšuje vaše schopnost a sebedůvěra při překonávání životních zkoušek. Čím pevnější je váš charakter, tím více jste schopni čerpat užitek z používání moci víry. Zjistíte, jak na sebe víra a charakter vzájemně působí, aby se posilovaly. Charakter je trpělivě tkán z nitek uplatněných zásad, nauk a z poslušnosti.

President Hugh B. Brown řekl: „Kdykoli v životě čekají velké duchovní hodnoty na to, aby si je člověk osvojil, lze si je osvojit jedině vírou. Lidé nemohou žít bez víry, protože v životních dobrodružstvích je hlavním úkolem budování charakteru – což není výsledek logiky, ale víry v ideály a oddanosti těmto ideálům spojené se schopností přinášet kvůli nim oběti.“ (Conference Report, Oct. 1969, 105.) Víru používáme tím, že něco děláme. Joseph Smith řekl, že „víra [je] zásada činu a moci.“ (Lectures on Faith [1985], 72.)

Tím, čím chceme být, se stáváme tak, že každý den jsme soustavně tím, čím se stát chceme. Spravedlivý charakter je ušlechtilým projevem toho, čím se stáváte. Spravedlivý charakter je cennější než jakákoli hmotná věc, kterou vlastníte, jakékoli poznání, které získáte studiem, či jakýkoli cíl, kterého jste dosáhli, nehledě na to, jak moc vás za to lidé velebili. V příštím životě bude váš spravedlivý charakter posouzen, aby se zjistilo, jak dobře jste využili výsady smrtelného života.

Ani Satan, ani jakákoli jiná moc nemůže oslabit či zničit váš silící charakter. Můžete to udělat jen vy – svou neposlušností. I prvotřídní charakter se promění v bezcenný popel, když je nahlodán klamem či přestupkem.

Silný morální charakter je výsledkem důsledného správného rozhodování ve zkouškách a prověrkách života. Tato rozhodnutí jsou konána s důvěrou v to, v co věříte, a když podle nich jednáte, dostaví se potvrzení.

Jaké jsou některé z těchto uschopňujících zásad, na nichž je víra založena?

- Důvěra v Boha a v Jeho ochotu poskytnout pomoc, je-li třeba, ať je situace sebenáročnější.

- Poslušnost Jeho přikázání a způsob života, který ukazuje, že vám Bůh může důvěřovat.
- Vnímavost k tichým nabádáním Svatého Ducha.
- Odvážná realizace těchto nabádání.
- Trpělivost a porozumění, když vás Bůh nechá s námahou růst a když odpovědi přicházejí po částech v průběhu delšího období.

„Víra je to, v co doufáme a co není vidět; pročež, nepřete se, protože nevidíte, neboť neobdržíte žádné svědectví, teprve až po zkoušce své víry.“ (Eter 12:6.) Proto pokaždé, když „vyzkoušíte svou víru“ – to znamená, když budete způsobilé jednat na základě nabádání – obdržíte potvrzující důkaz od Ducha. Přijdete-li až na hranici svého porozumění a vykročíte-li s použitím víry do šera nejistoty, povede vás to k nalezení řešení, která

byste jinak nenalezli. I když však projevíte tu nejsilnější víru, ne vždy vás Bůh okamžitě odmění podle vašich přání. Bůh spíše zareaguje tak, jak je to podle Jeho věčného plánu pro vás nejlepší, a v době, kdy to přinese ten největší užitek. Budte vděční za to, že Bůh vás někdy nechává dlouhou dobu zápolit, než přijde odpověď. Díky tomu se vaše víra prohloubí a váš charakter poroste.

Základem charakteru je bezúhonnost. Způsobitý charakter posílí vaši schopnost rozpoznat vedení Ducha a uposlechnout ho. Svým důsledným používáním víry budujete silný charakter. Spolehlivý základ vašeho sílicího charakteru položíte tím, že z Ježíše Krista a Jeho učení učiníte střed svého života.

Vaše štěstí na zemi, i vaše věčné spasení, vyžaduje, abyste činili mnoho správných rozhodnutí, z nichž žádné

není těžké učinit. Společně pak tato rozhodnutí upevňují charakter, který je odolný nahlodávajícím vlivům hříchu a přestupku. Ušlechtilý charakter je jako vzácný porcelán, který je vyroben z vybraných surovin, vytvarován vírou, pečlivě zpracován důslednými spravedlivými skutky a vypálen v peci povznášejících zážitků. Je to něco velmi krásného a něco, co má neocenitelnou hodnotu. Přesto se to ale může v okamžiku poškodit následkem přestupku, a je zapotřebí bolestivého a dlouhotrvajícího úsilí, aby se to znovu dalo dohromady. Když se spravedlivý charakter chrání sebeovládáním, přetrvá celou věčnost.

Materiální věci samy o sobě nepřinášejí štěstí a uspokojení a radost z dosažení nějakého cíle zde na zemi. Ani nás nevedou k oslavení. Právě ušlechtilost charakteru, ona látka vnitřní síly a přesvědčení utkaná z bezpočtu spravedlivých rozhodnutí, udílí životu směr. Důsledný spravedlivý život přináší vnitřní moc a sílu, která může být trvale odolná nahlodávajícímu vlivu hříchu a přestupku. Vaše víra v Ježíše Krista a poslušnost Jeho přikázání váš charakter posílí. Váš charakter je mírou toho, čím se stáváte. Je to doklad o tom, jak dobře využíváte svůj čas na této zemi, v tomto období zkoušky ve smrtelnosti.

Všichni chápeme onu základní zásadu, že dostaneme to, za co zaplatíme. Totéž platí i v duchovních záležitostech. Dostanete to, za co zaplatíte poslušností, vírou v Ježíše Krista a usilovným uplatňováním pravd, které jste poznali. A získáte to, že váš charakter se bude utvářet, vaše schopnosti porostou a vy úspěšně naplníte své poslání ve smrtelnosti, kterým je být zkoušen a mít radost.

Nemůžete být v životě pasivní, jinak přirozený člověka časem podkopá

vaše úsilí žít způsobile. Stáváte se tím, co děláte a o čem přemýšlíte. Nedo-statek charakteru vystavuje člověka tlaku uspokojovat vlastní choutky nebo usilovat o osobní zisk. Nemůžete úspěšně zpevnit slabý charakter pláštíkem přetvářky.

Ten, který činí rozhodnutí podle toho, v jaké je zrovna situaci, časem prakticky zaručeně spáchá závažné přestupky. Takový člověk nemá žádnou železnou tyč pravdy, která by ho vedla správným směrem. Bude neustále čelit mnoha jemným pokušením, aby se odchýlil od přikázání. Tato rozhodnutí si pak ospravedlňuje tím, že nejsou tak špatná, že jsou

společensky přijatelnější a že díky nim má více přátel. Chytrý jedinec bez těchto základních zásad může občas dočasně dosáhnout působivých výsledků. Tyto úspěchy jsou ale jako hrad z písku. Když přichází prověření charakteru, dosažené výsledky se rozpadnou a často s sebou vezmou i ostatní lidi. Navzdory tomu, jak pečlivě se provinilec snaží utajit to, že přikázání porušuje, časem se téměř vždy projeví. Sám Satan se o to postará. On a jeho přívrženci jsou odhodláni způsobit pokud možno co největší újmu každému dítěti našeho Otce v nebi. Jeden závažný projev neposlušnosti nebo zklamání důvěry

vždy vzbuzuje otázky, zda nedošlo i k něčemu dalšímu. Víra a důvěra druhých v charakter dotyčného jedince je tím podkopána.

Tento smrtelný život je zkušebním obdobím. To, jak dobře se potýkáte s životními těžkostmi, určuje, jak silný váš charakter bude. Vaše víra v Ježíše Krista a v Jeho učení váš charakter upevňují.

Osobně jsem si ověřil, že pojmy jako víra, modlitba, láska a pokora nemají žádný velký význam, ani nepřinášejí žádné zázraky, dokud se nestanou živoucí částí nás samotných, skrze naše zkušenosti a s pomocí jemného nabádání od Svatého Ducha. Již záhy v životě jsem zjistil, že mohu poznat nauky evangelia intelektuálně a že mohu rozumovými schopnostmi a myšlenkovým rozborem pochopit, že mají velkou hodnotu. Ale jejich nesmírná moc a schopnost rozvíjet mne za hranice mé představivosti a toho, co dokážu, se nestala skutečností, dokud trpělivá a důsledná snaha neumožnila Svatému Duchu vstřípit mi význam tohoto učení do srdce a rozvinout ho tam. Zjistil jsem, že zatímco jsem upřímně sloužil druhým, Bůh ukoval můj osobní charakter. Probudil ve mně rostoucí schopnost rozpoznávat vedení Ducha. Genialita plánu evangelia spočívá v tom, že když děláme to, co nám Pán radí, je nám dáno každé poznání a každá schopnost, které jsou nutné k zajištění pokoje a hojného naplnění v tomto životě. Také tím získáváme nutnou přípravu na věčné štěstí v přítomnosti Páně.

Svědectví se upevňuje duchovními vnuknutími, která potvrzují pravdivost daného učení nebo daného spravedlivého činu. Toto vedení často doprovázejí mocné emoce, které nám vhnějí slzy do očí, a nám se těžko mluví. Svědectví ale nejsou emoce. Svědectví je pravá podstata

charakteru utkaná z vláken představujících bezpečet správných rozhodnutí. Tato rozhodnutí jsou činěna s důvěrou ve věci, kterým věříme, a které, alespoň zpočátku, nejsou viditelné. Silné svědectví přináší pokoj, útěchu a ujištění. Vytváří přesvědčení, že když budeme důsledně poslušni Spasitelova učení, bude život nádherný, budoucnost bezpečná, a my budeme mít schopnost překonávat těžkosti, které nám zkříží cestu. Svědectví vyplývá z porozumění pravdě získané z modlitby a z přemítání o nauce v písmech. Je vyživováno tím, že žijeme podle těchto pravd s vírou ukotvenou ve spolehlivé důvěře, že slíbených výsledků dosáhneme.

Vaše svědectví bude posíleno skrze ochotnou poslušnost zákona desátku a tím, že budete dávat postní oběti, a Pán vám za to hojně požehná. Až se vaše svědectví bude upevňovat, Satan se bude usilovněji snažit vás pokoušet. Odolejte jeho snahám. Stanete se silnějšími a jeho vliv na vás oslábne.

Satanovi je umožněno, aby měl ve světě čím dál větší vliv, aby tak bylo vytvořeno prostředí, v němž můžeme prokázat, co v nás je. I když dnes Satan působí zkázu, jeho konečný osud zpečetil Ježíš Kristus svým Usmířením a Vzkříšením. Dábel nezvítězí. Dokonce i nyní musí působit v rámci mezí, které mu stanovil Pán. Nemůže odejmout žádné požehnání, které jste získali. Nemůže změnit charakter, který byl utkan ze spravedlivých rozhodnutí. Nemá moc zničit věčné svazky mezi manželem, manželkou a dětmi uzavřené ve svatém chrámu. Nemůže uhasit opravdovou víru. Nemůže vám vzít svědectví. Ano, toto vše lze ztratit, když se poddáte jeho pokušení. Ale on sám v sobě ani sám od sebe nemá moc to zničit.

Mám-li to shrnout:

Dublin, Irsko

- Bůh používá vaši víru k utváření vašeho charakteru.
- Charakter je projevem toho, čím se stáváte.
- Silný charakter je výsledkem důsledného správného rozhodování.
- Základem charakteru je bezúhonnost.
- Čím pevnější je váš charakter, tím větší je vaše schopnost používat moc víry.

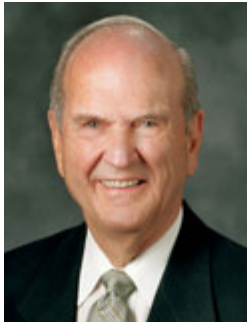
Pokora je vlastnost, která nám umožňuje, abychom byli učeni z výsosti skrze Ducha, nebo abychom byli učeni ze zdrojů, jejichž původ byl inspirován Pánem – jako jsou písmo a slova proroků. Pokora je drahocenná a úrodná půda spravedlivého charakteru. V ní klíčí seménka osobního růstu. Když jsou tato seménka vyživována skrze používání víry, pročišťována pokáním a posilňována poslušností a dobrými skutky, pak přináší vzácné plody duchovního vedení. Výsledkem je pak božská inspirace a moc – inspirace, díky níž poznáváme vůli Páně, a moc, díky níž máme schopnost tuto inspirovanou vůli uskutečňovat.

Dozvolte mi, abych se s vámi podělil o čtyři zásady, které mi přinesly ty nejhlubší pocity pokoje a štěstí. Pán stanovil tyto úhelné kameny ve svém

věčném plánu, a každý z nich je zcela zásadní. Všechny spolupůsobí v harmonii a vzájemně se podporují. Když se uplatňují vytrvale a důsledně, přinášejí sílu charakteru a zvýšenou schopnost proměnit životní těžkosti v nášlapné kameny štěstí – nyní i na věky. Jsou to:

- Víra v Pána Ježíše Krista a v Jeho plán, která nám dává moc dosáhnout cíle.
- Pokání, které napравuje důsledky chyb spáchaných z nedbalosti i se znalostí.
- Dodržování přikázání Páně, která nám dávají sílu a vedení v našem životě.
- Nesobecká služba, která obohacuje život druhých.

Pokud jste rozhodnutí žít spravedlivě, neztrácejte odvahu. Život se nyní může zdát obtížný, ale držte se pevně oné železné tyče pravdy. Vedete si lépe, než si uvědomujete. Vaše úsilí určuje váš charakter, vaši kázeň i důvěru v zaslíbení, které vám dává váš Otec v nebi a Spasitel, když důsledně dodržujete Jejich přikázání. Kež vás Duch Svätý nabádá, abyste vždy činili rozhodnutí, která upevní váš charakter a která vám přinesou mnoho radosti a štěstí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Bud'te příkladem věřících

Ať se jedná o misionáře na plný úvazek, nebo o členy, my všichni máme být dobrým příkladem věřících v Ježíše Krista.

Milí bratří, dnes večer jsme shromážděni na mnoha místech po celém světě. Jsou mezi námi skvělí misionáři na plný úvazek. Chtěl bych požádat všechny misionáře na plný úvazek, aby se postavili. Starší a předsednictva misíí, ať jste kdekoli, postavte se prosím. Jsme vděční každému z vás! Děkujeme vám! Máme vás rádi! Můžete se posadit.

Čas od času je třeba, abychom si připomněli, proč máme misionáře. Je to kvůli přikázání od Pána, který řekl:

„Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

Učíte je zachovávatí všechno, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“¹

Toto přikázání je jedno z mnohých, které bylo obnoveno, protože evangelium Ježíše Krista bylo znovuzřízeno ve své plnosti. Misionáři nyní slouží stejně, jako sloužili v době novozákonní. Kniha Skutků popisuje tehdejší misionářskou práci apoštolů a dalších učedníků po ukončení

Pánovy služby ve smrtelnosti. Čtete zde o pozoruhodném obrácení a křtu Saula z Tarsu,² který dříve dychtil „po pohružkách a po mordu proti učedníkům Páně“³ a pronásledoval členy mladé církve. Po těchto začátcích se ze Saula stal obrácený Pavel, jeden z největších Pánových misionářů. Posledních 15 kapitol knihy Skutků zaznamenává misionářskou práci Pavla a jeho společníků.

Pavel v dopise Timoteovi, jednomu ze svých nejdůvěryhodnějších společníků, napsal: „Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale *bud' příkladem*

[věřících] v řeči, v [jednání], v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“⁴ Tato rada je stejně platná pro nás nyní, jako byla tehdy. Týká se našich misionářů na plný úvazek; stejně tak se týká každého člena Církve. Ať se jedná o misionáře na plný úvazek, nebo o členy, my všichni máme být dobrým příkladem věřících v Ježíše Krista.

Misionáři na plný úvazek

Více než 52 000 misionářů na plný úvazek slouží ve 340 misiích po celém světě. Jsou věřící a jsou to oddaní služebníci Páně. Jejich cílem je „pozvat druhé, aby přišli ke Kristu, tím, že jim [budou] pomáhat přijmout znovuzřízené evangelium vírou v Ježíše Krista a v Jeho usmíření, pokáním, křtem, přijetím daru Ducha Svatého a vytrváním do konce“.⁵

Většina misionářů na plný úvazek, podobně jako Timoteus, jsou mladí muži. Dále k nim patří sestry a starší misionáři. Máme rádi každého z nich! Misionáři slouží, aby dětem Božím zlepšili život. Nebeský Otec miluje každé své dítě. Koneckonců, On je jejich Otec. Chce jim požehnat svým největším darem, a to věčným životem.⁶ Misionáři učí těmto věcem, ať slouží kdekoli. Pomáhají lidem rozvíjet víru v Pána, činit pokání, přijmout křest a Ducha Svatého, přijmout

Auckland, Nový Zéland

obřady chrámu a vytrvat věrně do konce. Boží dílo a sláva – „uskutečnění nesmrtelnost a věčný život člověka“⁷ – je také posvátné dílo a sláva každého misionáře.

Potřebujeme více misionářů – více způsobilých misionářů. Během své pozemské služby Pán svým učedníkům řekl: „Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož proste Pána žně, ať [pošle] dělníky na žeň svou.“⁸

Během dnešního dopoledního zasedání této generální konference náš milovaný prezident Thomas S. Monson naléhavě žádal každého mladého muže této Církve, aby se připravil na misionářskou službu. Doufám, že celému jeho poselství bude věnována pozornost v každé rodině v Církvi.

Moudrou radu presidenta Monsona doplňuji svým svědectvím. Ve své rodině jsem sledoval pozhánání, která přicházejí ke každému misionáři. Dosud počet našich dětí, vnoučat a jejich partnerů povoláných sloužit na misi na plný úvazek je 49, a tento počet i nadále poroste. V každém případě jsem viděl, že zmoudřeli, dozráli v úsudku a byli posíleni ve víře, jež se rozvinula u každého misionáře. Oni, tak jako mnoho generací před nimi, vstoupili do služby Boží, aby mu „sloužili celým svým srdcem, mocí, myslí a silou“.⁹ Misionářská služba pomáhala utvářet jejich božské určení.

Členové-misionáři

Pavlova rada „buď příkladem [věřících]“ se stejnou měrou týká i členů. Většina z nich nebyla, a možná nikdy nebude, misionáři na plný úvazek. Ale všichni mohou být členy-misionáři. Tato věta mi připomíná jednu humornou epizodu. U velkého hřiště v jednom misionářském výcvikovém středisku byl vyvěšen nápis. Stálo na něm: „Pouze pro misionáře!“

Lidé, kteří chtěli také hřiště používat, vyvěsili svůj vlastní, nový nápis. Jejich nápis zněl: „Každý člen misionářem!“

Každý člen může být příkladem věřících. Bratři, jako následovníci Ježíše Krista, každý z vás může žít v souladu s Jeho učením. Můžete mít „čisté srdce a čisté ruce“; můžete mít „obraz Boha vyryt v tváři své“.¹⁰ Vaše dobré skutky budou patrné pro ostatní.¹¹ Světlo Páně vám může zářit z očí.¹² S tímto jasem můžete očekávat, že vám druzí budou pokládat otázky. Apoštol Pavel radil: „Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás.“¹³

Nechť je vaše odpověď srdečná a radostná. A nechť je vaše odpověď pro onoho člověka relevantní. Pamatujte, že je také dítětem Boha, právě toho Boha, který si velice přeje, aby se tento člověk učinil způsobilým pro věčný život a navrátil se jednoho dne k Němu. Vy můžete být právě tím, kdo otevře dveře jeho spasení a porozumění nauce Kristově.¹⁴

Po své první odpovědi buďte připraveni učinit další krok. Můžete svého přítele pozvat, aby s vámi navštívil shromáždění. Mnozí naši přátelé nevědí, že jsou v církevních budovách vítáni. „Podte a vizte“ bylo Spasitelovo vyzvání pro ty, kteří si přáli dovědět

se o Něm více.¹⁵ Když je pozvete na nedělní shromáždění nebo na církevní společenskou akci nebo na projekt služby, pomůže jim to rozptýlit chybné představy a návštěvníci se budou mezi námi cítit lépe.

Jako členové Církve podávejte pomocnou ruku těm, které neznáte, a srdečně je zdravte. Každou neděli nabídněte přátelsky ruku přinejmenším jednomu člověku, kterého jste dříve neznali. Každý den svého života se snažte rozšiřovat svůj okruh přátel.

Můžete vyzvat přítele, aby četl Knihu Mormonovu. Vysvětlete mu, že to není román ani historie. Je to další svědectví o Ježíši Kristu. Její hlavní cíl spočívá v „přesvědčení Židů a pohanů, že Ježíš je Kristus, Věčný Bůh, zjevující se všem národům“.¹⁶ Tato kniha má schopnost dotknout se srdce a pozvednout život těch, kteří poctivě hledají pravdu. Vyzvěte přítele, aby tuto knihu četl s modlitbou.

Prorok Joseph Smith řekl, „že Kniha Mormonova je nejsprávnější ze všech knih na zemi a že je závěrným kamenem našeho náboženství a že se člověk dodržováním jejích předpisů přiblíží Bohu více nežli prostřednictvím kterékoli jiné knihy.“¹⁷ Kniha Mormonova učí o Usmíření Ježíše Krista a je nástrojem, jímž Bůh naplňuje svůj dávný slib, že shromáždí rozptýlený Izrael v těchto posledních dnech.¹⁸

Před mnoha lety moji dva kolegové – zdravotní sestra a její manžel, lékař – se mě ptali, proč žijí způsobem, kterým žijí. Odpověděl jsem: „Protože vím, že Kniha Mormonova je pravdivá.“ Půjčil jsem jim tuto svou knihu a vyzval jsem je, aby ji četli. Za týden mi mou knihu vrátili se zdvořilým „mnohokrát děkujeme“.

Zeptal jsem se: „Co myslíte tím mnohokrát děkujeme? To je naprosto nepatřičná odpověď pro toho, kdo četl

Dublin, Irsko

tuto knihu. Vy jste ji nečetli, že ano! Prosím vezměte si ji a přečtete si ji; pak budu rád, když mi ji vrátíte.“

Přiznali se, že ji jen prolistovali, a přijali mou výzvu. Když se vrátili, se slzami v očích řekli: „Přečetli jsme Knihu Mormonovu. Víme, že je pravdivá! Chceme vědět více.“ Dověděli se více, a měl jsem tu výsadu, že jsem je oba pokřtil.

Další způsob, jak můžete sdílet evangelium, je ten, že pozvete přátele, aby se u vás doma sešli s misionáři na plný úvazek. Tito misionáři jsou povoláni a připraveni učit evangelium. Vaši přátelé, v pohodlí vašeho domova a s vaší stálou podporou, mohou nastoupit svou cestu ke spasení a oslavení. Pán řekl: „A jste povoláni uskutečnit shromáždění vyvolených mých; neboť vyvolení moji slyší hlas můj a nezatvrzují srdce své.“¹⁹

Písma nám říkají, že „jsou mnozí ještě na zemi ... kteří jsou zadržováni před pravdou pouze proto, že nevědí, kde ji naléztí“.²⁰ Není to příležitost pro vás? Můžete se pro ně stát učedníkem, jenž jim pomáhá objevovat!

Dnes, v době internetu, jsou nové a úžasné způsoby, jak můžete dělat misionářskou práci. Můžete vyzvat přátele a bližní, aby navštívili nové webové stránky mormon.org. Máte-li blog a internetové sociální sítě, můžete dát na

své stránky odkaz na mormon.org. A na nich si můžete vytvořit svůj vlastní profil. Každý profil obsahuje vyjádření víry, nějaký zážitek a svědectví. Protože je to něco nového, většina těchto profilů je k dispozici v angličtině. Profily v dalších jazycích budou následovat.

Tyto profily působí významně pro dobro. Před dvěma měsíci jeden mladý muž jménem Zach – prvák na vysoké škole – viděl v televizi v Baton Rouge v Louisianě reklamu na mormon.org. Navštívil tyto webové stránky a zaujaly ho profily členů Církve. Na našich webových stránkách našel odkaz na informaci o tom, kde může navštívit Církev. Příští neděli v bílé košili a kravatě přišel do naší kaple, byl představen členům sboru a zůstal celé tři hodiny na shromáždění. Jedna rodina ho pozvala na oběd, po němž následovala jeho první misionářská lekce. Za necelé dva týdny byl pokřten a konfirmován za člena Církve.²¹ Vítej, Zachu! (Právě nás poslouchá.)

Každý příkladný následovník Ježíše Krista se může stát efektivním členem-misionářem. Členové a misionáři na plný úvazek mohou kráčet ruku v ruce a přinášet pozhřebání evangelia přátelům a bližním. Mnozí z nich jsou z domu Izraele, jenž je nyní podle příslibu shromažďován. To

všechno je součástí přípravy na Druhý příchod Páně.²² Přeje si, aby každý z nás byl opravdu příkladem věřících.

Vím, že Bůh žije. Ježíš je Kristus. Toto je Jeho Církev. Kniha Mormonova je pravdivá. Joseph Smith je překladatel a Prorok této poslední dispensace. President Thomas S. Monson je Božím prorokem dnes. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 28:19–20.
2. Viz Skutkové 9:3–18.
3. Skutkové 9:1.
4. 1. Timoteovi 4:12; zvyraznění přidáno.
5. *Kažte evangelium mé: Příručka k misionářské službě* (2004), 1.
6. Viz Nauka a smlouvy 14:7.
7. Mojžiš 1:39.
8. Lukáš 10:2.
9. Nauka a smlouvy 4:2.
10. Alma 5:19.
11. Viz Matouš 5:16; Alma 7:24.
12. Viz Nauka a smlouvy 88:11.
13. 1. Petrova 3:15.
14. Viz 2. Nefi 31:2, 21.
15. Viz Jan 1:39. Podobné výrazy jsou také ve Zjevení 6:1, 3, 5, 7.
16. Titulní strana Knihy Mormonovy.
17. Úvod ke Knize Mormonově.
18. Viz 3. Nefi 21:1–7. Pověšněte si, že těchto sedm veršů tvoří jednu větu.
19. Nauka a smlouvy 29:7.
20. Nauka a smlouvy 123:12.
21. Informace získaná osobně od Williama G. Woodse, presidenta misie Louisiana Baton Rouge.
22. Viz Malachiáš 4:5; 3. Nefi 25:5; Nauka a smlouvy 2:1; 110:14–16; 128:17; 138:46; Joseph Smith–Životopis 1:38.

Starší Patrick Kearon
Sedmdesátník

„[Pojďte] ke mně s celým úmyslem srdce, a já [vás uzdravím]“

Náš Spasitel je Knížetem pokoje, velikým Uzdravovatelem a jedinou osobou, která nás může skutečně očistit od bodnutí hříchu.

Dnes večer bych rád předal poselství útěchy a uzdravení těm z vás, kteří se cítíte osamoceni nebo opuštěni, kteří jste přišli o pokoj v mysli nebo v srdci, nebo kteří máte pocit, že jste promarnili svou poslední šanci. Úplné uzdravení a pokoj lze nalézt u nohou Spasitele.

Jako 7letému chlapci žijícímu na Arabském poloostrově mi rodiče *neustále* říkali, abych vždy nosil boty. A chápal jsem proč. Věděl jsem, že boty mi chrání nohy před mnoha hrozbami, které se v poušti vyskytují – například před hady, škorpiohy a bodláky. Jednou ráno po noci strávené ve stanu v poušti jsem se chtěl jít projít, ale nechťelo se mi nazouvat si boty. Rozumově jsem si to zdůvodnil tím, že jdu jen na malou procházku a budu se držet blízko tábora. A tak jsem si místo bot vzal žabky. Říkal jsem si, že žabky jsou přece také boty. A vůbec – co by se tak mohlo stát?

Jak jsem se procházel po studeném písku – v žabkách – ucítil jsem, jako

by se mi do nohy zabodl bodlák. Když jsem se podíval dolů, nespatriil jsem bodlák, ale škorpiohy. Když jsem pochopil, že je to škorpiohy, a uvědomil jsem si, co se právě stalo, bolest z bodnutí se začala z chodidla přenášet do celé nohy. Stiskl jsem stehno a snažil jsem se zabránit tomu, aby ta pálivá bolest stoupala dál, a křičel jsem o pomoc. Z tábora rychle přiběhli rodiče.

Když můj otec utloukl škorpiohy lopatkou, jeden náš dospělý přítel, který byl v táboře s námi, se hrdinsky pokoušel vysát mi jed z nohy. V tom okamžiku jsem si myslel, že umřu. Když mě rodiče posadili do auta a rychle jsme vyrazili do nejbližší nemocnice, která byla přes dvě hodiny daleko, vzlykal jsem. Bolest v celé noze byla nesnesitelná, a celou cestu jsem si myslel, že umírám.

Když jsme však konečně dorazili do nemocnice, lékař nás ujistil, že bodnutí od tohoto typu škorpiohy může být nebezpečné jen pro nemluvnata nebo pro velmi podvyživené

jedince. Píchl mi anestetikum, které mi celou nohu znecitlivělo, a díky tomu jsem již bolest necítil. Během 24 hodin všechny následky bodnutí škorpiohy zcela odezněly. Ale dostalo se mi mocného ponaučení.

Věděl jsem, že když mi rodiče říkali, abych nosil boty, nemysleli tím žabky; byl jsem dost starý na to, abych věděl, že žabky nedokážou poskytnout stejnou ochranu jako pár bot. Ale onoho rána v poušti jsem nedbal na to, o čem jsem věděl, že je správné. Ignoroval jsem to, co mě rodiče opakovaně učili. Byl jsem líný a trochu i vzpurný, a na to jsem dopltil.

Zatímco hovořím k vám – ke statečným mladým mužům, k vašim otcům, učitelům, vedoucím a přátelům – vzdávám hold všem, kteří se pilně snaží stát se tím, čím Pán potřebuje a čím si přeje, abyste byli. Ale z vlastní zkušenosti chlapce a muže vám svědčím o tom, že když nedbáme na to, o čem víme, že je správné – ať už z lenosti nebo ze vzpurnosti – vždycky to s sebou přináší nežádoucí a duchovně škodlivé následky. Pravda, onen škorpiohy můj život nakonec neohrožil, ale přivodil mně i mým rodičům krutou bolest a strach. Pokud jde o to, jakým způsobem žijeme podle evangelia, nesmíme lenosti a vzpurnosti poskytnout žádné místo.

Jako členové Církve Ježíše Krista a jako nositelé kněžství známe ona přikázání a měřítka, která jsme slíbili, že budeme dodržovat. Když se rozhodujeme pro jinou cestu než pro tu, o níž víme, že je správná, a o níž nás učí rodiče a vedoucí a kterou nám v srdci potvrdil Duch Svátý, je to jako bychom se procházeli po pouštním písku v žabkách místo v botách. A pak se snažíme své líné či vzpurné chování ospravedlnit. Říkáme si, že ve skutečnosti neděláme nic tak špatného, že na tom ani tolik nezáleží, a

že když se železné tyče pustíme jen na chvíli, tak se určitě nic hrozného nestane. Možná se chlácholíme myšlenkou, že to dělají všichni – a někteří dělají i horší věci – a nás to stejně nijak negativně neovlivní. Z nějakého důvodu přesvědčujeme sami sebe, že nás se dané pravidlo netýká, a jsme tudíž vůči následkům jeho porušení imunní. Odmítáme, občas svéhlavě, být „důsledně poslušní“¹ – jak se píše v příručce *Kažte evangelium mé* – a skrýváme před Pánem část svého srdce. A pak přijde bodnutí.

Písma nás učí, že „Pán *požaduje srdce*“², a je nám přikázáno, abychom milovali Pána a sloužili Mu „*celým svým srdcem*“.³ Je nám zaslíbeno, že budeme moci „posledního dne ... státi před Bohem bez úhony“ a budeme se moci vrátit do Jeho přítomnosti.⁴

Anti-Nefi-Lehité v Knize Mormonově odložili své válečné zbraně, zakopali je hluboko do země a uzavřeli smlouvu, že zbraně proti svým bratřím již nikdy nepoužijí. Ale oni dokázali mnohem více. „Stali [se] spravedlivým lidem,“ protože „složili zbraně své *vzpourey*, takže již nikdy více proti Bohu nebojovali.“⁵ Jejich obrácení bylo tak úplné a hluboké, že nikdy neodpadli.⁶

Vzpomeňte si však na jejich stav předtím, než se obrátili – žili, jak to nazývají písma, „v otevřené vzpouře proti Bohu“.⁷ Jejich vzpurné srdce je odsoudilo k životu „ve stavu opačném k povaze štěstí“, protože šli „proti přirozenosti Boží“.⁸

Když však odložili své zbraně *vzpourey*, stali se způsobilými k tomu, aby od Pána získali uzdravení a pokoj, a my můžeme také. Spasitel každého ujišťuje: „Nebudou-li zatvrzovati srdce své a nebudou-li zatvrzovati šíji svou proti mně, budou obráceni a *já je uzdravím*.“⁹ Vy i já můžeme přijmout Jeho výzvu, abychom se vrátili, činili

pokání a šli k Němu s celým úmyslem srdce, a On nás uzdraví.¹⁰

Porovnejte toto zázračné uzdravení s tím, co se stane, „když se snažíme zakrývatí hříchy své nebo uspokojovati pýchu svou [nebo] marnivou ctižádost svou. ... Nebesa se stáhnou; Duch Páně je zarmoucen“ a každý

z nás „je ponechán sám sobě, aby se ostnům zpěčoval ... a aby bojoval proti Bohu“.¹¹

Bratří, uzdravení a pomoci se nám dostane jedině tehdy, když padneme k nohám Velikého Lékaře – našeho Spasitele Ježíše Krista. Musíme odložit své zbraně vzpoury (a každý víme,

jaké to jsou). Musíme odložit hřích, ješitnost a pýchu. Musíme se vzdát svých tužeb následovat svět a být světem respektováni a velebeni. Musíme přestat bojovat proti Bohu a místo toho Mu musíme dát *celé své srdce*, a nic před Ním neskrývat. Potom nás může uzdravit. Potom nás může očistit od jedovatého bodnutí hříchu.

„Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“¹²

President James E. Faust učil:

„Když se poslušnost stane naším cílem, již to není otravné; místo překážky se z toho stává stavební kámen. ...

Poslušnost vede k pravé svobodě. Čím více jsme poslušni zjevené pravdy, tím více jsme osvobozeni.“¹³

Minulý týden jsem se setkal s jedním 92letým mužem, který se za 2. světové války zúčastnil mnoha významných vojenských operací. Přežil tři zranění, přičemž jedno utrpěl, když džíp, ve kterém jel, najel na nášlapnou minu, která vybuchla a zabila řidiče. *Pochopil, že chce-li přežít v minovém poli, musí důsledně následovat dráhu vozidla, které jede před ním.* Jakékoli odchýlení se doprava nebo doleva mohlo být – a skutečně bývalo – osudné.

Naši proroci a apoštolové, vedoucí a rodiče bez ustání vytyčují

stopu, kterou musíme následovat, chceme-li se vyhnout zničujícímu výbuchu ve vlastní duši. Oni znají cestu, z níž byly bezpečně odstraněny miny (a samozřejmě i škorpióni) a neúnavně nás vyzývají, abychom je následovali. Existuje velmi mnoho zničujících lákadel, která nás svádějí z cesty. Bludný kruh drog, alkoholu, pornografie nebo nemorálního chování na internetu nebo ve videohrách nás dovede přímo k explozi. Odchýlení se doprava nebo doleva z bezpečné stopy před námi, ať už z lenosti nebo vzpurnosti, může být pro náš duchovní život osudné. U tohoto pravidla neexistují žádné výjimky.

Pokud jsme sešli z cesty, můžeme to změnit, můžeme se vrátit a můžeme znovu získat radost a vnitřní pokoj. Zjistíme, že návrat na cestu, z níž byly odstraněny všechny miny, přináší obrovskou úlevu.

Klid v minovém poli nemůže najít nikdo.

Náš Spasitel je Knížetem pokoje, velikým Uzdravovatelem a jedinou osobou, která nás může skutečně očistit od bodnutí hříchu a jedu pýchy a proměnit naše vzpurné srdce v srdce obrácené a oddané. Jeho Usmíření je nekonečné a vztahuje se na každého z nás.

Výzva, kterou předal Nefitům, když jim coby vzkříšený Kristus sloužil, je stále v platnosti a týká se vás i mě: „Máte mezi sebou nějaké, kteří jsou nemocní? Přiveďte je sem. Máte nějaké, kteří jsou chromí nebo slepí nebo kulhající nebo zmrzačení nebo malomocní nebo ochrnutí nebo kteří jsou hluchí anebo jakkoli sužovaní? Přiveďte je sem *a já je uzdravím.*“¹⁴

Ani jeden z vás svou poslední šanci ještě nepromarnil. Můžete se změnit, můžete se vrátit, můžete se dožadovat milosrdenství. Pojdte k Tomu jedinému, který dokáže uzdravovat, a naleznete pokoj. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), vnitřní strana zadní obálky.
2. Nauka a smlouvy 64:34; zvýraznění přidáno.
3. Nauka a smlouvy 4:2; 59:5; zvýraznění přidáno.
4. Nauka a smlouvy 4:2.
5. Alma 23:7; zvýraznění přidáno.
6. Viz Alma 23:6.
7. Mosiáš 2:37; Alma 3:18; viz také *Mormon* 2:15.
8. Alma 41:11.
9. Nauka a smlouvy 112:13; zvýraznění přidáno.
10. Viz 3. Nefi 18:32.
11. Nauka a smlouvy 121:37, 38.
12. Jan 3:17.
13. James E. Faust, „Poslušnost: Cesta ke svobodě“, *Liahona*, červenec 1999, 53.
14. 3. Nefi 17:7; zvýraznění přidáno.

Starší Juan A. Uceda
Sedmdesátník

Učí nás, abychom odložili přirozeného člověka

Vydávám své svědectví o skutečnosti a moci Spasitelova Usmíření, které má schopnost nás očistit, vytrýbit a učinit nás a náš domov svatým.

Jednoho rána se jako obvykle jedna rodina shromáždila ke studiu písem. Když se shromáždili, otec měl pocit, že něco není v pořádku: na některých členech rodiny bylo vidět, že nejsou zrovna nadšení. Pomodlili se spolu, a když začali číst, otec si všiml, že jedna jeho dcera neměla s sebou svá písmena. Požádal ji, aby si je přinesla. Neochotně poslechla a po chvíli, která se zdála jako věčnost, se vrátila, sedla si a řekla: „Skutečně musíme tohle dělat právě teď?“

Otec si pomyslel, že nepřítel veškeré spravedlivosti chce vytvářet problémy, aby jim zabránil ve studiu písem. Ve snaze zachovat klid řekl: „Ano, musíme to dělat teď; protože to je to, co Pán chce, abychom dělali.“

Dcera odpověděla: „Ale já to skutečně teď dělat nechci!“

Otci došla trpělivost, zvýšil hlas a řekl: „Toto je můj dům, a v mém domě budeme číst písmena vždy!“

Zvýšený otcův hlas a jeho tón způsobily, že se jeho dcera urazila, vzala

písmena, odběhla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře. Tím rodinné studium písmena skončilo: harmonie vzala za své a sotva kdo mohl pociťovat lásku.

Otec věděl, že udělal chybu, a tak šel do svého pokoje a poklekl k modlitbě. Prosil Pána o pomoc, protože věděl, že ublížil jednomu Jeho dítěti, své dceři, kterou tolik miloval. Naléhavě prosil Pána, aby do rodiny vrátil ducha lásky a harmonie a aby umožnil, aby jako rodina dokázali ve studiu písem pokračovat. Když se modlil, vytanula mu na mysli myšlenka: „Jdi a řekni: ‚Promiň mi to.‘“ Dál se naléhavě modlil a prosil o to, aby se duch Páně vrátil do jeho rodiny. Opět přišla myšlenka: „Jdi a řekni: ‚Promiň mi to.‘“

Skutečně chtěl být dobrým otcem a dělat to, co je správné, a tak vstal a šel do pokoje své dcery. Několikrát tiše zaklepal na dveře, ale nikdo neodpověděl. A tak dveře pomalu otevřel a uviděl, jak na posteli jeho dcera vzlyká a pláče. Poklekl k ní a jemným

a něžným hlasem řekl: „Promiň mi to. Mrzí mě, co jsem udělal.“ Opakoval: „Promiň mi to, mám tě rád, a nechci ti ubližovat.“ A pak z úst dítěte vyšlo ponaučení, jemuž ho chtěl Pán učít.

Přestala plakat a po chvíli ticha si vzala písmena a začala hledat nějaké verše. Otec sledoval, jak její čisté a jemné ruce listují v písmech, jak obrací stránku za stránkou. Došla k veršům, které hledala, a tichým hlasem začala velmi pomalu číst: „Neboť přirozený člověk je nepřítelem Boha a byl jím od pádu Adamova a bude na věky věků, ledaže se poddá nutkáním Svatého Ducha a odloží přirozeného člověka a stane se svatým skrze usmíření Krista Pána a stane se jako dítě, poddajným, mírným, pokorným, trpělivým, plným lásky, ochotným podrobiti se všemu, co Pán považuje za vhodné na něj vložit, stejně jako se dítě podrobuje otci svému.“¹

Když tak klečel u její postele, zaplavil ho pocit pokory doprovázený myšlenkou: „Tento verš byl napsán pro mě. Ona mi dala důležité ponaučení.“

Pak se podívala na něj a řekla: „Je mi to líto, tati. Je mi to moc líto.“

V té chvíli si otec uvědomil, že ona ten verš nečetla proto, aby ho vztáhla na něj, ale že ho vztáhla na sebe. Otevřel náruč a objal ji. V této dojemné chvíli usmíření zrozeného ze slova Božího a z Ducha Svatého se navrátily láska a harmonie. Tento verš, který si jeho dcera pamatovala ze svého osobního studia písem, se dotkl jeho srdce s ohněm Ducha Svatého.

Milování bratří, náš domov musí být místem, kde může přebývat Svatý Duch. „Pouze domov lze přirovnat k chrámu, pokud jde o posvátnost.“² V našem domově není místa pro přirozeného člověka. Přirozený člověk má sklon „zakrývatí hříchy své nebo uspokojovatí pýchu svou, marnivou ctižádost svou nebo uplatňovatí moc nebo

panství nebo donucování na duši dětí lidských [a když jedná] v jakékoli míře nespravedlivosti, vizte, nebesa se stáhnou; Duch Páně je zarmoucen; a když se stáhne, amen s kněžstvím neboli s pravomocí onoho muže.“³

My, kteří jsme nositeli Aronova nebo Melchisedechova kněžství, máme vždy pamatovat na to, že „Žádná moc nebo vliv nemohou ani nemají být udržovány působením kněžství, pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou; laskavostí a ryzím poznáním, které budou velice rozšiřovat duši bez pokrytectví a beze lsti.“⁴

Když se snažíme žít podle těchto křesťanských vlastností, svár z našeho domova a života mizí. „A vy si také

budete navzájem odpouštět poklesky svoje; neboť vpravdě pravím tobě, ten, kdo neodpouští poklesky bližnímu svému, když praví, že činí pokání, ten sám na sebe uvádí odsouzení.“⁵ „Je mi to líto, tati. Je mi to moc líto.“

Pán Ježíš Kristus, jenž je Knížetem pokoje, nás učí, jak vnést pokoj do naší rodiny.

Učí nás, abychom byli poddajní – neboli jinými slovy – poddávali se vůli neboli moci Páně. „Jdi a řekni: ‚Promiň mi to.‘“

Učí nás, abychom byli mírní – neboli jinými slovy – abychom byli „vlídní; laskaví; šlechetní; ne snadno vyprovokovatelní nebo vydrážditelní; poddajní; trpěliví v bezpráví“.⁶

Učí nás, abychom byli pokorní – neboli jinými slovy – „skromní,

umírnění; mírní; poddajní; opakem *pyšných, povýšených, arogantních* nebo *domyšlivých*“.⁷

„Promiň mi to. Mrzí mě, co jsem udělal.“

Učí nás, abychom byli trpěliví – neboli jinými slovy – abychom měli „schopnost snášet zlo bez reptání či bez podrážděnosti“ neboli být „klidní ve snášení bezpráví nebo urážek“.⁸

Učí nás, abychom byli plní lásky. „Mám tě rád, a nechci ti ubližovat.“

Ano, milovaní bratří, učí nás, abychom odložili přirozeného člověka, stejně jako v onom příběhu otec, který prosil Pána o pomoc. Ano, stejně jako otec objal svou dceru v náručí své lásky, stejně tak Spasitel otevírá svou náruč, aby nás objal ve chvílích, kdy činíme opravdové pokání.

Učí nás, abychom se stali svatými skrze usmíření Krista Pána. A poté se smíříme s Bohem a staneme se přáteli Boha. Vydávám své svědectví o skutečnosti a moci Spasitelova Usmíření, které má schopnost nás očistit, vyčistit a učinit nás a náš domov svatým, zatímco se snažíme odkládat přirozeného člověka a následovat Spasitele.

Je „Beránek Boží,⁹ On je ten svatý a spravedlivý,¹⁰ „a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje“.¹¹ Ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mosiáš 3:19.
2. Bible Dictionary, „Temple.“
3. Nauka a smlouvy 121:37.
4. Nauka a smlouvy 121:41–42.
5. Mosiáš 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9th ed. (1996), „meek.“
7. *Noah Webster's First Edition*, „humble.“
8. *Noah Webster's First Edition*, „patient.“
9. Jan 1:29.
10. Acts 3:14, New International Version.
11. Izaiáš 9:6.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Pýcha a kněžství

*Pýcha je tlačítko, které kněžskou moc vypíná.
Pokora je tlačítko, které ji zapíná.*

Drazí bratři, děkuji vám, že jste se shromáždili po celém světě na tomto kněžském zasedání generální konference. Vaše přítomnost dokazuje vaši oddanost spojit se, ať jste kdekoli, s ostatními bratry, kteří jsou nositeli svatého kněžství, a sloužit svému Pánu a Vykupiteli, Ježíši Kristu, a ctít Ho.

Často hodnotíme svůj život na základě událostí, které se nám kdysi vstíply do mysli a do srdce. V mém životě je takových událostí mnoho. Jedna taková se stala v roce 1989, když jsem slyšel nadčasové poselství presidenta Ezry Tafta Bensona nazvané „Chraňte se pýchy“. V úvodu svého proslovu president Benson řekl, že toto téma již nějakou dobu tížilo jeho duši.¹

Podobnou tíhu pociťuji v posledních měsících i já. Nabádání Svatého Ducha mě přimělo k tomu, abych přidal svůj hlas coby další svědectví o poselství presidenta Bensona předaném před 21 lety.

Každý smrtelník má alespoň příležitostnou, ne-li důvěrnou zkušenost s hříchem zvaným pýcha. Nikdo jí neunikne; jen málo lidí ji překoná. Když jsem řekl manželce, že pýcha bude tématem mého proslovu, usmála se a řekla: „To je moc dobře, že mluvíš o věcech, o kterých toho tolik víš!“

Různé významy pýchy

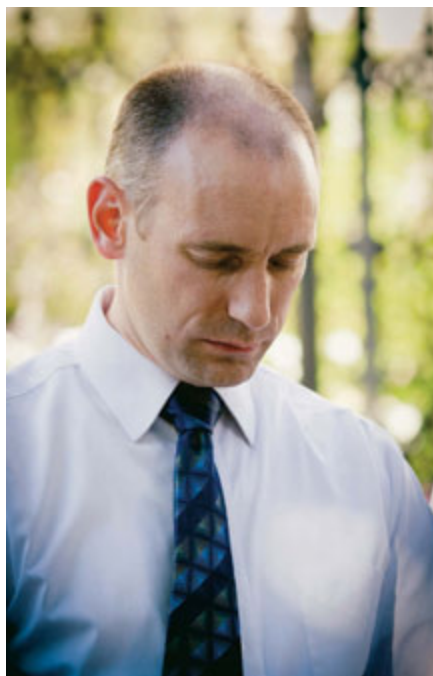
Vzpomínám si také na jeden zajímavý vedlejší účinek onoho vlivného proslovu presidenta Bensona. Po nějakou dobu bylo pro členy Církve téměř tabu říkat, že jsou „pyšní“ na své děti nebo na svoji zemi nebo na svou práci. Zdálo se, jako by samotné slovo *pýcha* bylo z našeho slovníku vymazáno.

V písmech nacházíme mnoho příkladů dobrých a spravedlivých lidí, kteří se radují ze spravedlivosti a zároveň se chlubí dobrotivostí Boží. Sám Nebeský Otec představil svého Milovaného Syna slovy „v němž se mi dobře zalíbilo“.²

Alma se chlubil tím, že může „býti nástrojem v rukou Božích“.³ Apoštol Pavel se chlubil věrností členů Církve.⁴ Slavný misionář Ammon se chlubil úspěchem, který měli se svými bratry jako misionáři.⁵

Domnívám se, že je rozdíl mezi tím, když jsme na něco hrdí, a když jsme pyšní. Já jsem hrdý na hodně věcí. Jsem hrdý na svoji ženu. Jsem hrdý na naše děti a vnoučata.

Jsem hrdý na mládež Církve, a raduji se z jejich spravedlivosti. Jsem hrdý na vás, draží a věrní bratří. Jsem hrdý na to, že mohu stát bok po boku s vámi jako nositel svatého kněžství Božího.

Pýcha je hřích sebepovyšování

Jaký je tedy rozdíl mezi takovýmto pocitem a pýchou, kterou prezident Benson nazval „všeobecně rozšířeným hřichem“?⁶ Pýcha je hříšná, jak tomu tak působivě učil prezident Benson, protože vyvolává zášť neboli nenávisť a vzbuzuje v nás nepřátelství vůči Bohu a vůči bližním. V jádru je pýcha hřichem založeným na srovnávání, neboť ačkoli většinou začíná slovy „Podívej, jak jsem úžasný, a co všechno jsem dokázal“, vždy se zdá, že končí slovy „A proto jsem lepší než ty“.

Je-li naše srdce naplněno pýchou, dopouštíme se závažného hříchu, neboť porušujeme ona dvě velká příkázání.⁷ Místo abychom uctívali Boha a chovali lásku k bližním, odkrýváme skutečný předmět našeho uctívání a lásky – a tím je obraz, který vidíme v zrcadle.

Pýcha je velikým hřichem sebepovyšování. Pro mnohé je jakýmsi osobním Rameumptomem – svatým stupínkem, jenž ospravedlňuje závist, chamtivost a ješitnost.⁸ V jistém slova smyslu je pýcha prvotním hřichem, neboť již před založením světa pýcha svrhla Lucifera, syna jitra, „který měl pravomoc v přítomnosti Boží“.⁹ Dokáže-li pýcha zkazit někoho tak schopného a nadějného, jako byl Lucifer, neměli bychom my prozkoumat svou vlastní duši?

Pýcha má mnoho podob

Pýcha je hroznou rakovinou. Je to hřích vedoucí ke spoustě dalších lidských slabostí. Vlastně by se dalo říci, že jakýkoli jiný hřích je v podstatě projevem pýchy.

Tento hřích má mnoho podob. Některé lidi vede k tomu, že si libují ve své domnělé osobní důležitosti, ve svých úspěších, talentech, bohatství či postavení. Tato pozhřebání považují za důkaz toho, že jsou „vyvolení“ a „dokonalejší“ či „spravedlivější“ než druzí. Toto je hřích typu „Díky Bohu, že jsem lepší než ty“. Dotyčnému jde o to, aby ho druzí obdivovali a záviděli mu. Je to hřích sebeoslavování.

U jiných se pýcha projevuje závistí: pohlížejí roztrpčeně na ty, kteří mají lepší postavení, více talentů nebo více majetku než oni sami. Zmateným a hanebným snažením o sebepovyšování usilují o to, aby zranili, ponížili a poškodili druhé. Tiše se radují, když ti, kterým závidí, klopýtnou nebo trpí.

Prostředí sportu

Asi tím nejlepším prostředím pro sledování hříchu pýchy je svět sportu. Vždycky jsem se rád účastnil různých sportovních akcí nebo jsem je sledoval. Musím však říci, že občas mě nedostatek slušného chování ve sportu přivádí do rozpaků. Čím to je, že lidé, kteří jsou za normálních okolností laskaví a soucitní, dokáží být tak netolerantní a plní nenávisti vůči soupeřovu týmu a jeho fanouškům?

Často vídám sportovní fanoušky, jak své rivaly urážejí a hanobí. Čekají na nějakou jejich chybu a tu pak zveldují. Svou nenávist ospravedlňují neurčitými a obecnými pojmy a vztahují je na každého, kdo se hlásí k soupeřovu týmu. Když jejich rivala sužuje neštěstí, mají z toho radost.

Bratři, v dnešní době jsme naneštěstí až příliš často svědky toho, že

podobné postoje a chování zaplavují i veřejné projevy o politice, o různých kulturách a o náboženství.

Moji drazí bratři v kněžství, milovaní spoluúčedníci dobrotivého Krista, neměli bychom se držet vyšších měřítek? Jako nositelé kněžství si musíme uvědomit, že všechny Boží děti nosí stejný dres. Naším týmem je bratrstvo mužů. Naším hřištěm je tento smrtelný život. Naším cílem je naučit se milovat Boha a stejnou lásku projevovat i našim bližním. Jsme zde, abychom žili podle Jeho zákona a budovali království Boží. Jsme zde, abychom posilovali, povznášeli a povzbuzovali všechny děti Nebeského Otce a abychom se k nim chovali slušně.

Nesmíme to „hltat“

Když jsem byl povolán jako generální autorita, byl jsem pozhřebán tím, že mě učili mnozí služebně starší Bratři v Církvi. Jednou jsem měl příležitost vézt presidenta Jamese E. Fausta na konferenci kůlu. Těch několik hodin v autě využil prezident Faust k tomu, aby mě učil některým důležitým zásadám týkajícím se mého pověření. Vyprávěl mi také o tom, jak jsou členové Církve laskaví, obzvláště vůči generálním autoritám. Řekl: „Budou se k tobě chovat velmi laskavě. Budou o tobě říkat hezké věci.“ Pak se trochu pousmál a řekl: „Dietře, buď za to vděčný. Ale ne abys to začal hltat!“

To je dobré ponaučení pro nás pro všechny, bratři, v jakémkoli povolání nebo životní situaci. Můžeme být vděční za své zdraví, bohatství, majetek nebo funkci, ale jakmile to začneme hltat – staneme se posedlí svým postavením; budeme se soustřeďovat na svou důležitost, moc nebo reputaci; když se budeme zabírat tím, jak vypadáme v očích veřejnosti, a věřit tomu, co o nás říkají druzí – pak

nastanou problémy; pak nás začne ničit pýcha.

V písmech se ohledně pýchy nachází spousta varování: „Samou ... pýchou působí člověk svár, ale při těch, [již si nechají poradit], jest moudrost.“¹⁰

Apoštol Petr nás varoval, že „Bůh ... pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.“¹¹ Mormon prohlásil: „Nikdo není před Bohem přijatelný, leda mírný a pokorného srdce.“¹² Pán si záměrně vybírá slabé věci tohoto světa, „aby zahanbil silné“.¹³ Pán to činí proto, aby ukázal, že Jeho dílo je konáno Jeho rukou, abychom „[nedůvěřovali] v rámě těla“.¹⁴

Jsme služebníky našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Kněžství nám nebylo předáno proto, abychom přijímali poklony nebo abychom se těšili z chvály. Jsme zde proto, abychom si vyhrnuli rukávy a dali se do práce. Nejsme zapojeni do žádných obyčejných úkolů. Jsme povoláni připravit svět na příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Neusilujeme o svou vlastní čest, ale vzdáváme chválu a slávu Bohu. Uvědomujeme si, že toho, čím můžeme přispět my osobně, je málo; nicméně když používáme moc kněžství ve spravedlivosti, Bůh může způsobit, že díky našemu úsilí vyjde veliké a podivuhodné dílo. Musíme pochopit, tak jako Mojžíš, že „člověk [sám o sobě] není ničím“¹⁵, ale že „u Boha všechno jest možné“.¹⁶

Ježíš Kristus je dokonalým příkladem pokory

V tomto, tak jako ve všem, je naším dokonalým příkladem Ježíš Kristus. Zatímco Lucifer se snažil Otcův plán spasení změnit a získat slávu jen pro sebe, Spasitel řekl: „Otcě, staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“¹⁷ Navzdory svým pozoruhodným schopnostem a činům byl Spasitel vždy mírný a pokorný.

Bratří, jsme nositeli „[Svatého kněžství] podle řádu Syna Božího“.¹⁸ Je to moc, kterou Bůh uděluje mužům na zemi, aby jednali v Jeho zastoupení. Abychom mohli Jeho moc používat, musíme se snažit být takovými, jako je Spasitel. To znamená, že ve všech věcech usilujeme o to, abychom konali vůli Otce, tak jako to činil Spasitel.¹⁹ Znamená to, že vzdáváme všechnu slávu Otci, tak jako to činil Spasitel.²⁰

Znamená to, že se ztratíme ve službě druhým, tak jako to činil Spasitel.

Pýcha je tlačítko, které kněžskou moc vypíná.²¹ Pokora je tlačítko, které ji zapíná.

Bud'me pokorní a plní lásky

Jak tedy můžeme tento hřích pýchy, který je tak rozšířený a zničující, přemoci? Jak se můžeme stát pokornějšími?

Je téměř nemožné být povýšen v pýše, je-li naše srdce naplněno pravou láskou. „Nikdo nemůže pomáhati v tomto díle, ledaže bude pokorný a plný lásky.“²² Co je to pokora, začínáme chápat tehdy, když se na světě kolem sebe díváme brýlemi čisté lásky Kristovy.

Někteří se domnívají, že pokora znamená neustálé sebeobviňování. Pokora neznámá přesvědčovat sami sebe o tom, že jsme neschopní, bezvýznamní či bezcenní. Ani to neznámá, že popíráme či odmítáme talenty, které nám Bůh dal. Pokoru nezískáme tím, že se budeme méně *zamýšlet nad sebou*; pokoru získáme tím, že budeme méně *myslet na sebe*. Pokora se dostavuje tehdy, když konáme své úkoly se záměrem sloužit Bohu a bližním.

Pokora obrací naši pozornost a lásku k druhým lidem a k záměrům Nebeského Otce. Pýcha dělá přesný opak. Pýcha čerpá svou energii a sílu z hlubokých studní sobeckosti. V okamžiku, kdy přestaneme být posedlí sami sebou a ztratíme se ve službě, pýcha ustupuje a začíná zanikat.

Draží bratří, na světě je tolik potřebných lidí, na které můžeme myslet, místo abychom mysleli na

sebe. A prosím – nikdy nezapomínejte na svou rodinu, na svou manželku. Existuje mnoho způsobů, jak můžeme sloužit. Nemáme čas na to, abychom se zaobírali sami sebou.

Kdysi jsem vlastnil pero, které jsem během své profesní dráhy kapitána letadla rád používal. Jednoduchým přepnutím jsem si mohl vybrat jednu ze čtyř barev. Toto pero si nikdy nestěžovalo, když jsem chtěl psát červeně místo modře. Nikdy mi neřeklo: „Odmítám psát po 22. hodině, v husté mlze nebo ve velké výšce.“ Neříkalo: „Používej mě jen na důležité dokumenty, nikoli na každodenní světské úkoly.“ S maximální spolehlivostí plnilo každý potřebný úkol, bez ohledu na to, jak důležitý či nevýznamný byl. Vždycky bylo připraveno sloužit.

Podobně jsme i my nástrojem v rukách Páně. Je-li naše srdce na správném místě, nestěžujeme si na to, že nám zadaný úkol je pod úroveň našich schopností. Ochotně sloužíme, kdekoli jsme o to požádáni. Když to činíme, Pán nás k uskutečňování svého díla může využívat způsoby, které přesahují naše chápání.

Dovolu mi zakončit slovy z inspirovaného poselství presidenta Ezry Tafta Bersona proneseného před 21 lety:

„Pýcha je velkým kamenem úrazu pro Sion.

Musíme vyčistit vnitřní nádoby tím, že přemůžeme pýchu. ...²³

Musíme se poddat ‚nutkáním Svatého Ducha‘, odložit pyšného ‚přirozeného člověka‘ a stát se ‚svatým skrze usmíření Krista Pána‘ a stát se ‚jako dítě, poddajným, mírným, pokorným‘. ...²⁴

Bůh bude mít pokorný lid. ... ‚Pozehnaní jsou ti, kteří se pokoří, aniž by byli donuceni býti pokornými.‘ ...²⁵

Rozhodněme se, že budeme pokorní. Můžeme tak učinit. Víme, že můžeme.“²⁶

Milovaní bratří, řiďte se příkladem našeho Spasitele a vztahujte pomocnou ruku a služme, místo abychom usilovali o chvály a pocty lidí. Modlím se o to, abychom ve svém srdci rozpoznali nespravedlivou pýchu, vykořenili ji a nahradili ji spravedlivostí, zbožností, vírou, láskou, trpělivostí a mírností.²⁷ V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Ezra Taft Benson, „Beware of Pride“, *Ensign*, May 1989, 4.
2. 3. Nefi 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Viz 2. Tessalonicenským 1:4.
5. Viz Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6.
7. Viz Matouš 22:36–40.
8. Viz Alma 31:21.
9. Nauka a smlouvy 76:25.
10. Přísloví 13:10.
11. 1. Petrova 5:5.
12. Moroni 7:44.
13. 1. Korintským 1:27.
14. Nauka a smlouvy 1:19.
15. Mojžíš 1:10.
16. Matouš 19:26.
17. Viz Mojžíš 4:1–2.
18. Nauka a smlouvy 107:3.
19. Viz Jan 8:28–29.
20. Viz Jan 17:4.
21. Viz Nauka a smlouvy 121:34–37.
22. Nauka a smlouvy 12:8.
23. Viz Alma 6:2–4; Matouš 23:25–26.
24. Mosiáš 3:19; viz také Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6–7.
27. Viz 1. Timoteovi 6:11.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Služte s Duchem

Udělejme vše, co je třeba, abychom byli hodni mít Ducha Svatého jako svého společníka.

Jsem vděčný za tuto příležitost, že mohu být zde v jednotě s vámi, které Bůh tak poctil, že jsou držiteli Jeho kněžství. Byli jsme povoláni používat božskou moc ke službě dětem Nebeského Otce. To, jak dobře se zhostíme tohoto závazku, bude mít věčné důsledky pro ty, kterým jsme povoláni sloužit, pro nás, i pro dosud nenarozené generace.

Uchovávám v posvátnosti vzpomínku na dva nositele kněžství, kteří byli hodni toho, aby je Duch Boží doprovázel při pověření, k němuž je Pán povolal. Oni sami našli znovuzřízené evangelium v Americe. Byli to Pánovi služebníci, kteří byli prvními, kdo mluvil o tomto evangeliu se dvěma mými evropskými předky.

Jedním z těchto předků byla mladá dívka, která žila na malé farmě ve Švýcarsku. Tím druhým byl mladý muž, sirotek a imigrant do Spojených států z Německa, který žil v St. Louis ve státě Missouri.

Oba si vyslechli nositele kněžství, který svědčil o znovuzřízeném evangeliu – dívka u krbu ve svém domku ve Švýcarsku, a chlapec, když seděl na balkónu jednoho pronajatého sálu v Americe. Oba skrze Ducha poznali, že poselství, které jim přinesli tito misionáři, je pravdivé.

Chlapec i dívka se rozhodli dát

pokřtít. Poprvé se setkali o několik let později, na prašné cestě, když kráčeli stovky mil k horám v západní Americe. Cestou si povídali. Povídali si o onom zázračném požehnání, že je mezi všemi těmi lidmi na světě služebníci Boží našli, a co je ještě zázračnější, že poznali, že jejich poselství je pravdivé.

Zamilovali se do sebe a vzali se. A díky svědectví Ducha, které započalo tím, že slyšeli slova nositelů kněžství pod vlivem Ducha Svatého, byli kněžskou mocí zpečetěni na věčnost. Jsem jedním z desítek tisíců potomků onoho chlapce a oné dívky, kteří velebí jména dvou nositelů kněžství, kteří s sebou přinesli působení Ducha Božího, když stoupali po horách ve Švýcarsku a když promlouvali na shromáždění v St. Louis.

Tento příběh se šťastným koncem, a miliony podobných příběhů, se opakuje po celém světě, a bude se opakovat po celé generace. Pro někoho to bude příběh o mladém domácím učiteli, který řekl něco, co ve vašem dědečkovi probudilo touhu vrátit se do Církve. Pro jiného to budou slova útěchy a požehnání od patriarchy, která posílila vaši matku, když ji téměř přemohla tragická událost.

Všechny tyto příběhy budou mít společné téma. Budou o moci

kněžství, kterou měl nositel kněžství, jehož schopnost sloužit byla zvelebona Duchem Svatým.

A tak mé dnešní poselství zní takto: udělejme vše, co je třeba, abychom byli hodni mít Ducha Svatého jako svého společníka, a pak vyjděme bez bázně, aby nám byla dána schopnost vykonat cokoli, k čemu nás Pán povolá. Schopnost sloužit může narůstat pomalu, může přicházet po krůčcích, které těžko rozpoznáte, ale opravdu přijde.

Dnes vám dám několik rad týkajících se toho, jak můžeme být hodni přijmout Ducha Svatého jako svého společníka ve své kněžské službě. Pak uvedu několik příkladů kněžské služby, v nichž můžete očekávat, že vaše schopnost sloužit bude vlivem Ducha posílena.

Všichni víme, že při confirmaci do Církve jsme obdrželi dar Ducha Svatého. Ale abychom si zasloužili společenství Ducha Svatého a jeho projevy ve svém životě a službě, je třeba, abychom svůj život dali do pořádku.

Duchovní dary rozvíjíme tím, že dodržujeme příkázání a snažíme se vést bezúhonný život. K tomu je zapotřebí víra v Ježíše Krista, abychom činili pokání a byli očištěni skrze Jeho Usmíření. A tak jako nositelé kněžství nemáme nikdy vynechat příležitost účastnit se celým svým srdcem onoho zaslíbení, které je nabízeno při každém shromáždění svátosti členům znovuzřízené Církve, aby na sebe vzali „jméno [Božího] Syna a vždy na něj [pamatovali] a [zachovávali] jeho příkázání, jež jim dal; aby mohli vždy míti jeho Ducha, aby byl s nimi.“¹

Právě tak, jak musíme být očištěni od hříchu, máme-li mít Ducha, tak musíme být před Bohem natolik pokorní, abychom si uvědomovali, že toto očištění potřebujeme. Jak je

Dublin, Irsko

zaznamenáno v Knize Mormonově, učedníci vzkříšeného Spasitele tuto pokoru projeví.

Spasitel je připravoval na jejich službu. Oni poklekli k modlitbě. Toto je záznam toho, co se stalo: „A modlili se o to, co si nejvíce přáli; a přáli si to, aby jim byl dán Duch Svátý.“² Byli pokřtěni, podobně jako vy. A zde se píše, že v odpověď na jejich prosbu byli naplněni Duchem Svátým a ohněm.

Spasitel se nahlas pomodlil, aby poděkoval svému Otci za to, že dal Ducha Svátého těm, které vyvolil díky jejich víře v Něho. A pak se Spasitel modlil o duchovní požehnání pro ty, kteří slouží. Pán prosil svého Otce: „Otče, modlím se o to, abys dal Ducha Svátého všem těm, kteří uvěří ve slova jejich.“³

Jako pokorní služebníci Spasitele se máme modlit o to, aby projevy Ducha Svátého přicházely k nám, v naší službě, i k těm, kterým sloužíme. Pokorná modlitba k Nebeskému Otci, s hlubokou vírou v Ježíše Krista, je nezbytná, abychom byli hodni společenství Ducha Svátého.

Pokoru a víru, díky níž přivoláváme duchovní dary, lze prohloubit čtením písem, jejich studiem a přemítáním nad nimi. Všichni jsme již tato slova slyšeli. Přesto si možná každý den přečteme jen pár řádek nebo stránek z písem a doufáme, že to stačí.

Ale čtení, studium a přemítání není totéž. Čteme slova a můžeme

pochopit myšlenky. Studujeme a můžeme v písmech objevit zákonitosti a spojitosti. Ale když přemítáme, přivoláváme zjevení skrze Ducha. Podle mě přemítat znamená přemýšlet a modlit se, což dělám poté, co si něco přečtu v písmech a pečlivě to studuji.

Podle mého názoru nám president Joseph F. Smith dal příklad v tom, jak může přemítání přivolat světlo od Boha. Je to zaznamenáno ve 138. oddílu Nauky a smluv. Četl a studoval mnoho veršů ve snaze porozumět tomu, jaký vliv má Spasitelovo Usmíření na ty, kteří zemřeli, aniž by kdy slyšeli Jeho poselství. Zde je zápis o tom, jak se dostavilo zjevení: „Když jsem přemítal o těchto věcech, které jsou zapsány, oči mého porozumění byly otevřeny a Duch Páně spočinul na mně a já jsem viděl zástupy mrtvých, jak malých, tak velkých.“⁴

Pokání, modlitba a přemítání nad písmy jsou nezbytnou součástí toho, abychom byli hodni získat dary Ducha ve své kněžské službě. Naše schopnosti sloužit se dále zvelebí tím, když s vírou přijmeme výzvu jít kupředu ve svém povolání a máme k tomu pomoc od Ducha Svátého.

President Thomas S. Monson to vyjádřil takto: „Co znamená zvelebovat [své] povolání? Znamená to budovat ho s důstojností, ... prohlubovat ho a posilovat, aby jeho prostřednictvím zářilo světlo nebes ke zraku druhých

lidí. A jak člověk zveleboje povolání? Prostě vykonáváním služby, která je s ním spojena.“⁵

Zmíním dvě služby, k nimž jsme všichni povoláni. Když je budete vykonávat pod vlivem Ducha, vy i ostatní poznají vaši schopnost sloužit druhým, posilovat je a zvelebovat.

První službou je učit o Pánu druhě a vydávat o Něm svědectví jako Jeho zástupce. Pán do tohoto povolání sloužit zahrnul i ty nejmladší a nejméně zkušené nositele Aronova kněžství. Poté, co popsal povinnosti nositelů Aronova kněžství, řekl:

„Ale ani učitelé, ani jáhnové nemají pravomoc křtít, žehnat svátost nebo vkládati ruce;

Mají však varovati, vysvětlovati, nabádati a učiti a zváti všechny, aby šli ke Kristu.“⁶

Někde ve světě tento týden nějakého jáhna požádá jeho president kvora, aby pozval na shromáždění člena jejich kvora, kterého ještě nikdy neviděl. 13letý president nejspíš nepoužije slova jako „varovat, vysvětlovat a učit“, ale přesně to Pán očekává od jáhna pověřeného vydat se na záchrannou akci.

Jáhnovi, který obdrží tuto výzvu, vydat se za členem svého kvora, bych rád slíbil tři věci. Zaprvé – když se budeš modlit o pomoc, Duch zažene tvé obavy. Zadruhé – budeš překvapen tím, že budeš vědět, co říci, až dorazíš k němu domů i až s ním půjdeš zpátky na shromáždění. To, co řekneš, ti možná bude připadat zmatené. Ale pocítíš, že ti budou dána slova právě v okamžiku, kdy je budeš potřebovat. A zatřetí – pocítíš souhlas Pána, který tě skrze tvého presidenta povolal, ať již to dopadne jakkoli.

Nemohu ti slíbit, že pokaždě budeš úspěšný, protože každý člověk má svobodu rozhodnout se, jak

zareaguje na služebníka Božího. Ale jáhen, s nímž budeš v zastoupení Pána mluvit, si bude pamatovat, že jsi za ním přišel. Zním jednoho chlapce, nyní již muže, který je stále velmi vzdálen od aktivity v Církvi, k němuž byl poslán jáhen, aby ho našel, a tento muž vyprávěl svému dědečkovi o oné návštěvě, která se uskutečnila před 20 lety. Zdálo se, že to na něj nemělo žádný vliv, a přesto dokonce uvedl jméno onoho jáhna, který za ním přišel. Dědeček mě požádal, abych tohoto jáhna, který byl povolán vyzývat, vysvětlovat a učit, našel a poděkoval mu. Byl to jen jeden den v životě chlapce, ale onen dědeček a Pán si pamatují slova,

kteřá byl onen chlapec inspirován pronést, a dokonce i jeho jméno.

Naléhám na nás všechny, mladé či starší, kteří jsme vyzýváni mluvit na shromáždění ve jménu Páně, abychom zahnali pocity pochybností o sobě samých a pocity nedostatečnosti. Není třeba, abychom používali vzletná slova nebo pronášeli hluboké myšlenky. Prostá slova svědectví postačí. Duch vám dá slova, která máte vyslovit, a vnese je do srdcí pokorných lidí, kteří hledají pravdu od Boha. Pokud se budeme neustále snažit mluvit v zastoupení Páně, budeme jednoho dne překvapeni, až se dozvíme, že jsme varovali, vysvětlovali, učili a vyzývali s pomocí Ducha a tím žehnali druhým

mocí, která byla daleko nad rámec našich schopností.

Kromě povolání učit bude každý z nás vyslán Pánem, abychom pomáhali potřebným. Toto je další kněžská služba, při níž budete pocítovat, jak vliv Ducha posiluje vaši schopnost sloužit. Zjistíte, že dokážete lépe rozpoznávat bolest a starosti ve tváři druhých. Na mysli vám vytanou jména nebo tváře členů vašeho kvora a vy pocítíte vnuknutí, že něco potřebují.

K biskupům přicházejí tyto pocity v noci, a také pokaždé, když sedí na stupínku a dívají se na členy svého sboru nebo přemýšlejí o těch, kteří tam nejsou. Může se jim to stát také tehdy, když se ocitnou poblíž

Členové v Římě v Itálii tlumočí proslovy z generální konference.

nemocnice nebo pečovatelského domova. Nejednou jsem slyšel tato slova, když jsem prošel dveřmi nemocnice: „Já věděl, že přijдете.“

Není třeba se trápit tím, zda budeme vědět, co přesně říci nebo udělat, až tam budeme. Možná postačí jen mít lásku Boží a Svatého Ducha. Jako mladý muž jsem se obával toho, že nebudu vědět, co mám udělat pro ty, kteří něco velmi potřebovali, nebo co jim mám říci.

Jednou jsem seděl u lůžka svého otce, který byl v nemocnici a který, jak se zdálo, umíral. Zaslých jsem nějaký rozruch mezi ošetřovatelkami na chodbě. Najednou do pokoje vstoupil prezident Spencer W. Kimball a posadil se na židli na opačnou stranu lůžka. Pomyslel jsem si: „Teď mám možnost sledovat a poslouchat toho, kdo dokáže mistrně navštěvovat ty, kteří jsou v bolestech nebo trpí.“

Prezident Kimball pronesl pár slov na uvítanou, zeptal se tatínka, zda dostal kněžské požehnání, a když tatínek řekl, že ano, opřel se prorok o opěradlo židle.

Čekal jsem ukázkou schopností nabídnout útěchu, které mi, jak jsem si myslel, chyběly a které jsem tolik potřeboval. Poté, co jsem asi pět minut sledoval, jak se tito dva muži na sebe

mlčky s úsměvem dívají, prezident Kimball vstal a řekl: „Henry, asi půjdu, abychom tě neunavili.“

Měl jsem pocit, že jsem něco propásl, ale došlo mi to až později. V nerušené chvíli s tatínkem poté, co se natolik zotavil, že mohl jít domů, se náš rozhovor stočil na návštěvu prezidenta Kimballa. Tatínek poklidným hlasem řekl: „Ze všech těch návštěv, které jsem měl, mi ta jeho návštěva pozvedla náladu nejvíce.“

Prezident Kimball neproněs mnoho slov útěchy, tedy alespoň já jsem jich moc neslyšel, ale šel s Duchem Páně jako svým společníkem, aby druhým přinesl útěchu. Nyní si uvědomuji, že předvedl to, čemu učil prezident Monson: „Jak člověk zvelebujeme povolání? Prostě vykonáváním služby, která je s ním spojena.“

Toto platí, ať již jsme povoláni učit evangelium skrze Ducha nebo jít s Duchem Svatým za těmi, kteří mají kolena zemdlená a ruce skleslé.⁷ Naše kněžská služba bude posílena, lidé budou požehnáni a světlo nebes bude přítomno. Světlo nebes bude přítomno pro nás i pro ty, kterým sloužíme. Možná jsme unavení. Možná se nám zdá, že naše vlastní i rodinné problémy jsou velké. Avšak na ty, kteří slouží pod vlivem Ducha,

čeká požehnání povzbuzení.

Prezident George Q. Cannon zažil v průběhu let své kněžské služby notnou dávku zármutku, protivenství a zkoušek. I on měl zážitky s Duchem Svatým jako svým společníkem v obtížných chvílích, a když služba byla těžká. Toto je ujištění pro nás, v naší kněžské službě v Církvi i v rodině. Poznal jsem, že toto zaslíbení je pravdivé, když jsem pociťoval Ducha ve své kněžské službě: „Kdykoli nám temnota naplní mysl, můžeme vědět, že nemáme Ducha Božího. ... Když jsme naplněni duchem Božím, jsme naplněni radostí, pokojem a štěstím, ať jsme v jakékoli situaci; neboť toto je duch veselé mysli a štěstí. Pán nám dal dar Ducha Svatého. Je naší výsadou, aby tento Duch Svatý v nás vládl, abychom od rána až do noci a od noci až do rána pociťovali radost, světlo a zjevení plynoucí z tohoto Ducha.“⁸

Můžeme očekávat, že toto požehnání štěstí a radosti přijde, když ho budeme potřebovat v obtížném období naší věrné kněžské služby.

Svědčím o tom, že jsme povoláni Bohem skrze prorocství. Toto je pravá Církev Ježíše Krista, znovuzřízená Prorokem Josephem Smithem. Bůh žije a slyší každou naši modlitbu. Ježíš je vzkríšený Kristus a náš Spasitel. Vy sami můžete mocí Ducha Svatého, který k vám přijde ve vaší službě poznat, že toto je pravda. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 20:77.
2. 3. Nefi 19:9.
3. 3. Nefi 19:21.
4. Nauka a smlouvy 138:11.
5. Thomas S. Monson, „Moc kněžství“, *Liahona*, leden 2000, 60.
6. Nauka a smlouvy 20:58–59.
7. Viz Nauka a smlouvy 81:5.
8. George Q. Cannon, Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–1992), 4:137.

Generální autority Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Říjen 2010

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
Prezident

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

PRVNÍ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Adikaritis

Carlos H. Amado

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérard Coussé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Lawrence E. Coibridge

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gamonet

Carlos A. Godoy

Christoffel Golden ml.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hincley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Yoshitoko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Reinhard

Michael I. Ringwood

Lynn G. Robbins

Ceal O. Samuelson ml.

Joseph W. Sitrati

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

William R. Walker

F. Michael Watson

Jorge F. Zephallos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DRUHÉ KVORUM SEDMDESÁTI

(v abecedním pořádku)

Wilford W. Andersen

Kaichi Aoyagi

Todd R. Callister

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

Don R. Clarke

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Gregory D. Foster

Larry W. Gibbons

Won Yong Ko

Larry R. Lawrence

Per G. Meim

James B. Martino

Jairo Mazzogardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

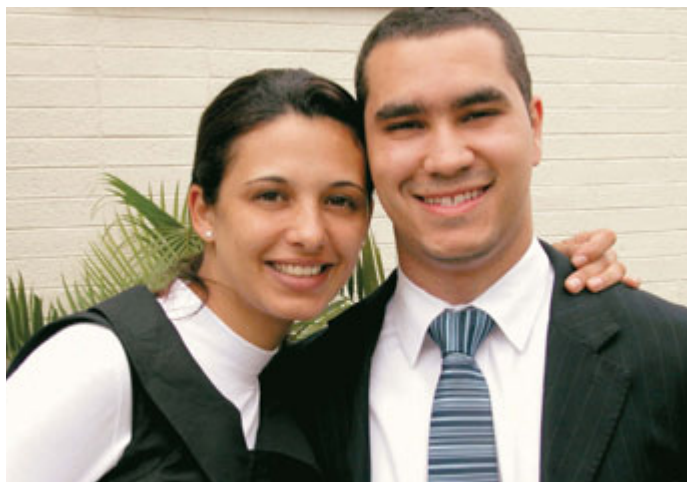
Richard C. Edgley
První náčelník

H. David Burton
Předsedající biskup

Keith B. Alchullin
Druhý náčelník

Svatí posledních dnů se shromažďují ke sledování 180. pololetní generální konference Církve. Na fotografiích (ve směru hodinových ručiček, zhora vlevo) jsou členové Církve v São Paulu v Brazílii; v Aucklandu na Novém Zélandu; ve Formose v Argentině; v Kapském Městě v Jihoafrické republice; ve Stockholmu ve Švédsku; v Dublinu v Irsku a v Montevideu v Uruguayi.

President Thomas S. Monson

Tři aspekty rozhodnutí

Každý z nás přišel na tuto zem se všemi prostředky nutnými k tomu, abychom se mohli správně rozhodovat.

Milovaní bratři v kněžství, upřímně se modlím o to, abych mi dnes večer Nebeský Otec pomohl předat to, co jsem pocítil, že vám mám říci.

Nedávno jsem přemýšlel o rozhodnutích a o jejich následcích. Stěží během dne uplyne hodina, kdy se po nás nevyžaduje, abychom učinili to či ono rozhodnutí. Některá rozhodnutí jsou nedůležitá, jiná dalekosáhlá. Některá nemají žádný vliv na věčnou podstatu věcí, a jiná mají vliv naprosto klíčový.

Když jsem přemýšlel o různých aspektech rozhodnutí, rozdělil jsem je do tří kategorií: zaprvé – *právo* na rozhodnutí, zadruhé – *zodpovědnost* spojená s rozhodnutím a zatřetí – *výsledky* rozhodnutí. Nazval jsem je třemi aspekty rozhodnutí.

Zmíním se nejprve o *právu* na rozhodnutí. Jsem velmi vděčný milujícímu Nebeskému Otci za Jeho dar svobody jednání neboli práva se rozhodovat. President David O. McKay, devátý president Církve, řekl: „Kromě samotného udělení života je právo tento život řídit tím největším darem, který Bůh člověku dal.“¹

Víme, že jsme měli svobodu jednání předtím, než byl tento svět, a že Lucifer se snažil nám ji vzít. Neměl žádnou důvěru v zásadu svobody

jednání ani v nás, a prosazoval vynucené spasení. Trval na tom, že podle jeho plánu by nebyl nikdo ztracen, ale zdá se, že si neuvědomoval – nebo ho to možná nezajímalo – že kdybychom jeho plán následovali, tak by kromě toho nikdo nebyl o nic moudřejší, o nic silnější, o nic soucitnější, ani o nic vděčnější.

My, kteří jsme si vybrali plán Spasitelův, jsme věděli, že se vydáme na riskantní a obtížnou cestu, neboť žijeme ve světském prostředí, hřešíme a klopýtáme, a tím se oddělujeme od našeho Otce. Avšak Prvorozený v Duchu nabídl sám sebe jako oběť, aby usmířil hříchy všech. Skrze nevýslovné utrpení se stal velikým Vykupitelem, Spasitelem celého lidstva, a tím nám umožnil, abychom se mohli úspěšně vrátit k Otci.

Prorok Lehi nám říká: „Pročež, lidé jsou svobodni podle těla; a vše je jim dáno, co je člověku nezbytné. A jsou svobodni, aby si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo aby si zvolili zajetí a smrt podle zajetí a moci ďáblovy; neboť ten se snaží, aby všichni lidé byli bídni jako on sám.“²

Bratři, ať se ocitneme v jakékoli situaci, budeme mít vždy *právo* se rozhodnout.

S *právem* na rozhodnutí je spojena *zodpovědnost* rozhodnout se. Nemůžeme být neutrální; neexistuje něco uprostřed. Pán toto ví; i Lucifer to ví. Dokud budeme žít na této zemi, Lucifer a jeho zástupy se nikdy nevzdají naděje na získání naší duše.

Nebeský Otec nás nevyslal na naši věčnou cestu, aniž by nám poskytl prostředky, díky nimž od Něho můžeme obdržet božsky dané vedení, které nám bude pomáhat v našem bezpečném návratu, až náš smrtelný život skončí. Mám na mysli modlitbu. Mám také na mysli ono našeptávání tichého a jemného hlasu, který je uvnitř každého z nás, přičemž nezapomínám na svatá písmena napsaná námořníky, kteří úspěšně zdolali oceány, které i my musíme přeplout.

Každý z nás přišel na tuto zem se všemi prostředky nutnými k tomu, abychom se mohli správně rozhodovat. Prorok Moroni nám říká: „Duch Kristův je dán každému člověku, aby mohl rozeznávat dobro od zla.“³

Obklopují nás – a občas nás i bombardují – různé vzkazy od protivníka. Poslechněte si některé; bez pochyby vám budou povědomé: „Pro jednu se nic nestane.“ „Nedělej si starosti; nikdo se to nedozví.“ „Můžeš přestat kouřit nebo pít nebo brát drogy, kdykoli se ti zachce.“ „Dělá to každý, takže to nemůže být tak špatné.“ Seznam lží je nekonečný.

Ačkoli se na své cestě setkáme s rozcestími a odbočkami, jednoduše si nemůžeme dovolit ten luxus a vydat se po odbočce, ze které se nemusíme nikdy vrátit. Lucifer, onen vychytralý krysař, hraje svou rytmickou melodii a odvádí nic netušící lidi z bezpečí zvolené cesty, pryč od rady milujících rodičů, pryč od bezpečí Božího učení. Neusiluje jen o takzvanou spodinu lidstva; usiluje o každého z nás, včetně samotných

vyvolených Božích. Král David naslouchal, zakolísal a poté ho následoval a padl. Stejně tak i Kain v dřívější době a Jidáš Iškariotský v době pozdější. Luciferovy metody jsou úskočné; jeho oběti jsou početné.

V 2. Nefim o něm čteme: „A jiné upokojí a ukolébá je do tělesného bezpečí.“⁴ „Jiné odlákává lichocením a říká jim, že není žádného pekla, ... až je polapí hroznými řetězy svými.“⁵ „A tak ďábel klame duši jejich a svádí je opatrně dolů do pekla.“⁶

Když před námi stojí důležité rozhodnutí, jak se rozhodneme? Podlehne-li slibů momentálního potěšení?

Svým choutkám a žádostem? Nátlaku vrstevníků?

Nebuďme nerozhodní jako Alenka v klasickém díle Lewise Carrola *Alenka v říši divů*. Asi si pamatujete, že Alenka přichází na křižovatku dvou cest, z nichž každá vede dál, ale opačným směrem. Do cesty se jí postaví kočka Šklíba a Alenka se jí ptá: „Kterou cestou se mám vydat?“

Kočka odpovídá: „To záleží na tom, kam chceš jít. Pokud nevíš, kam chceš jít, tak nezáleží na tom, kterou cestou se dáš.“⁷

Na rozdíl od Alenky my všichni víme, kam chceme jít, a na tom,

kterou cestou jdeme, *opravdu záleží*, neboť výběrem cesty si vybíráme i cíl.

Rozhodnutí neustále leží před námi. Abychom se rozhodovali moudře, je zapotřebí odvahy – odvahy říci „ne“ a odvahy říci „ano“. Rozhodnutí *opravdu* určují náš osud.

Naléhám na vás, abyste se rozhodli právě zde a právě nyní, že se neodchýlíte od cesty, která vede k našemu cíli – k věčnému životu s naším Otcem v nebi. Podél této přímé a pravdivé cesty se nacházejí další cíle: misionářská služba, chrámový sňatek, aktivita v Církvi, studium písma, modlitba, chrámová práce. Existuje bezpočet hodnotných cílů, kterých máme dosáhnout, zatímco putujeme životem. To, čeho je zapotřebí, je náš závazek těchto cílů dosáhnout.

Nakonec, bratří, budu mluvit o *výsledcích* rozhodnutí. Všechna naše rozhodnutí mají své důsledky, některá mají jen málo společného, nebo vůbec nic, s naším věčným spasením, a jiná s tím mají společné naprosto *všechno*.

To, zda si na sebe vezmete tričko zelené nebo modré, není z dlouhodobého hlediska vůbec důležité. Pokud se ale rozhodnete stisknout na svém počítači klávesu, která vás zavede k pornografii, může to ovlivnit *celý* váš život. Právě jste jedním krokem sešli z přímé a bezpečné cesty. Pokud na vás kamarád naléhá, abyste se napili alkoholu nebo abyste si zkusili vzít drogy, a tomuto nátlaku podlehnete, vydáváte se na odbočku, z níž se nemusíte vrátit. Bratří, ať již jsme 12letí jáhni nebo dospělí vysocí kněží, jsme náchylní k pokušení. Kež upíráme svůj zrak, srdce i odhodlání k onomu cíli, který je věčný a který stojí za jakoukoli cenu, kterou budeme muset zaplatit, nehledě na oběť, kterou budeme muset přinést, abychom tohoto cíle dosáhli.

Žádné pokušení, žádný nátlak, žádné vábení nás nemůže překonat,

pokud mu to neumožníme. Pokud se rozhodneme špatně, můžeme z toho vinit jen sami sebe. President Brigham Young kdysi vyjádřil tuto pravdu tím, že ji vztáhl na sebe. Řekl: „Když bratr Brigham půjde špatnou stezkou, a nebude vpuštěn do království nebeského, nebude to vina nikoho jiného, kromě bratra Brighama. Jsem jediným člověkem v nebi, na zemi nebo v pekle, který za to nese vinu.“ A pokračoval: „To platí stejně pro každého Svatého posledních dnů. Spasení je individuální věc.“⁸

Apoštol Pavel nás ujišťuje: „Pokusení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokouseti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokusem také i vysvobození, abyste mohli snéstí.“⁹

Každý z nás se někdy nerozhodl správně. Pokud jsme tato rozhodnutí ještě nenapravili, ujišťuji vás, že existuje způsob, jak to udělat. Tento proces se nazývá pokání. Naléhám na vás, abyste napravili své chyby. Náš Spasitel zemřel, aby poskytl tento požehnaný dar vám i mně. I když je to cesta obtížná, zaslíbení je skutečné: „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“¹⁰ „A já, Pán, již na ně nevzpomínám.“¹¹ Neriskujte svůj věčný život. Pokud jste zhřešili, čím dříve se začnete vracet, tím dříve najdete nádherný pokoj a radost, které přicházejí díky zázraku odpuštění.

Bratří, jste vznešeného rodu. Vaším cílem je věčný život v království našeho Otce. Tohoto cíle nelze dosáhnout jedním vznešeným pokusem, jeho dosažení je spíše výsledkem celoživotní spravedlivosti, řady moudrých rozhodnutí, ba i neustálé odhodlanosti. Jako v případě čehokoli, co za to stojí, i odměna věčného života vyžaduje úsilí.

Písma mluví jasně:

„Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo.

Po vši té cestě, kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, choditi budete.“¹²

Na závěr mi dovoluňte podělit se s vámi o příklad toho, kdo se již brzy ve svém životě rozhodl, jaké bude mít cíle. Budu mluvit o bratru Claytonovi M. Christensenovi, členovi Církve, který je profesorem obchodní administrativy na Podnikatelské fakultě na Harvardu.

Když bylo bratru Christensenovi 16 let, rozhodl se, mimo jiné, že v neděli se nebude věnovat žádnému sportu. O několik let později, když studoval na Oxfordu v Anglii, hrál v basketbalovém týmu středního rozehrávače. Onoho roku hráli celou sezónu bez porážky a dostali se na turnaj, který je britskou obdobou vysokoškolské ligy ve Spojených státech.

V zápasech turnaje celkem snadno vyhrávali a dostali se až mezi čtyři nejlepší týmy. A tehdy se bratr Christensen podíval na rozpis her a k naprostému zděšení zjistil, že finálový zápas je naplánován na neděli. Společně s celým týmem se tolik snažili,

aby se dostali tam, kde nyní byli, a on byl středovým rozehrávačem. Zašel se svým problémem za trenérem. Trenér ale neměl pochopení a řekl bratru Christensenovi, že očekává, že do zápasu nastoupí.

Před finálovým zápasem se ale hrálo semifinále. Naneštěstí si náhradní rozehrávač vykloubil rameno, což ještě víc zvýšilo tlak na to, aby bratr Christensen hrál ve finálovém zápasu. Odešel do hotelového pokoje. Poklekl. Zeptal se Nebeského Otce, zda by bylo možné, jen protentokrát, aby nastoupil na zápas v neděli. Řekl, že než se domodlil, získal odpověď: „Claytone, proč se mě vůbec ptáš? Vždyť odpověď znáš.“

Zašel tedy za trenérem a řekl mu, že se omlouvá, ale že ve finálovém zápase hrát nebude. Šel na nedělní shromáždění v místním sboru, zatímco jeho tým hrál bez něho. Celou svou mocí se modlil o to, aby se jim dařilo. A oni vyhráli.

Ono osudné a obtížné rozhodnutí učinil před více než 30 lety. Bratr Christensen řekl, že s odstupem času to považuje za jedno z nejdůležitějších rozhodnutí, které kdy udělal. Bylo by velmi snadné říci: „Obecně řečeno je

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

svěcení sabatního dne správné přikázání, ale v mých konkrétních polehčujících okolnostech je v pořádku, když jen protentokrát toto přikázání nedodržím.“ Říká ale, že celý jeho život se stal nekončícím sledem polehčujících okolností, a kdyby udělal jen jednu výjimku, pak by se příště přihodilo něco tak náročného a kritického, že by bylo mnohem snazší udělat výjimku znovu. Ponaučení, které z toho získal, spočívá v tom, že je snazší dodržovat přikázání ve 100 procentech případů, než jen v 98 procentech.¹³

Milovaní bratři, kéž jsme naplněni vděčností za *právo* na rozhodnutí, kéž přijímáme *zodpovědnost* za rozhodnutí a kéž si vždy uvědomujeme *výsledky* svého rozhodnutí. Jako nositelé kněžství si všichni společně i jednotně můžeme zasloužit vedení našeho Nebeského Otce, pokud se budeme rozhodovat pečlivě a správně. Jsme zapojeni do díla Pána Ježíše Krista. My, podobně jako ti za starých dob, jsme přijali Jeho povolání. Plníme Jeho úkoly. A úspěšně naplníme toto posvátné pověření: „Očistě se vy, kteří nosíte [nádoby Páně].“¹⁴ Kéž tomu tak je, o to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Mistra, amen. ■

ODKAZY

1. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), 208.
2. 2. Nefi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2. Nefi 28:21.
5. 2. Nefi 28:22.
6. 2. Nefi 28:21.
7. Upraveno z: Lewis Carroll, *Alenka v říši divů* (1898), 89.
8. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (1997), 293.
9. 1. Korintským 10:13.
10. Izaiáš 1:18.
11. Nauka a smlouvy 58:42.
12. Deuteronomium 5:32–33.
13. Viz Clayton M. Christensen, „Decisions for Which I've Been Grateful“ (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Izaiáš 52:11.

Důvěřuj Bohu, a pak jdi a jednej

Svou důvěru v Něho projevujete tehdy, když nasloucháte s cílem něčemu se naučit a činit pokání, a pak jdete a děláte to, o cokoli vás požádá.

Milovaní bratři a sestry, je pro mě čest promlouvat k vám o tomto sabatním dnu. Zaplazuje mě pocit pokory z mého úkolu hovořit k milionům Svatých posledních dnů a našim přátelům po celém světě. Při přípravě na tuto posvátnou příležitost jsem se modlil a přemítal, abych poznal vaše osobní potřeby a to, o čem si Pán přeje, abych hovořil.

Vaše potřeby jsou veliké a rozličné. Každý z vás je jedinečné dítě Boží. Bůh vás zná osobně. Sesílá poselství pro povzbuzení, nápravu i vedení, jež jsou přizpůsobena vám a vašim potřebám.

Abych zjistil, co si Bůh přeje, abych k této konferenci přidal, četl jsem poselství Jeho služebníků v písmech a v dřívějších konferencích. Odpověď na svou modlitbu jsem obdržel poté, co jsem četl slova Almy, velkého služebníka Páně, v Knize Mormonově:

„Ó, kéž bych byl andělem a dostalo se mi přání srdce mého, abych mohl jít a promlouvatí pozounem Božím, hlasem, který by zachvíval zemí, a hlásati pokání všem lidem!

Ano, oznámil bych každé duši, jakoby hlasem hromovým, pokání a plán vykoupení, že mají činiti pokání a jít k Bohu svému, aby na celé tváři země již nebylo smutku.

Ale vizte, jsem člověk a ve svém přání hřeším; neboť mám být spokojen s věcmi, jež mi Pán udělil.“¹

A pak jsem v Almově úvaze našel ono vedení, o které jsem se modlil: „Neboť vizte, Pán dává všem národům z jejich vlastního národa a jazyka, aby učili slovu jeho, ano, v moudrosti, vše, co uznává za vhodné, že by měly mít; tudíž vidíme, že Pán radí v moudrosti podle toho, co je spravedlné a pravdivé.“²

Když jsem četl toto poselství služebníka Božího, můj dnešní úkol začal být jasný. Bůh sesílá ke svým dětem poselství a oprávněné posly. Mám vybudovat takovou důvěru v Boha a Jeho služebníky, abychom mohli vyjít a následovat Jeho rady. Toto chce proto, že nás miluje a přeje si, abychom byli šťastní. A ví, že nedostatek důvěry v Něho přináší smutek.

Tento nedostatek důvěry přivádí utrpení na děti Nebeského Otce již od doby před stvořením světa. Díky Božím zjevením Proroku Josephu Smithovi víme, že mnoho našich bratrů a sester v předsmrtném světě zavrhló onen plán pro náš smrtelný život, tak jak ho představili náš Nebeský Otec a Jeho nejstarší Syn, Jehova.³

Neznáme všechny důvody Lucifera děsivého úspěchu při podněcování k této vzpouře. Jedna věc je však jasná. Těm, kteří přišli o požehnání vstoupit do smrtelnosti, scházela potřebná důvěra v Boha, aby se vyhnuli věčnému utrpení.

Smutný vzor nedostatečné důvěry v Boha přetrvává i od samotného Stvoření. Zmíním několik příkladů ze života Božích dětí, ale budu opatrný, protože neznám všechny příčiny jejich nedostatečné víry nutné k tomu, aby Mu důvěřovali. Mnozí jste již studovali ony kritické okamžiky v jejich životě.

Jonáš, kupříkladu, nejen že zavrhl zprávu od Pána, aby šel do Ninive, ale vydal se na jinou cestu. Náman nedůvěřoval pokynu Pánova proroka, aby se omyl v řece, aby Pán mohl uzdravit jeho malomocenství, neboť měl pocit, že tak snadný úkol je zkrátka pod jeho úroveň.

Spasitel vyzval Petra, aby opustil bezpečí lodě a přišel k Němu po vodě. Když nasloucháme tomuto příběhu, je nám Petra líto, a uvědomujeme si vlastní potřebu více důvěřovat Bohu:

„Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři.

A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, [polekali] se, řkouce: [To jest přízrak]. A strachem křičeli.

Ale i hned Ježíš promluvil k nim, řka: [Buďte dobré mysli, já to] jsem, nebojte se.

I odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijít po vodě.

On pak řekl: Pod'. A vystoupiv Petr z [lodí], šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi.

Ale vida vítr [prudký], bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi.

A i hned Ježíš vztáh ruku, [chytí] jej a řekl jemu, Ó [ty] malé víry, [proč jsi] pochyboval?⁴

Odvahu nám může dodat skutečnost, že Petr dospěl k takové důvěře v Pána, že zůstal v Jeho službě věrný po celou dobu až do své mučednické smrti.

Mladý Nefi v Knize Mormonově v nás probouzí touhu vybudovat si důvěru v Pána, abychom dodržovali Jeho přikázání, ať už se nám zdají jakkoli těžká. Nefi čelil nebezpečí i

možné smrti, když pronesl tato slova důvěry, která můžeme, a musíme, soustavně pociťovat v srdci i my: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán, neboť vím, že Pán nedává dětem lidským žádná přikázání, aniž by pro ně připravil cestu, aby mohly uskutečnit věc, kterou jim přikazuje.“⁵

Tato důvěra přichází díky poznání Boha. Díky nádherným událostem Znovuzřízení evangelia pociťujeme více než kdokoli jiný na zemi onen pokoj, který Pán přislíbil svému lidu, když pronesl tato slova: „Upokojtež se, a vězte, [že já jsem] Bůh.“⁶ Mé srdce přetéká vděčností za to, co o sobě Bůh zjevil, abychom Mu mohli důvěřovat.

Pro mě to začíná v roce 1820 s jedním mladým chlapcem v lesnatém háji na farmě ve státě New York. Tento chlapec, Joseph Smith ml., šel mezi stromy až na jedno nerušené místo. Poklekl, aby se pomodlil s naprostou důvěrou v to, že Bůh zodpoví jeho prosbu, aby poznal, co má učinit, aby mohl být očištěn a spasen prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista.⁷

Pokaždé, když čtu jeho příběh, má důvěra v Boha a v Jeho služebníky roste:

„Spatřil [jsem] sloup světla přesně nad svou hlavou, převyšující jas slunce, který ponenáhlu sestupoval, dokud nespočinul na mně.

Jakmile se objevil, shledal jsem, že jsem vysvobozen od nepřítele, který mne poutal. Když světlo spočinulo na mně, spatřil jsem dvě Bytosti, jejichž jas a sláva se vymyká veškerému popisu, stojící nade mnou ve vzduchu. Jedna z nich ke mně promluvila, nazývající mne jménem, a řekla, ukazující na druhou – *Toto je můj Milovaný Syn. Slyš Jej!*“⁸

Otec nám zjevil, že žije, že Ježíš Kristus je Jeho Milovaný Syn, a že nás miluje natolik, že poslal svého Syna na zem, aby spasil nás, kteří jsme Jeho děti. A protože mám svědectví, že onoho nevzdělaného chlapce povolal apoštolem a prorokem, mám důvěru i v Jeho současné apoštoly a proroky i v ty, které jsou jimi povoláni ke službě Bohu.

Tato důvěra je v mém životě i v životě mé rodiny požehnáním. Před lety jsem slyšel presidenta Ezru Tafta Bensona hovořit na konferenci, jako je tato. Radil nám, abychom učinili, co můžeme, abychom se vymanili z dluhu a vyhýbali se mu. Zmínil se i o hypotékách na bydlení. Řekl, že to možná nepůjde, ale že by bylo nejlepší, kdybychom mohli celou hypotéku splatit najednou.⁹

Po shromáždění jsem se podíval na manželku a řekl jsem: „Myslíš, že je nějaká možnost, jak bychom to dokázali?“ Nejprve nás nic nenapadlo. Večer jsem si však vzpomněl na nějaké pozemky, které jsme nabyli v jiném státě. Léta jsme se je snažili prodat, ale bez úspěchu.

Ale protože jsme důvěřovali Bohu a oněm několika slovům z proslovu Jeho služebníka, v pondělí ráno jsme zavolali do San Franciska člověku, který byl prodejem našich pozemků pověřen. Volal jsem mu několik týdnů předtím, a tenkrát mi řekl: „Za těch několik let o vaše pozemky neprojevil zájem nikdo.“

Ale v to pondělí po konferenci se mi dostalo odpovědi, která do dnešního dne posiluje mou důvěru v Boha a Jeho služebníky.

Onen muž v telefonu řekl: „Jsem překvapen, že voláte. Dnes tu byl nějaký muž a ptal se, zda by mohl koupit vaše pozemky.“ S úžasem jsem se zeptal: „Kolik za ně nabídl?“ Bylo to jen o pár dolarů víc, než byla hodnota naší hypotéky.

Někdo by mohl říci, že to byla jen náhoda. Ale naše hypotéka byla splacena. A naše rodina dodnes poslouchá, zda nějaká část z prorokova poselství není určena právě nám, aby nám řekla, co máme dělat, abychom

získali onu jistotu a pokoj, jež si pro nás Bůh přeje.

Takováto důvěra v Boha může zehnat společnosti i rodinám. Já jsem vyrostl v jednom městečku v New Jersey. Na shromáždění naší odbočky pravidelně chodilo ani ne dvacet členů.

Mezi nimi byla i jedna starší velmi pokorná žena, která byla do Církve obrácena. Byla to imigrantka a mluvila se silným norským přízvukem. Byla jediným členem Církve ve své rodině a jediným členem Církve ve městě, ve kterém žila.

Prostřednictvím mého otce, který byl presidentem odbočky, ji Pán povolal presidentkou Pomocného sdružení odbočky. Neměla žádnou příručku, která by jí říkala, co má dělat. V její blízkosti nežil žádný další člen Církve. Věděla jen to, že Pán se stará o ty, kteří to potřebují, a znala ona tři slova v mottu Pomocného sdružení: „Pravá láska nepomíjí.“

Bylo to v oné temné době, kterou dnes nazýváme Velkou hospodářskou krizí. Tisíce lidí byly bez práce a bez domova. A tak s pocitem, že má pověření od Pána, požádala sousedy o nějaké staré oblečení. Vyprala je, vyžehlila a uložila je do krabic, které dala na verandu za domem. Když muži, kteří neměli peníze, potřebovali oblečení a prosili její sousedy o pomoc, sousedi říkali: „Jděte k tomu domu na konci ulice. Tam žije jedna mormonka, která vám dá, co potřebujete.“

Pán toto město neřídil, ale změnil v něm část k lepšímu. Povolal jednu drobnou ženu – jednu jedinou, která Mu důvěřovala natolik, aby zjistila, co si Pán přeje, aby dělala. A to pak dělala. Díky své důvěře v Pána byla schopna pomoci stovkám potřebných dětí Nebeského Otce ve svém městě.

Tatáž důvěra v Boha může zehnat i národům. Zjistil jsem, že můžeme

důvěřovat Bohu v tom, že naplní Almovo zaslíbení: „Vizte, Pán dává všem národům z jejich vlastního národa a jazyka, aby učili slovu jeho, ano, v moudrosti, vše, co uznává za vhodné, že by měly mítí.“¹⁰

Bůh nevládne jednotlivým národům, ale pamatuje na ně. Může dosadit – a to také dělá – do vlivných pozic lidí, kteří chtějí pro ostatní jen to nejlepší a kteří důvěřují v Pána.¹¹

Jsem toho svědkem na svých cestách po celém světě. V jednom městě, kde žije přes deset milionů lidí, jsem hovořil k tisícům Svatých posledních dnů, kteří se shromáždili na konferenci. Konala se ve velké sportovní aréně.

Před začátkem shromáždění jsem si všiml jednoho upraveného mladého muže v první řadě. Kolem něho seděli další muži, kteří byli, podobně jako on, oblečení lépe než většina ostatních kolem nich. Zeptal jsem se vedle mě sedící generální autority Církve, kdo tito muži jsou. Pošeptal mi, že to je starosta města a jeho spolupracovníci.

Když jsem po shromáždění odcházel k autu, s překvapením jsem spatřil tohoto starostu, který mě i se svými spolupracovníky chtěl pozdravit. Přistoupil ke mně, podal mi ruku a řekl: „Děkuji vám, že jste přijel do našeho města a do naší země. Jsme vděční za to, co děláte, abyste posílil vaše členy. S takovými lidmi a rodinami můžeme vytvářet onu harmonii a blahobyť, které chceme pro naše lidi.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že on je jedním z těch, kteří mají poctivé srdce a jimž Bůh dává moc, aby vedli Jeho děti. My jsme mezi obyvateli onoho velkého města a oné země jen nepatrnou menšinou. Onen starosta toho o naší nauce a našich členech věděl jen málo. A přesto mu Bůh projevilo, že Svatí posledních dnů, vázání

smlouvou důvěřovat Bohu a Jeho oprávněným služebníkům, budou pro jeho lidi světlem.

Já znám ony služebníky Boží, kteří k vám promlouvají na této konferenci. Jsou povoláni Bohem, aby předávali poselství Jeho dětem. Pán o nich prohlásil: „Co jsem já, Pán, pravil, pravil jsem a neomlouvám se, a i když nebesa a země pomínou, slovo mé nepomine, ale všechna budou splněna, ať pravěna mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“¹²

Svou důvěru v Něho projevujete tehdy, když nasloucháte s cílem něčemu se naučit a činit pokání, a pak jdete a děláte to, o cokoli vás požádá. Důvěřujete-li Bohu natolik, že vyhledáváte na této konferenci Jeho poselství v každém proslovu, písni a modlitbě, naleznete je. A pokud poté půjdete a učiníte to, co chce, abyste učinili, vaše moc důvěřovat Mu poroste, a časem budete přemoženi vděčností, protože zjistíte, že On získal důvěru k vám.

Svědčím o tom, že Bůh v dnešní době hovoří skrze své vyvolené služebníky v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Thomas S. Monson je Boží prorok. Náš Nebeský Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, žijí a milují nás. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Alma 29:1–3.
2. Alma 29:8.
3. Viz Nauka a smlouvy 29:36–37; Abraham 3:27–28.
4. Matouš 14:25–31.
5. 1. Nefi 3:7.
6. Žalm 46:10.
7. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 28.
8. Joseph Smith–Životopis 1:16–17.
9. Viz například Ezra Taft Benson, „Prepare for the Days of Tribulation“, *Ensign*, Nov. 1980, 33.
10. Alma 29:8.
11. Viz 2. Paralipomenon 36:22–23; Ezdráš 1:1–3; Izaiáš 45:1, 13.
12. Nauka a smlouvy 1:38.

President Boyd K. Packer
President Kvora Dvanácti apoštolů

Vyčištění vnitřní nádoby

V ničem jiném se velkomyslnost, laskavost a milosrdenství Boží neprojevuje tak, jako v pokání.

Tato generální konference se koná v době, kdy existuje takový zmatek a taková nebezpečí, že naši mladí členové stěží vědí, kterým směrem se mohou vydat. Proroci a apoštolové jsou skrze zjevení upozorňováni na to, že toto nastane, a tak jim je vždy ukázáno, co mají dělat.

Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi, že „každý člověk [může] mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa“.¹ Když byly klíče znovuzřízeny, bylo tím zajištěno, že v každém domově může být prostřednictvím dědečků, otců a synů přítomna kněžská pravomoc.

Před patnácti lety, kdy ve světě vládł zmatek, První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů vydalo dokument „Rodina – prohlášení světu“, páté prohlášení v historii Církve. Je vodítkem, které členové Církve mají číst a následovat.

Prohlašuje mimo jiné toto: „My, První předsednictvo a Rada Dvanácti apoštolů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů slavnostně prohlašujeme, že manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí.“²

„Bohové šli dolů, aby zorganizovali člověka k vlastnímu obrazu svému,

k obrazu Bohů aby ho utvořili, muže a ženu, aby je utvořili.

A Bohové řekli: Požehnáme jim. A ... dáme, aby byli plodní a rozmnožovali se a naplnili zemi a podmanili si ji.“³

Toto přikázání nebylo nikdy odvoláno.

„A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“⁴

Je záměrem, abychom byli šťastní, neboť „lidé jsou, aby mohli míti radost“.⁵

Lehi učil, že lidé jsou svobodní a musejí být „svobodnými, ... aby [jednali sami] za sebe a aby nebylo jednáno za ně, ledaže je to trestem zákona v onen veliký a poslední den“.⁶

Staré rčení „Pán hlasuje pro mě a Lucifer hlasuje proti mně, ale je to můj hlas, který rozhodne“ popisuje naukově danou věc, že naše svoboda jednání je mocnější než protivníková vůle. Svoboda jednání je drahocenná. Můžeme ji pošetile a slepě odhodit stranou, ale nemůže nám být násilím odňata.

Existuje také stará výmluva: „Dábel mě k tomu přinutil.“ Tak tomu není! Může vás podvádět a svádět z cesty, ale nemá moc přinutit vás, ani nikoho jiného, abyste spáchali přestupek nebo abyste v přestupku setrvali.

To, že nám je svěřena schopnost stvořit život, s sebou přináší ty největší radosti i ta největší pokušení. Dar smrtelného života a schopnost zažehnout životy další je nadpozemské požehnání. Spravedlivým používáním této moci se můžeme, jako ničím jiným, přiblížit našemu Otci v nebi a zažít plnost radosti. Tato moc není náhodnou součástí plánu štěstí. Je součástí klíčovou – opravdu klíčovou.

Ať již používáme tuto moc tak, jak to požadují věčné zákony, nebo zavrhneme její božské účely, na věky to rozhodne o tom, kým se staneme. „Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?“⁷

Je velmi osvobozující, když se jedinec z vlastní svobodné vůle rozhodne být poslušen našeho Otce a našeho Boha a vyjádří Mu tuto ochotu v modlitbě.

Když jsme poslušni, můžeme tuto moc používat ve smlouvě manželství. Z našeho pramene života budou vyvěrat naše děti, naše rodina. Láska mezi manželem a manželkou může být trvalá a může přinášet naplnění a spokojenost po všechny dny našeho života.

Pokud jsou někomu odepřena tato požehnání ve smrtelnosti, je slíbeno, že jim budou poskytnuta ve světě, který přijde.

Čistá láska předpokládá, že pouze po závazku věčné věrnosti, právoplatném a zákonném obřadu a v ideálním případě po pečetícím obřadu v chrámu jsou tyto životodárné moci projeveny v úplném vyjádření lásky. Mají se sdílet jediné a pouze mezi mužem a ženou, manželem a manželkou, s tím, kdo je naším věčným společníkem či společnicí. Na toto téma mluví evangelium velmi jasně.

Máme svobodu v tom, abychom přikázání ignorovali, ale když zjevení

promlouvají naprosto otevřeně, například ohledně toho, co dělat nemáme, uděláme dobře, když tomu budeme věnovat pozornost.

Protivník žárlí na všechny, kteří mají moc počít život. Satan život počít nemůže; je v tomto ohledu bezmocný. „Snaží [se], aby všichni lidé byli bídní jako on sám.“⁸ Snaží se zneuctit spravedlivé používání této životodárné moci tím, že vás pokouší nemorálními vztahy.

Pán používá výraz „podobno jest“, aby vytvořil představu, které

by Jeho následovníci mohli rozumět, například:

„Podobno jest království nebeské člověku kupci.“⁹

„Podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli.“¹⁰

V dnešní době je strašlivý účinek pornografie podoben moru, který se šíří po celém světě a infikuje jedince tady i tam, neúprosně se snaží vpadnout do každého domova, a nejčastěji prostřednictvím manžela a otce. Účinek tohoto moru může být, a naneštěstí často je, duchovně smrtelný.

Lucifer se snaží zničit „veliký plán vykoupení“¹¹, „veliký plán štěstí“.¹²

Pornografie bude vždy odhánět Ducha Kristova a přerušit komunikaci mezi Nebeským Otcem a Jeho dětmi a zničí onen krásný vztah mezi manželem a manželkou.

Kněžství má nesmírnou moc. Může vás ochránit před morem pornografie – a je to vskutku mor, pokud se poddáte jejímu vlivu. Pokud je člověk poslušný, kněžství mu může ukázat, jak překonat zlovyk, a dokonce jak zrušit závislost. Nositelé kněžství mají tuto pravomoc a mají ji používat k tomu, aby bojovali se zlovolnými vlivy.

Bijeme na poplach a varujeme členy Církve, aby se probudili a aby pochopili, co se děje. Rodiče, buďte bdělí a vždy ostražití, aby tato zlovolnost nemohla ohrozit váš rodinný kruh.

Učíme měřítku mravního chování, které nás ochrání před mnoha Satanovými náhražkami nebo falešnými napodobeninami manželství. Musíme pochopit, že jakékoli přesvědčování ke vstupu do jakéhokoli vztahu, který není v souladu se zásadami evangelia, je nutně špatné. Z Knihy Mormonovy se dozvídáme, že „zlovolnost nikdy nebyla štěstím“.¹³

Někteří předpokládají, že byli tak nastaveni již od narození a že nemohou překonat to, co považují za vrozená pokušení k nečistému a nepřirozenému. Tak tomu není! Pamatujte na to, že Bůh je naším *Nebeským Otcem*.

Pavel slíbil, že „Bůh ... nedopustí ... pokoušení [vás] nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snést“.¹⁴ Budete-li chtít, můžete tyto zlovyky překonat a zvítězit nad závislostí a odejít od toho, co není hodno žádného člena Církve. Jak Alma upozorňoval, musíme být bdělí a neustále se modlit.¹⁵

Izaiáš varoval: „Běda těm, kteří říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmu, pokládajícíce hořké za sladké, a sladké za hořké.“¹⁶

Před lety jsem navštívil jednu školu v Albuquerque. Učitelka mi vyprávěla o jednom dítěti, které do třídy přineslo kotě. Jak si asi dokážete představit, narušilo to celou výuku. A tak ho požádala, aby vzalo kotě před třídu.

Vše probíhalo dobře, dokud se jedno dítě nezeptalo: „Je to kotě koucourek nebo kočička?“

Učitelka se nechtěla pouštět do vysvětlování, a tak řekla: „Na tom nezáleží. Je to prostě kotě.“

Ale děti se nevzdaly. Nakonec jeden chlapec zvedl ruku a řekl: „Já vím, jak to můžeme poznat.“

Učitelka rezignovaně pronesla: „Jak to tedy můžeme poznat?“

A žák odpověděl: „Můžete o tom nechat hlasovat!“

Můžete se usmívat nad tímto příběhem, ale pokud nejsme bdělí, jsou dnes takoví, kteří nejen tolerují, ale i propagují hlasování o změně zákonů, které by zlegalizovaly nemorálnost, jako kdyby hlasování nějak dokázalo změnit úmysl Božích zákonů a přírody. Zákon proti přírodě by bylo nemožné prosadit. K čemu by například bylo hlasovat proti zákonu gravitace?

Existují mravní i fyzické zákony, které byly „neodvolatelné [ustanoveny] v nebi před založením tohoto světa“,

kteří nelze změnit.¹⁷ Historie znovu a znovu ukazuje, že mravní měřítka nelze změnit válkou, ani je nelze změnit volbami. Legalizace toho, co je ze své podstaty špatné nebo zlovolné, nezabrání tomu, aby důsledkem byla bolest a tresty, tak jistě, jako po dnu vždy přichází noc.

Bez ohledu na protivenství jsme odhodláni se držet stanoveného směru. Držíme se zásad, zákonů a obřadů evangelia. Pokud je někdo špatně pochopí, ať již nevinně nebo záměrně, nic s tím nenaděláme. My se nemůžeme změnit; nezměníme měřítka mravnosti. Když nejsme poslušni zákonů Božích, scházíme rychle z cesty. Pokud neochráníme rodinu a nebudeme ji podporovat, civilizace a naše svobody nevyhnutelně zahynou.

„Já, Pán, jsem zavázán, když činíte to, co říkám; ale když nečiníte to, co říkám, nemáte žádného zaslíbení.“¹⁸

Každá duše, která je uvržena do vězení hříchu, viny nebo zvrácnosti, má klíč od brány. Tento klíč je označen slovem „pokání“. Pokud víte, jak tento klíč použít, protivník vás nemůže zadržet. Spojené zásady pokání a odpuštění převyšují v síle onu hroznou moc pokušitele. Pokud vás svazuje zlovyk nebo závislost, která není úctyhodná, musíte přestat s jednáním, které je zhoubné. Andělé vám budou pomáhat¹⁹ a vedoucí kněžství vás budou provázet těmito obtížnými obdobími.

V ničem jiném se velkomyslnost, laskavost a milosrdenství Boží neprojevuje tak, jako v pokání. Chápete onu svrchovanou očišťující moc Usmíření, kterou připravil Syn Boží, náš Spasitel a Vykupitel? Řekl: „Já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činit pokání.“²⁰ Skrze tento nadpozemský projev lásky Spasitel zaplatil trest za naše hříchy, abychom ho za ně nemuseli platit my.

Pro ty, kteří si to opravdu přejí, *existuje* cesta zpátky. Pokání je jako čističí prostředek. Vyčistí i hluboké skvrny od hříchu.

Nositelé kněžství u sebe mají proti látku na odstranění hrozných pornografických výjevů i na odstranění pocitu viny. Kněžství má moc odstranit působení zlovyku, ba i zlomit závislost, jakkoli pevné její sevření je. Může zhojit jizvy chyb spáchaných v minulosti.

Ze všech zjevení neznám krásnější a více útěchy přinášející slova, než jsou tato: „Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“²¹

Někdy, dokonce i po vyznání a po odpykání trestu, je tou nejobtížnější částí pokání odpuštění sám sobě. Musíte si uvědomit, že odpuštění znamená skutečně odpuštění.

„Kdykoli bude lid můj činit pokání, odpustím mu poklesky jeho proti mně.“²²

President Joseph Fielding Smith mi vyprávěl o jedné kající se ženě, která se snažila najít cestu ven z velmi nemravného života. Zeptala se ho, co teď má dělat.

On ji požádal, aby ze Starého zákona přečetla příběh o Lotově manželce, která se proměnila v solný sloup.²³ Pak se jí zeptal: „Jaké ponaučení získáváte z těchto veršů?“

Ona odpověděla: „Že Pán zničí zlovolné.“

„Tak tomu není!“ President Smith řekl, že ponaučení pro onu kající se ženu i pro vás je toto: „Neohlížejte se zpátky!“²⁴

Ať je to jakkoli zvláštní, možná tou nejjednodušší a nejúčinnější prevencí a léčbou na pornografii nebo na jakékoli nečisté jednání je ignorovat to a vyhýbat se tomu. Vymažte z mysli jakékoli nehodné myšlenky, které se snaží zapustit kořeny. Jakmile jste se rozhodli zůstat čistými, zachovávejte tím Bohem danou svobodu jednání. A pak, jak radil president Smith: „Neohlížejte se zpátky.“

Slibuji vám, že na vás i na vaši rodinu čeká pokoj a štěstí. Hlavním cílem veškeré aktivity v Církvi je to, aby muž a jeho manželka a jejich děti mohli být jako rodina šťastní. Prosím o požehnání Páně na vás, kteří zápasíte s tímto strašlivým morem, abyste našli uzdravení, které je nám dostupné skrze Pánovo kněžství. Vydávám svědectví o této moci ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 1:20.
2. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, říjen 2004, 49.
3. Abraham 4:27–28.
4. Abraham 3:25.
5. 2. Nefi 2:25.
6. 2. Nefi 2:26.
7. 1. Korintským 3:16.
8. 2. Nefi 2:27.
9. Matouš 13:45.
10. Matouš 13:44.
11. Jákob 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1. Korintským 10:13.
15. Viz Alma 13:28.
16. Izaiáš 5:20.
17. Nauka a smlouvy 130:20.
18. Nauka a smlouvy 82:10.
19. Viz 2. Nefi 32:3.
20. Nauka a smlouvy 19:16.
21. Nauka a smlouvy 58:42.
22. Mosiáš 26:30.
23. Viz Genesis 19:26.
24. Viz Boyd K. Packer, *The Things of the Soul* (1996), 116.

Starší Jay E. Jensen

Předsednictvo Sedmdesáti

Duch Svatý a zjevení

Duch Svatý je třetím členem Božstva a společně s Otcem a Synem zná všechny věci.

Když jsem byl jako mladý misionář asi rok v misijním poli a když jsem četl písmo a slova apoštolů posledních dnů o zjevení a Duchu Svatém, s překvapením jsem si něco uvědomil. Neměl jsem vlastní svědectví, konkrétně o Otcem a Synu. Odešel jsem na misii a žil jsem z vypůjčeného světla od svých úžasných rodičů. Nikdy jsem nepochyboval o jejich slovech, a tak mě nenapadlo usilovat o vlastní duchovní svědectví. Jednou v pátek večer v roce 1962 v texaském San Antoniu jsem si uvědomil, že to musím zjistit sám pro sebe. Našel jsem si v našem malém bytě místo, kde jsem se mohl potichu, a přesto nahlas pomodlit a vznést tuto prosbu: „Nebeský Otče, jsi tam? Musím to poznat sám pro sebe!“

Později, onoho večera, jsem poprvé v životě sám pro sebe poznal, že Bůh a Ježíš jsou skuteční. Neslyšel jsem žádný slyšitelný hlas, ani jsem neviděl nebeskou bytost. Poznal jsem to tak, jak jste to nejspíš poznali i vy – „nevyslovitelným darem Duchu Svatého“ (NaS 121:26) a duchem zjevení (viz NaS 8:1–3), který mi vnesl pokoj do mysli (viz NaS 6:23) a ujištění do srdce (viz Alma 58:11).

Díky této zkušenosti jsem byl svědkem toho, co je důsledkem Almovy

rady, abych se probudil a povzbudil „své schopnosti, [abych vyzkoušel] slova [Jeho]“. (Alma 32:27.) Z těchto slov neboli semének vyrostly stromy, vskutku obrovské stromy svědectví. Tento proces pokračuje dalšími příležitostmi vyzkoušet slovo, a výsledkem jsou další stromy svědectví, z nichž je nyní opravdový les založený na zjevení získaném Duchem Svatým a skrze něj.

Duch Svatý je žádoucí dar

Když Spasitel navštívil Ameriku, povolal dvanáct učedníků. Jedno z Jeho poselství, které bylo určeno jim i lidu, se týkalo Duchu Svatého. Poté, co je Spasitel učil, odešel a slíbil, že se druhý den vrátí. Lidé se celou noc snažili shromáždit co nejvíce ostatních, aby si Ho mohli vyslechnout.

Učedníci rozdělili lid do 12 skupin a učili je tomu, čemu Spasitel učil je. Jejich hlavní naukou byla důležitost Duchu Svatého. (Viz 3. Nefi 11–18.) Pak lidé poklekli a modlili se. Ze srdce si přáli, aby jim byl dán Duch Svatý. (Viz 3. Nefi 19:8–9.)

Spasitel se jim zjevil a znovu zdůraznil důležitost Duchu Svatého, když se modlil k Otcem:

„Otče, děkuji ti, že jsi dal Duchu Svatého těmto, které jsem vyvolil; ...

Otče, modlím se o to, abys dal Ducha Svatého všem těm, kteří uvěří ve slova jejich.“ (3. Nefi 19:20–21.)

Na základě této události z Knihy Mormonovy lépe rozumím tomu, proč president Wilford Woodruff řekl, že „dar Ducha Svatého je tím největším darem, který může být člověku udělen. ...

Není omezen jen na muže, nebo jen na apoštoly či proroky; náleží každému věrnému muži a ženě a každému dítěti, které je dost staré na to, aby přijalo evangelium Kristovo.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 49.)

Zjevení přináší odpovědi ve chvílích, kdy to potřebujeme

Duch Svatý je třetím členem Božstva a společně s Otcem a Synem zná všechny věci (viz NaS 35:19; 42:17). Má několik důležitých úloh, ale tou nejdůležitější je učit a svědčit o Otci a o Synu (viz 3. Nefi 28:11). Další jeho úlohou je to, že zjevuje pravdu ohledně všech věcí (viz Moroni 10:5) a vede ke konání dobra (viz NaS 11:12).

President Thomas S. Monson je příkladem této důležité úlohy vést ke konání dobra. Následuje příklad Spasitele, „kterýž chodil, dobře čině“. (Skutkové 10:38.) Učí nás tomu, jak je důležité neignorovat duchovní nabádání od Ducha Svatého, navštěvovat druhé a sloužit jim a zachraňovat jednotlivce.

Někdy ale není poblíž nikdo jako president Monson, žádný domácí učitel, žádná starostlivá sestra, aby nám pomohl v době potřeby. V těchto situacích nacházíme útěchu a vedení od Utěšitele, což je další úloha Ducha Svatého (viz NaS 36:2).

Náš vnuk Quinton se narodil s rozsáhlým postižením a bez tří týdnů se dožil jednoho roku, přičemž během oné doby byl často v nemocnici.

Tehdy jsme se sestrou Jensenovou žili v Argentině. Opravdu jsme si přáli být se svými dětmi, abychom je utěšili a aby ony utěšily nás. Bylo to naše vnuče, které jsme měli rádi, a chtěli jsme být nablízku. Mohli jsme se jen modlit, což jsme také vroucně dělali!

Když jsme se dozvěděli o tom, že Quinton zemřel, zrovna jsme se sestrou Jensenovou cestovali po misii. Stáli jsme na chodbě sborového domu, objali jsme se a utěšovali jeden druhého. Svědčím vám o tom, že jsme získali od Ducha Svatého uklidnění – pokoj, který přesahuje veškeré chápání, a pocítujeme ho až dodnes. (Viz Filipenským 4:7.) Také jsme byli svědky nevýslovného daru Ducha Svatého v životě našeho syna a snachy a jejich dětí, kteří dodnes mluví o onom období s nesmírnou vírou, pokojem a útechou.

Zjevení a Kniha Mormonova

Tentýž dar zjevení ovlivnil mé svědectví o Knize Mormonově. Znovu a znovu jsem ji četl, studoval, bádám jsem v ní a hodoval jsem na ní. Duch Svatý mi zjevil její pravdivost a božskost.

President Gordon B. Hinckley nazval Knihu Mormonovu jedním ze čtyř úhelných kamenů Církve, přičemž těmi dalšími kameny je První vidění Josepha Smitha, znovuzřízení kněžství a samozřejmě naše svědectví o Ježíši Kristu, který je hlavním úhelným kamenem. (Viz Efezským 2:19–21.) „Tyto čtyři velkolepé dary dané Bohem,“ vysvětlil, „jsou neotřesitelnými úhelnými kameny, které slouží jako kotva pro Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů i pro osobní svědectví a přesvědčení jejich členů.“ („Four Cornerstones of Faith“, *Liahona*, Feb. 2004, 7.)

Misionáři na plný úvazek a sestra v Las Caobas v Dominikánské republice se připravují na křestní shromáždění mezi zasedáními generální konference.

Tyto čtyři Bohem dané dary se staly kotvou i pro mou víru a svědectví, přičemž každý z nich mi skrze zjevení potvrdil Duch Svatý. Na několik minut bych se ale rád zaměřil na dva z těchto darů – úhelných kamenů: na První vidění a Knihu Mormonovu. Je příznačné, že každý má svůj počátek v rodinném prostředí, v němž se děti narodily dobrým rodičům a kde je rodiče dobře učili (viz 1. Nefi 1:1). Události v životě Lehiho a Josepha Smitha si jsou navzájem podobné (viz 1. Nefi 1 a Joseph Smith–Životopis 1):

- Každý má určitou konkrétní potřebu. Lehi potřebuje zachránit sebe a svou rodinu před blížícím se zničením Jeruzaléma a Joseph Smith potřebuje poznat, která církev je pravdivá.
- Každý z nich se modlí.
- Každý má vidění Otce a Syna.
- Každému je dána kniha.
- Každý z nich káže.

- Každý získává zjevení od Ducha Svatého a skrze vidění nebo sny.
- A konečně – oba jsou ohrožováni zlovolnými lidmi. Lehi a jeho lid unikají a přežívají. Joseph umírá mučednickou smrtí.

Lze se tudíž divit, že misionáři vyžívají ty, kteří upřímně hledají pravdu, aby začali studovat Knihu Mormonovu od 1. Nefiho? Tato kniha je *nasyčena* Duchem Páně. V těchto prvních kapitolách je obsaženo jasné poselství o tom, že zjevení a Duch Svatý nejsou udíleny jen prorokům, ale i otcům, matkám a dětem.

Poselství o zjevení a Duchu Svatém pokračuje v průběhu celé Knihy Mormonovy. Tyto pravdy shrnul Prorok Joseph Smith takto: „Odejmete Knihu Mormonovu a zjevení, a kde je naše náboženství? Žádné nemáme.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 196.)

Svědectví o Knize Mormonově, které jsme my, Svatí posledních dnů,

získali zjevením, nás ujišťuje o tom, že toto náboženství a jeho nauky jsou pravdivé. (Viz Úvod ke Knize Mormonově.)

Věci Ducha jsou posvátné a lze je těžko vyjádřit. Podobně jako Ammon i my prohlašujeme: „Vizte, pravím vám, nemohu říci ani nejmenší část toho, co cítím.“ (Alma 26:16.)

Dosvědčuji ale, že Duch Svatý je skutečný a že je potvrzovatel, zjevovatel, utěšitel, průvodce a nadpozemský učitel.

Pokorně svědčím o tom, že tato pravá a živá Církev, toto náboženství, spočívá na oněch čtyřech úhelných kamenech. Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je vskutku hlavním úhelným kamenem (viz Efezským 2:19–21). President Thomas S. Monson je prorok Páně, a těchto 15 mužů, kteří sedí za mnou, jsou proroci, vidoucí, apoštolové a zjevovatelé. Jsou nositeli svatého kněžství a drží klíče království. Chovám k nim lásku a úctu a podporuji je. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Mary N. Cooková

První rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Bud'te příkladem věřících

Dnes bych vás ráda vyzvala, abyste byli „příkladem [věřících ve] víře [a] v čistotě“.

Před nedávnem se nám do rodiny narodila malá Ruby. Když jsem se dívala na její krásnou tvářičku, žasla jsem nad poznáním, že než přišla na zem, žila v přítomnosti našeho Nebeského Otce. Přijala Jeho veliký plán štěstí a rozhodla se následovat Otce a Ježíše Krista, našeho Spasitele.¹ Díky jejímu rozhodnutí jí bylo umožněno přijít na zem, zakusit smrtelnost a rozvíjet se směrem k věčnému životu. Její duch se spojil s tělem a Ruby vstoupila do školicího období, během něhož bude moci prokázat, kým je, bude se moci rozhodnout následovat Krista a připravovat se na to, aby byla hodna získat věčný život.

Ruby přišla na tuto zem čistá, ale v rámci tohoto plánu bude čelit zkouškám a pokušením a bude chybvat. Skrze Spasitelovo Usmíření jí ale může být odpuštěno, může obdržet plnost radosti a být znovu čistá – připravená žít na věky v přítomnosti Nebeského Otce.

Několik hodin po jejím narození jsem měla výsadu držet toto drahocenné děťátko v náručí. Její matce jsem řekla: „Musíme učit Ruby, jak být ctnostnou ženou, čistou a drahocennou, jak to naznačuje její jméno.“²

A její matka odvětila: „Začnu s tím už dnes.“

Co bude Rubyina matka dělat, aby „začala už dnes“? Jak můžeme my, rodiče, prarodiče a vedoucí, postavit své děti – naši mládež – na začátek cesty vedoucí k věčnému životu, a udržet je na ní? Musíme být „příkladem ... [věřících]“.³

Prorok Brigham Young řekl: „Nikdy bychom si neměli dovolit udělat něco, co nechceme vidět u svých dětí. Máme jim dávat příklad, který si přejeme, aby napodobovaly.“⁴ Každý z nás může začít už dnes tím, že bude dobrým příkladem.

Dnes bych vás ráda vyzvala, abyste byli „příkladem [věřících ve] víře [a] v čistotě“⁵ – ve dvou zásadách nutných pro spasení.

Bud'te příkladem věřících ve víře. Aktivně posilujte svou víru a svědectví o Ježíši Kristu, abyste byli připraveni svědčit svým dětem slovem i příkladem.

Dovolte mi vyprávět vám o jedné úžasné matce, jejíž život byl příkladem víry. Když byl Prorok Joseph Smith malým chlapcem, učil se víře v Boha od své matky Lucy Mack Smithové a také tím, že svou matku pozoroval.

Lucy hledala odpovědi bádáním v písmech⁶ a Joseph si osvojil tentýž zvyk a obracel se na Bibli, kde hledal vedení, podobně jako jeho matka.⁷

Lucy také řešila problémy v rodině tím, že v soukromí usilovala o Pánovu pomoc skrze modlitbu. Jednou, když se v její rodině objevila neshoda kvůli náboženství, Lucy popisovala, že se „odebrala na nedaleké místo, kde rostly divoké třešně, a tam se modlila k Pánu“.⁸

Také se modlila s velkou vírou, když čelila osobním zdravotním problémům, když Joseph kvůli zánětu kosti téměř přišel o nohu a když Josephova sestra Sophronia téměř zemřela na skvrnitý tyfus. O Sophroniině nemoci Lucy napsala: „Dívala jsem se na naše dítě. ... s manželem jsme se chytli za ruce a padli jsme u lůžka na kolena a vylili jsme svůj žal a prosby, aby se vznesly k jeho uším.“⁹ Sophronia přežila. Jsem si jistá, že Lucyiny děti byly často svědky toho, jak se s vírou modlí a jak na své modlitby získává odpovědi.

Lucy se modlila s vírou o vedení, a i Joseph se odebral do lesnatého háje, kde se modlil s vírou a usiloval o odpověď od Pána, jako to dělala jeho matka.

I my, podobně jako Lucy, musíme ukazovat dětem a mládeži, jak mají posilovat svou víru a svědectví o Ježíši Kristu tím, že posilujeme tu svou víru studiem písma a modlitbou – osobní i společně s nimi.

Na rozdíl od Lucy jsme dnes požehnáni tím, že máme něco víc než jen Bibli. Máme písmena posledních dnů a slova proroků posledních dnů, která nás „bezpečně vedou“¹⁰ na cestě k věčnému životu. Z Knihy Mormony se dozvídáme o těch, kteří se na cestě „neustále ... pevně [drželi] tyče ze železa“¹¹, kterou připodobnili slovu Božímu.¹² v dnešním světě plném

pokoušení může být schopnost pevně se držet obtížná, neboť Satan se nás snaží lstivě odvádět od Božích cest. Máme-li jednu ruku na tyči a druhou ve světě, riskujeme, že naše děti a mládež cestou zabloudí. Pokud je náš příklad matoucí, pak slovy Jákoba, ztrácíme „důvěru svých dětí pro svůj špatný příklad“.¹³

Rodiče, prarodiče i vedoucí – vaše slova musejí být jasná. A jasnosti lze dosáhnout jedině tehdy, když máme obě ruce na tyči a když žijeme podle pravd, které lze najít v písmech a ve slovech proroků posledních dnů. Možná nebudete vychovávat proroka jako Lucy, ale dozajista vychovááte zítřejší vedoucí, a vaše skutky jsou stejně tak hmatatelně propojeny s jejich vírou.

Dále buďte příkladem věřících v čistotě. Jediný způsob, jak se můžeme stát čistými, je skrze Usmíření našeho Spasitele. U každého z nás začíná proces očišťování vírou, pokáním a naší první smlouvou – křtem.

Starší Robert D. Hales, aby pomohl našim dětem žít podle smlouvy křtu, radil: „Učíme je, že v okamžiku, kdy vystoupí z vody, vystupují ze světa a vstupují do království Božího. Skrze smlouvu souhlasí s tím, že budou poslušny Jeho příkázání.“¹⁴

„Smlouvy nás pevně zavazují k tomu, abychom ctili své závazky vůči Bohu. V zájmu dodržení svých

smluv se musíme vzdát činností nebo zájmů, které nám brání je ctít.“¹⁵

Brožurka *Pro posílení mládeže* je úžasným nástrojem, který mládeži pomáhá porozumět tomuto posvátnému závazku uzavírat smlouvy a požeňtáním čistoty, které z dodržování smluv vyplývají. Obsahuje slova proroků posledních dnů, což je železná tyč, která je bezpečně povede po těsné a úzké cestě a odvrátí je od Satánových svodů, které je v jejich pokroku mohou brzdit. V této brožurce také najdete mnohá požeňtání plynoucí z poslušnosti a z usilování o to, co je „ctnostné [a] milé“.¹⁶

Rodiče, obstarejte si výtisk této brožurky a často si ji pročítejte. I vy sami žijte podle těchto měřítek. Vedte s mládeží rozhovory o evangeliu, které nutí k přemýšlení a které jim pomohou vypěstovat si vlastní touhu žít podle těchto měřítek a objevit pro sebe jejich význam a smysl.

Měřítka uvedená v oddílech „Zábava a média“ a „Oblékání a vzhled“ mohou představovat zvláště obtížnou výzvu, protože se čím dál tím víc liší od měřítek světa.

Musíme být příkladem toho, co je ctnostné a milé v tom, co si osobně vybíráme v médiích. Musíme dbát na to, aby média, která vpouštíme do svého domova, neotupovala citlivost vůči Duchu, nepoškozovala vztahy s rodinnými příslušníky a přáteli, ani

neodkrývala osobní priority, které nejsou v souladu se zásadami evangelia. Svým příkladem můžeme pomáhat svým dětem porozumět tomu, že když trávíme dlouhý čas na internetu, na sociálních sítích, s mobilními telefony, tím, že hrajeme videohry nebo se díváme na televizi, brání nám to v produktivních činnostech a cenných kontaktech s ostatními lidmi.

Také jsme příkladem toho, co je ctnostné a milé v tom, co si oblékáme a jak vypadáme. Jako lidé smlouvy máme zodpovědnost pečovat o své tělo, chránit ho a vhodně se oblékat. Musíme pomáhat svým dětem a mládeži porozumět tomu, že své tělo chováme v úctě jako chrám a jako dar od Boha.¹⁷ Dáváme jim příklad tím, že odmítáme nakupovat nebo nosit necudné oblečení, které je příliš přiléhavé, příliš průsvitné nebo jakkoli jinak odhalující.

Ti, kteří dodržují smlouvy, se pro svou lásku k Bohu a Jeho slíbená požeňtání snaží být poslušní „za všech dob ... a na všech místech“.¹⁸ Jednou večer jsme šli při své procházce s manželem kolem zahrady, v níž byla svatební hostina v plném proudu. Neznali jsme ony lidi, a přesto na nás okamžitě zapůsobili svou ctností. Vybraná hudba, i jejich oblečení, byly krásné. Šaty nádherné nevěsty byly nesporně cudné, a podobně byly oblečeny i její přítelkyně. Tato rodina

se rozhodla nesměšovat způsoby světa s posvátností onoho dne.

Ráda bych nyní řekla pár slov k úžasným mladým lidem v naší Církvi. Děkuji vám za váš spravedlivý příklad, kterým jste pro své přátele, učitele, vedoucí a rodiny. Uvědomuji si, že mnozí z vás jste jedinými členy Církve ve své rodině. Možná dokonce chodíte na shromáždění sami. Chválím vás za vaši oddanost a spravedlivý příklad. Budte trpěliví a žijte dál spravedlivě. Mnozí kolem vás vám mohou pomáhat. President Thomas S. Monson řekl: „I příkladná rodina ... může využít veškerou podporu a pomoc, kterou lze získat od dobrých mužů [a žen], kteří o ně projevují upřímný zájem.“¹⁹

Rozhlédněte se ve svém sboru a kůlu a najděte vedoucí a přátele, kteří jsou příkladem věřících, a učte se od nich.

Když jsem byla mladou ženou, našla jsem si i já příklady věřících. Kromě rodičů byla takovým příkladem má teta Carma Cutlerová. Živě si vzpomínám na to, jak jednou, když mi bylo 16 let, mluvila na kůlovém večeru o měřítkách. Učila o tom, jak je důležité být cudný a hodný chrámového sňatku. Její svědectví na mě hluboce zapůsobilo. Sledovala jsem její ctnostný život již od doby, kdy jsem byla malá holčička, a věděla jsem, že byl v souladu s tím, čemu učila. Chtěla

jsem následovat její příklad.

Mladí muži a mladé ženy, i vy můžete začít už dnes tím, že budete příkladem věřících ve víře a v čistotě. Každý den posilujte svou víru a svědectví studiem písma a modlitbou. Dodržujte svou smlouvu křtu, která vás uchová čistými a způsobilými pro vedení Ducha Svatého. Už dnes můžete začít být příkladem, který mohou druzí následovat.

A člověk nikdy neví – možná budete příkladem, který moje malá Ruby bude jednou potřebovat. Zatím má Ruby skvělý start na cestě k věčnému životu. Její rodiče stanovují ve svém domově vzory spravedlivosti a každý den začínají s rozhodnutím být příkladem věřících. Doufám, že Ruby použije svou svobodu jednání k rozhodnutí je následovat.

Jsem vděčná za plán štěstí a svědčím o tom, že toto je jediný způsob, jak může být Ruby – a každý z nás – znovu čistý, a jak můžeme žít na věky v přítomnosti našeho Otce v nebi. Kéž každý z nás začne už dnes. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Abraham 3:22–26.
2. Viz Přísloví 31:10.
3. 1. Timoteovi 4:12.
4. *Učení presidentů Církve: Brigham Young (1997)*, 173.
5. 1. Timoteovi 4:12.
6. Viz Lucy Mack Smithová, *History of Joseph Smith by His Mother*, ed. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor (1996), 50.
7. Viz Joseph Smith–Životopis 1:11–12.
8. Smithová, *History of Joseph Smith*, 58.
9. Smithová, *History of Joseph Smith*, 69.
10. „The Iron Rod“, *Hymns*, č. 274.
11. 1. Nefi 8:30.
12. 1. Nefi 11:25.
13. Jákob 2:35.
14. Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), 60.
15. *Kažte evangelium mě: Příručka k misionářské službě* (2004), 62.
16. Články víry 1:13.
17. Viz 1. Korintským 3:16.
18. Mosiáš 18:9.
19. Thomas S. Monson, „Příklady spravedlivosti“, *Liahona*, květen 2008, 66.

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Dvě linie pro komunikaci

Musíme v náležitě rovnováze používat obě tyto linie, jak osobní, tak kněžskou, abychom dosáhli růstu, který je účelem smrtelného života.

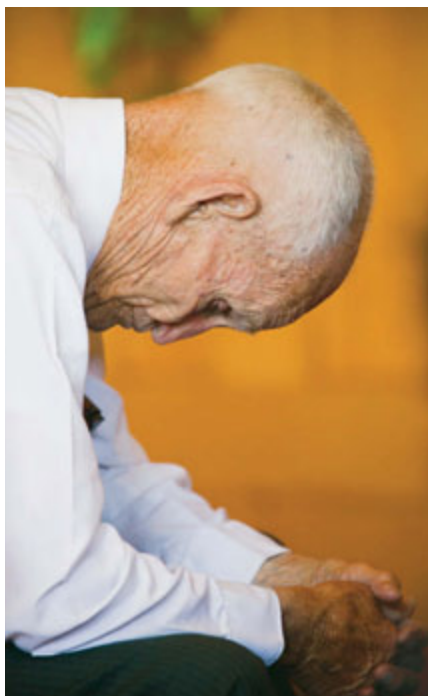
Náš Nebeský Otec dal svým dětem dvě linie pro komunikaci s Ním – můžeme je nazvat linií osobní a linií kněžství. Všichni mají oběma těmito důležitým liniím komunikace porozumět a mají být jimi vedeni.

I. Osobní linie

Pokud jde o osobní linii, modlíme se přímo k našemu Nebeskému Otci, a On nám odpovídá cestami, které ustanovil, bez jakéhokoli smrtelného prostředníka. Modlíme se k našemu Nebeskému Otci, ve jménu Ježíše Krista, a On nám odpovídá skrze svého Svatého Ducha, a i jinými způsoby. Posláním Ducha Svatého je svědčit o Otci a Synu (viz Jan 15:26; 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11), vést nás k pravdě (viz Jan 14:26, 16:13) a ukazovat nám vše, co máme dělat (viz 2. Nefi 32:5). Tato osobní linie komunikace s naším Nebeským Otcem skrze Jeho Svatého Ducha je zdrojem našeho svědectví o pravdě, našeho poznání a našeho osobního vedení od milujícího Nebeského Otce. To je základní znak Jeho úžasného plánu evangelia, který

každému Jeho dítěti umožňuje přijmout osobní svědectví o pravdivosti tohoto plánu.

Přímá osobní cesta komunikace s naším Nebeským Otcem skrze Ducha Svatého je založena na způsobnosti a je tak zásadní, že je nám

přikázáno, abychom každý sabatní den obnovovali své smlouvy přijímáním svátosti. Díky tomu jsme oprávněni mít slib, že můžeme mít vždy Jeho Ducha, aby byl s námi a aby nás vedl.

Ohledně této osobní linie komunikace s Pánem se naše víra a zvyky podobají víře a zvykům těch křesťanů, kteří tvrdili, že lidský prostředník mezi Bohem a člověkem není nutný, neboť podle zásady, kterou zastával Martin Luther a která je dnes známa jako „kněžství všech věřících“, mají všichni k Bohu přímý přístup. Více o tom budu mluvit později.

Osobní linie má obrovský význam při osobním rozhodování a při řízení rodiny. Naneštěstí někteří členové naší Církve podceňují potřebu této přímé osobní linie. Prorocké vedení – tedy linie kněžství, která hlavně spravuje nebeskou komunikaci ohledně církevních záležitostí – je nepochybně důležité, a tak někteří na to reagují tím, že žádají své vedoucí v kněžství, aby za ně dělali rozhodnutí, která mají učinit sami pomocí inspirace získané osobní linií. Osobní rozhodování a řízení rodiny jsou záležitostmi především pro osobní linii.

Chtěl bych doplnit dvě další varování, na něž máme pamatovat v souvislosti s touto drahocennou přímou osobní linií komunikace s naším Nebeským Otcem.

Zprv – tato osobní linie nefunguje ve své plnosti nezávisle na linii kněžství. Dar Ducha Svatého – prostředek pro komunikaci od Boha k člověku – je předáván autoritou kněžství na základě zplnomocnění těmi, kteří mají klíče kněžství. Ten nepřichází pouze díky přání nebo víře. A právo na stálé společenství tohoto Ducha je třeba utvrzovat každý sabat, když způsobile přijímáme svátost a obnovujeme

smlouvu poslušnosti a služby, kterou jsme uzavřeli svým křtem.

Podobně nemůžeme spolehlivě komunikovat pomocí přímé osobní linie, když nejsme poslušní linie kněžství nebo když s ní nejsme v souladu. Pán prohlásil, že „moci nebeské nemohou býti ovládnány ani používány, pouze podle zásad spravedlivosti“. (NaS 121:36.) Naneštěstí je běžné, že lidé, kteří porušují Boží přikázání nebo jsou neposlušní rad svých vedoucích kněžství, prohlašují, že Bůh jim zjevil, že nemusejí některé přikázání dodržovat nebo že se konkrétní radou nemusejí řídit. Tito lidé mohou přijímat zjevení nebo inspiraci, ale není to ze zdroje, z něhož si myslí, že to je. Dábel je otcem lži a vždy dychtí po tom, aby mařil dílo Boží svými vychytralými napodobeninami.

II. Linie kněžství

Na rozdíl od osobní linie, při níž Nebeský Otec s námi komunikuje přímo skrze Ducha Svátého, linie kněžství má pro komunikaci

dodatečné a nutné prostředníky – našeho Spasitele Ježíše Krista, Jeho Církev a Jeho ustanovené vedoucí.

Díky tomu, co Ježíš Kristus uskutečnil svou smírnou obětí, má moc stanovit podmínky, které musíme splnit, abychom si zasloužili požehnání Jeho usmíření. A proto máme přikázání a obřady. A proto uzavíráme smlouvy. A tím si zasloužíme slíbená požehnání. Všechna přicházejí skrze milosrdenství a milost Svátého Izraelského „po všem, co my můžeme učiniti“. (2. Nefi 25:23.)

Během své pozemské služby Ježíš Kristus předal pravomoc kněžství, které nese Jeho jméno, a založil Církev, která také nese Jeho jméno. V této poslední dispensaci byla Jeho kněžská pravomoc znovuzřízena a Jeho Církev byla znovuzaložena služebníky seslanými z nebes k Proroku Josephu Smithovi. Toto znovuzřízené kněžství a tato znovuzaložená Církev jsou podstatou linie kněžství.

Kněžská linie je cesta, kterou Bůh promlouval ke svým dětem skrze písmo v dobách minulých.

A to je tatáž linie, skrze niž promlouvá nyní, a to skrze učení a rady žijících proroků a apoštolů a dalších inspirovaných vedoucích. To je způsob, jímž získáváme požadované obřady. To je způsob, jímž získáváme povolání sloužit v Jeho Církvě. Jeho Církev je ten způsob a Jeho kněžství je ta moc, skrze niž máme výsadu podílet se s druhými na oněch činnostech, které jsou důležité pro uskutečňování Pánova díla. Patří k nim hlásání evangelia, budování chrámů a kaplí a pomáhání chudým.

Pokud jde o tuto kněžskou linii, naše víra a zvyky se podobají tvrzení některých křesťanů, že požadované obřady (svátosti) jsou zásadní a musejí být vykonávány tím, kdo je oprávněn a zplnomocněn Ježíšem Kristem (viz Jan 15:16). Věříme témuž, ale od ostatních křesťanů se lišíme tím, jak vidíme původ této pravomoci.

Někteří členové nebo dřívější členové naší Církvě si neuvědomují důležitost kněžské linie. Nedoceňují důležitost Církvě, jejích vedoucích a programů. Zcela se spoléhají na

osobní linii, jdou svou vlastní cestou, chtějí určovat nauku a řídit konkurenční organizace proti učení vedoucích-proroků. Tím napodobují novodobé nepřátelství vůči tomu, co někteří pohrdavě nazývají „organizovaným náboženstvím“. Ti, kteří odmítají potřebu organizovaného náboženství, odmítají dílo Mistra, který ustanovil svou církev a její úředníky uprostřed časů a který ji znovuustanovil v novodobé historii.

Organizované náboženství, ustanovené božskou pravomocí, je zásadní, jak tomu učil apoštol Pavel:

„Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova,

Až bychom se sběhli všichni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“ (Efezským 4:12–13.)

Všichni máme pamatovat na Pánovo prohlášení v novodobém zjevení, že hlas Pánových služebníků je hlas Páně (viz NaS 1:38; 21:5; 68:4).

Rád bych doplnil dvě varování, na něž máme pamatovat v souvislosti se

spoléháním se na nezbytnou kněžskou linii.

Zprvé – kněžská linie nenahrazuje potřebu linie osobní. Všichni potřebujeme osobní svědectví o pravdě. Když se naše víra rozvíjí, samozřejmě se spoléháme na slova a víru druhých, například na své rodiče, učitele nebo vedoucí kněžství (viz NaS 46:14). Ale je-li naše svědectví o pravdě závislé pouze na jednom konkrétním vedoucím kněžství nebo na učiteli, aniž bychom získali svědectví skrze osobní linii, budeme na věky náchylní k deziluzím skrze činy onoho člověka. Když dospíváme k vyzrálému poznání neboli svědectví o pravdě, nemáme být závislí na smrtelném prostředníkově mezi námi a naším Nebeským Otcem.

Zadruhé – kněžská linie, podobně jako osobní, nemůže plně a náležitě působit v náš prospěch, nejsme-li způsobilí a poslušní. Mnohé verše učí o tom, že když setrváváme ve vážném porušování přikázání Božích, jsme „z přítomnosti jeho [odříznuti]“ (Alma 38:1). Když se to stane, Pánovi a Jeho služebníkům je skutečně bráněno, aby nám poskytli duchovní pomoc, a my ji nemůžeme obdržet sami.

Historie nám poskytuje názorný příklad toho, jak je důležité, aby Pánovi služebníci byli v souladu s Duchem. Joseph Smith, mladý prorok, nemohl překládat, když se rozzlobil nebo ho něco popudilo.

David Whitmer vyprávěl: „Jedno ráno, když se [Joseph Smith] chystal, že bude pokračovat s překládáním, se doma přihodilo něco nemilého, a on z toho byl rozladěný. Něco, co udělala Emma, jeho manželka. Šel jsem s Oliverem nahoru a zanedlouho tam přišel i Joseph, aby pokračoval v překladu, ale nedokázal nic udělat. Nedokázal přeložit ani jedinou slabiku. Sešel

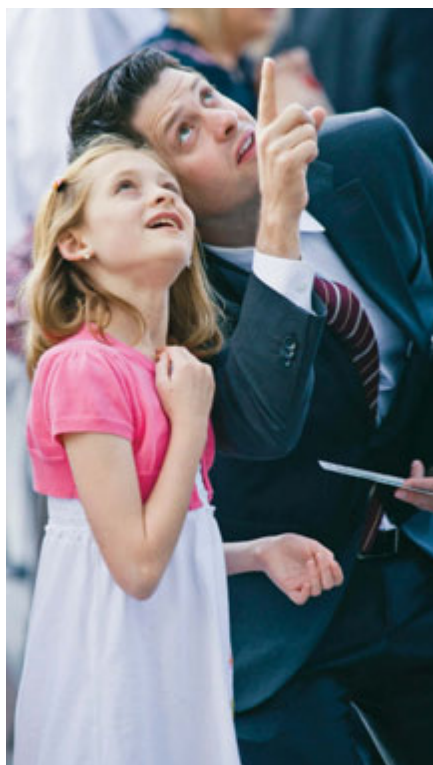
dolů, vyšel do sadu a úpěnlivě se modlil k Pánu; byl pryč asi hodinu – vrátil se zpět do domu, požádal Emmu o odpuštění a potom přišel nahoru, kde jsme byli my, a překládání pokračovalo dál bez problémů. Nemohl dělat nic, pokud nebyl pokorný a věrný.“¹

III. Potřeba obou linií

Zakončím dalšími příklady potřeby obou těchto linií, které náš Nebeský Otec ustanovil pro komunikaci se svými dětmi. Obě linie jsou zásadní k uskutečnění Jeho záměru – uskutečnit nesmrtelnost a věčný život Jeho dětí. Dávná zpráva zaznamenaná v písmech o této potřebě líčí, jak otec Jetro radil Mojžíšovi, aby se toho nesnažil dělat tolik. Lid čekal od rána do večera na svého vedoucího kněžství, aby se poradil s Bohem (viz Exodus 18:15) a také, aby „soud [činil] mezi stranami“ (verš 16). Často si všímáme toho, jak Jetro radil Mojžíšovi, aby určil soudce, kteří by řešili osobní konflikty (viz verše 21–22). Ale Jetro dal také Mojžíšovi radu, která znázorňuje důležitosti osobní linie: „Vysvětluj jim [obřady] a zákony, a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by [oni] dělali měli.“ (Verš 20.)

Jinými slovy, Izraelité, kteří následovali Mojžíše, mají být učeni tomu, aby s každou otázkou nechodili za tímto vedoucím kněžstvím. Mají porozumět přikázáním a hledat inspiraci, aby si vyřešili co nejvíce problémů sami.

Nedávné události v Chile ukazují potřebu obou linií. Chile postihlo ničivý zemetřesení. Mnoho našich členů ztratilo domov; někteří ztratili rodinné příslušníky. Mnozí ztratili jistotu. Rychle – protože naše církev je připravena reagovat na takové pohromy – byly poskytnuty potraviny, přístřeší a další materiální pomoc. Svatí v Chile slyšeli hlas Páně skrze Jeho

Církev a její vedoucí, kteří reagovali na jejich materiální potřeby. Ale bez ohledu na to, jak dobře kněžská linie fungovala, to nestačilo. Bylo třeba, aby každý člen hledal Pána v modlitbě a aby obdržel přímé poselství útěchy a vedení, které přichází skrze Svatého Ducha k těm, kteří hledají a naslouchají.

Naše misionářská práce je dalším příkladem potřeby obou těchto linií. Muži a ženy, kteří jsou povoláni jako misionáři, jsou způsobilí a ochotní díky učení, které získali skrze kněžskou linii, a díky svědectví, které získali skrze linii osobní. Povolávání jsou skrze kněžskou linii. Poté, jako zástupci Páně a pod vedením Jeho kněžské linie, učí zájemce. Ti, kteří upřímně hledají pravdu, naslouchají, a misionáři je povzbuzují k tomu, aby se modlili, aby poznali pravdivost tohoto poselství sami pro sebe skrze osobní linii.

Závěrečný příklad aplikuje tyto zásady na kněžskou pravomoc v rodině a v Církvi.² Veškerá kněžská pravomoc v Církvi působí pod vedením toho, kdo drží příslušné klíče kněžství. Toto je kněžská linie. Ale pravomoc, která předsedá v rodině – ať již otec nebo osamělá matka – působí v rodinných záležitostech bez potřeby získávat oprávnění od někoho, kdo drží klíče kněžství. Je to stejné jako s osobní linií. Obě tyto linie musejí působit v našem rodinném životě a v našem osobním životě, máme-li růst a dosáhnout určení, které pro své děti ve svém plánu určil Nebeský Otec.

Musíme v náležitě rovnováze používat obě tyto linie, jak osobní, tak kněžskou, abychom dosáhli růstu, který je účelem smrtelného života. Spoléhá-li se osobní náboženské praktikování příliš na linii osobní, individualismus vymazává důležitost božské pravomoci. Spoléhá-li

se osobní náboženské praktikování příliš na kněžskou linii, osobní růst tím trpí. Děti Boží potřebují obě linie, aby mohly dosáhnout svého věčného určení. Znovuzřízené evangelium učí oběma liniím a znovuzřízená Církev je obě poskytuje.

Svědčím o Pánovu proroku, prezidentu Thomasu S. Monsonovi, který drží klíče, jež řídí kněžskou linii. Svědčím o Pánu Ježíši Kristu, Jemuž tato Církev patří. A svědčím o znovuzřízeném evangeliu, jehož pravdu může každý z nás poznat prostřednictvím drahocenné osobní linie vedoucí k Nebeskému Otci. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Letter from Elder W. H. Kelley,“ *The Saints' Herald*, Mar. 1, 1882, 68. Podobná zpráva je citována v B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Viz Dallin H. Oaks, „Kněžská pravomoc v rodině a Církvi“, *Liahona*, listopad 2005, 24–27.

President Thomas S. Monson

Božský dar vděčnosti

Vděčné srdce ... získáváme tím, že vyjadřujeme vděčnost Nebeskému Otci za Jeho požehnání, i lidem kolem sebe, za vše, co nám do života přinášejí.

Bylo to úžasné zasedání. Když jsem byl jmenován presidentem Církve, řekl jsem: „Jedno pověření si ponechám pro sebe. Budu poradcem pro pěvecký sbor Tabernaclu.“ Jsem na svůj sbor velmi hrdý!

Maminka mi jednou řekla: „Tommy, jsem moc hrdá na všechno, co jsi dokázal. Ale musím ti něco říci. Měl jsi zůstat u piana.“

A tak jsem zasedl k pianu a zahrál jsem ji jednu skladbu: „Raz, dva tři, [raz, dva tři], jdeme slavit narozeniny.“¹ Pak jsem ji políbil na čelo a ona mě objala.

Myslím na ni. Myslím i na svého tatínka. Myslím i na všechny generální autority, které mě ovlivnily, a na další, včetně vdov, které jsem navštěvoval – bylo jich 85 – a kterým jsem nosil kuře, aby si ho mohly upéct v troubě, a někdy i trochu peněz.

Jednu vdovu jsem jednou navštívil pozdě v noci. Byla půlnoc a já jsem zašel do pečovatelského domova a recepční řekla: „Určitě už spí, ale řekla mi, abychom ji určitě vzbudili, protože řekla: ‚Vím, že přijde.‘“

Vzal jsem tuto vdovu za ruku a ona vyslovila mé jméno. Rázem byla vzhůru. Přitiskla si mou ruku ke rtům a řekla: „Já věděla, že přijde.“ Jak bych mohl nepřijít?

Takto mě dojíká krásná hudba. Milovaní bratři a sestry, vyslechli jsme inspirovaná poselství pravdy, naděje a lásky. Naše myšlenky se obracejí k Tomu, kdo usmířil naše hříchy, kdo nám ukázal cestu, jak žít, jak se modlit, a kdo svými činy názorně ukázal požehnání plynoucí ze služby – ano, k našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu.

V knize Lukášově, v 17. kapitole, o Něm čteme:

„I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samaří a Galilei.

A když vcházel do nějakého městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteříž [byli] zdaleka.

A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši [Mistře], smiluj se nad námi.

Kteréžto on uzřev, řekl jim: Jduce, ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, že očištěni jsou.

Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha.

A padl na tvář k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl Samaritán.

I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset není očištěno? A kdež [je těch] devět?

Nenalezli se, aby vrátice se, chválu Bohu vzdali, [kromě cizozemce tohoto?]

I řekl jemu: Vstana jdi, víra tvá tě uzdravila.“²

Skrze božský zásah byli tito malomocní ušetřeni kruté a vleklé smrti a dostali novou šanci na život. Vděčnost vyjádřená jedním z nich si vysloužila Mistrovo požehnání; nevděčnost projevená devíti zbývajícími Mu přinesla zklamání.

Bratři a sestry, pamatujeme na to, abychom vzdávali díky za požehnání, která získáváme? Upřímné projevy díky nám nejen pomáhají uvědomit si svá požehnání, ale také odemykají brány nebes a pomáhají nám pocítovat lásku Boží.

Můj milovaný přítel, president Gordon B. Hinckley, řekl: „Kráčíte-li s vděčností, nekráčíte s arogancí, starostmi a samolibostí; kráčíte s duchem díkyvzdání, který vám náleží a který bude žehnat vašemu životu.“³

V knize Matoušově v Bibli máme další příběh o vděčnosti – tentokrát vděčnost vyjádřil Spasitel. Když putoval tři dny pustinou, více než 4000 lidí Ho následovaly a putovaly s Ním. Zželelo se Mu jich, neboť možná celé tři dny nic nejedli. Jeho učedníci se Ho ale ptali: „Kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasýtili?“ Podobně jako mnozí z nás i učedníci viděli jen to, čeho se nedostávalo.

„I řekl jim Ježíš: Kolik chlebov máte? A [učedníci] řkou: Sedm, a [několik] rybiček.

I rozkázal [Ježíš] zástupům, aby se posadili na zemi.

A vzav těch sedm chlebov a ty ryby, učiniv díky, lámal a dal učedníkům svým, učedníci pak zástupu.“

Všimněte si, že Spasitel vzdal díky za to, co měli – a poté se stal zázrak. „I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtů, sedm košů plných.“⁴

My všichni jsme zažili chvíle, kdy jsme se soustředili na to, čeho se

ctností, ale také rodičem ctností ostatních“.⁸

Jak tedy můžeme ve svém srdci pěstovat postoj vděčnosti? President Joseph F. Smith, šestý president Církve, nám poskytl odpověď. Řekl: „Vděčný člověk vidí ve světě mnoho toho, za co může být vděčný, a v jeho očích to dobré převažuje nad zlým. Láska přemáhá žárlivost a světlo vyháňá temnotu z jeho života.“ A pokračoval: „Pýcha ničí naši vděčnost a na své místo dosazuje sobeckost. O kolik šťastnější jsme v přítomnosti vděčného a láskyplného člověka, a jak moc máme dbát na to, abychom skrze život naplněný modlitbou pěstovali postoj naplněný vděčností vůči Bohu i člověku!“⁹

President Smith nám říká, že klíčem k získání vděčnosti je život naplněný modlitbou.

Jsme šťastní a vděční díky materiálním věcem? Možná jen chvílkově. Avšak to, co přináší hluboké a trvalé štěstí a vděčnost, je to, co si za peníze koupit nelze: naše rodina, evangelium, dobří přátelé, naše zdraví, naše schopnosti a láska, kterou přijímáme od těch, kteří jsou kolem nás. Naneštěstí jsou to věci, u nichž se dopouštíme toho, že je považujeme za samozřejmost.

Anglický spisovatel Aldous Huxley napsal: „Většina lidských bytostí má téměř nekonečnou schopnost považovat vše za samozřejmost.“¹⁰

Často považujeme za samozřejmost právě ty, kteří si naši vděčnost zaslouhují nejvíce. Nečekejme na to, až bude příliš pozdě vděčnost vyjádřit. Jeden muž, který mluvil o svých blízkých, které již ztratil, vyjádřil svou lítost takto: „Vzpomínám si na ty šťastné dny a často si přeji, kdybych tak mohl svým zesnulým blízkým vyjádřit vděčnost, která jim náležela v životě a která se jim tak málo projevovala.“¹¹

nedostávalo, místo na svá pozhánání. Řecký filozof Epiktétos pravil: „Moudrý je ten, kdo se nermoutí kvůli tomu, co nemá, ale raduje se z toho, co má.“⁵

Vděčnost je božská zásada. Pán skrze zjevení dané Proroku Josephu Smithovi prohlásil:

„Budeš děkovati Pánu Bohu svému ve všech věcech. ...

A v ničem se člověk neprohřešuje proti Bohu neboli proti nikomu není hněv jeho rozničen kromě těch, již neuznávají ruku jeho ve všech věcech.“⁶

V Knize Mormonově je nám řečeno, abychom „denně žili v důkuvzdání za mnohá milosrdenství a pozhánání, která [nám Bůh] udílí“.⁷

Nehledě na naše okolnosti toho má každý z nás mnoho, za co může

být vděčný, pokud se jen zastavíme a zamyslíme se nad svými pozhánáními.

Je úžasné žít na zemi právě v této době. I když je toho v dnešním světě tolik, co je špatné, je v něm také mnoho toho, co je správné a dobré. Jsou v něm úspěšné manželské páry, rodiče, kteří milují své děti a obětují se pro ně, přátelé, kteří o nás mají zájem a pomáhají nám, učitelé, kteří učí. Náš život je pozhánán v bezpočtu ohledech.

Když odmítneme setrávat ve sféře negativních myšlenek a budeme v srdci pěstovat postoj vděčnosti, můžeme pozvedat sebe i druhé. Je-li nevděčnost počítána mezi závažné hříchy, pak vděčnost zaujímá místo mezi těmi nejušlechtlejšími ctnostmi. Kdosi řekl, že „vděčnost je nejen největší

Ztráta blízkých nám téměř nevyhnutelně vnáší do srdce určitou lítost. Snažme se tyto pocity omezit do té míry, do jaké je to lidsky možné, tím, že svým blízkým budeme často vyjadřovat lásku a vděčnost. Nikdy nevíme, jak brzy bude už příliš pozdě.

Vděčné srdce tudíž získáváme tím, že vyjadřujeme vděčnost Nebeskému Otci za Jeho požehnání, i lidem kolem sebe, za vše, co nám do života přináší. To vyžaduje vědomé úsilí – přinejmenším do té doby, dokud si skutečně neosvojíme a nevypěstujeme postoj vděčnosti. Často pocítujeme vděčnost a *máme v úmyslu* ji vyjádřit, ale zapomeneme to udělat nebo se k tomu zkrátka nedostaneme. Kdosi řekl, že když „pocítujeme vděčnost, ale nevyjádříme ji, je to jako když zabalíme dárek a nepředáme ho“.¹²

Když se v životě setkáme s těžkostmi a problémy, je pro nás často obtížné soustředit se na svá požehnání. Nicméně pokud sáhneme dostatečně hluboko a budeme se dívat dostatečně pozorně, budeme schopni pocítit a poznat, jak moc nám bylo dáno.

Podělím se s vámi o příběh jedné rodiny, která dokázala najít požehnání uprostřed vážných obtíží. Je to příběh, který jsem četl před mnoha lety, a uschoval jsem si ho kvůli poselství, které vyjadřuje. Napsal ho Gordon Green a objevil se v jednom americkém časopise před více než 50 lety.

Gordon vypráví o tom, jak vyrůstal na farmě v Kanadě, kde on i jeho sourozenci museli pokaždé spěchat domů ze školy, zatímco ostatní děti si hrály s míčem nebo šly plavat. Jejich otec měl ale schopnost pomoci jim pochopit, že jejich práce má význam. To platilo obzvláště po žních, kdy rodina slavila Den díkůvzdání, neboť onoho dne jim otec dával velký dar. Dělal inventuru všeho, co měli.

Ráno, na Den díkůvzdání, je vždy brával do sklepa, kde byly sudy s jablky, koše s řepou, mrkve uložené v písku a hory pytlů s bramborami, a také hrášek, kukuřice, fazole, džemy, jahody a další zavařeniny, kterých byly plné police. Požádal děti, aby všechno pečlivě spočítaly. Pak šli do stodoly a spočítali, kolik tun sena tam bylo a kolik bylo v sýpce bušlů zrní. Spočítali krávy, prasata, kuřata, krůty i husy. Otec vždy říkal, že chce zjistit, jak jsou

na tom, ale děti věděly, že ve skutečnosti chce, aby si v onen den, kdy měli hody, uvědomily, jak hojně jim Bůh požehnal a jak svou přízní poctil všechny ty hodiny, které odpracovaly. Když nakonec zasedly k hostině, kterou jim maminka připravila, byly schopny ona požehnání skutečně pocítovat.

Gordon ale uvedl, že Den díkůvzdání, na který vzpomíná s největší vděčností, byl v roce, kdy se zdálo, že nemají nic, za co by mohli být vděční.

Onen rok začal dobře: měli přebytek sena, spoustu semen, čtyři vrhy selat; a jejich otec měl uloženy nějaké peníze stranou, aby si jednoho dne mohli koupit nakladač sena – úžasný stroj, o kterém většina farmářů snila. Byl to také rok, kdy byla do jejich města zavedena elektřina – i když ne na jejich farmu, protože si to nemohli dovolit.

Když jednou večer Gordonova matka prala velkou várku prádla, otec ji vystřídal, chopil se valchy a požádal manželku, aby si odpočinula a šla si něco uplést. Řekl jí: „Vždyť praní věnuješ víc času než spánek. Myslíš, že bychom do toho měli jít a nechat si zavést elektřinu?“ I když se nad touto

vyhlídkou zaradovala, trochu si poplaka, když si uvědomila, že si nebudou moci koupit nakladač sena.

A tak bylo onoho roku nataženo elektrické vedení i k nim. Obstarali si pračku, ačkoli nijak luxusní, která celý den pracovala sama, a zářivé žárovky, které pověsili na strop v každé místnosti. Už žádné lampy, které se musely plnit olejem, žádné knoty, které se musely zastříhávat, žádné začazené cylindry, které se musely čistit. Lampy se nenápadně odnesly na půdu.

Připojení elektřiny na farmu bylo asi tou poslední dobrou věcí, která se jim toho roku přihodila. Zrovna když obilí začalo klíčit, začalo pršet. Když voda konečně opadla, nikde nezůstala ani rostlinka. Zaseli znovu, ale další deště zatlačily rostlinky do země. Brambory jim shnily v blátě. Prodali několik krav a všechna prasata, ale i další zvířata, která měli v úmyslu si ponechat. Dostali za ně totiž jen velmi málo peněz, protože svá zvířata musel onoho roku prodat každý. Onoho roku sklidili jen záhon tuřínu, který nějakým způsobem bouře přečkal.

Pak znovu nastal Den děkuvzdání. Matka namítla: „Možná, že bychom na to měli letos zapomenout. Nezůstala nám jediná husa.“

Na Den děkuvzdání ale Gordonův otec přinesl zajíce a požádal svou ženu, aby ho připravila. Zdráhavě se do toho pustila, ale naznačila, že potrvá dlouho, než to tuhé staré maso změkne. Když jídlo nakonec položila na stůl s několika tuříny, které přežily,

děti ho nechtěly jíst. Gordonova matka plakala, ale pak jeho otec udělal něco neobvyklého. Odešel na půdu, odkud přinesl olejovou lampu, postavil ji na stůl a zapálil ji. Pak řekl dětem, aby zhasly elektrické světlo. Když nyní znovu svítily jen lampou, stěží dokázali uvěřit, že předtím mívali takovou tmu. Divili se, jak vůbec dokázali něco vidět, když neměli zářivé světlo, které jim přinesla elektřina.

Požehnali jídlo a každý začal jíst. Po večeři všichni v tichosti seděli u stolu. Gordon napsal:

„Ve skromném přišel staré lampy jsme znovu začali vidět jasně. ...

[Bylo] to lahodné jídlo. Zajíc chutnal jako krocen a tuříny byly snad nejjemnější ze všech, které jsme kdy jedli. ...

... [Náš] domov, ... navzdory všemu tomu, co nám chybělo, [k] nám byl velmi štědrý.“¹³

Bratři a sestry, vyjadřovat vděčnost je laskavé a úctyhodné, projevat vděčnost je šlechetné a ušlechtilé, ale žít s vděčností, která neustále sídlí v našem srdci, znamená dotýkat se nebes.

Na závěr svého proslovu se modlím o to, abychom kromě všeho jiného, za co jsme vděční, vždy vyjadřovali vděčnost za našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jeho slavné evangelium poskytuje odpovědi na největší otázky tohoto života: Odkud jsme přišli? Proč jsme zde? Kam odchází náš duch, když zemřeme? Toto evangelium přináší těm, kteří žijí v temnotě, světlo božské pravdy.

Pán nás učil, jak se máme modlit. Učil nás, jak máme žít. Učil nás, jak máme zemřít. Jeho život je odkazem lásky. Nemocné uzdravoval; utiskované pozvedal; hříšníky zachraňoval.

Nakonec byl sám. Někteří apoštolové pochybovali; jeden Ho zradil. Římský vojáci Mu probodli bok.

Rozlícený dav Ho připravil o život. Přesto se z pahorku Golgoty ozývají Jeho soucitná slova: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“¹⁴

Kdo byl tento „muž bolestí“, který znal zármutek?¹⁵ „Kdož jest to ten král slávy“¹⁶, tento Pán pánů? Je to náš Mistr. Je to náš Spasitel. Je to Syn Boží. Je Původcem našeho spasení. Vybízí nás: „Podte za mnou“¹⁷, nabádá nás: „Jdi i ty [čiň totěž]“¹⁸, naléhá na nás: „Příkázání má dodržujte.“¹⁹

Následujme Ho. Napodobujme Jeho příklad. Budme poslušni Jeho slov. Když tak budeme činit, dáme Mu božský dar vděčnosti.

Upřímně a ze srdce se modlím o to, abychom dokázali ve svém osobním životě odrážet tuto úžasnou ctňost vděčnosti. Kež nám proniká přímo do duše, nyní i navždy. V posvátném jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

ODKAZY

1. John Thompson, „Birthday Party“, *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Lukáš 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Viz Matouš 15:32–38; zvýraznění přidáno.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, trans. George Long (1888), 429.
6. Nauka a smlouvy 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Upraveno podle: H. Gordon Green, „The Thanksgiving I Don't Forget“, *Reader's Digest*, Nov. 1956, 69–71.
14. Lukáš 23:34.
15. Izaiáš 53:3.
16. Žalm 24:8.
17. Matouš 4:19.
18. Lukáš 10:37.
19. Viz Jan 14:15.

Starší L. Tom Perry
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kněžství Aronovo

Kněžství, jehož jste nositeli, je mimořádný dar, neboť dárcem je samotný Pán. Používejte ho, zvelebujte ho a žijte tak, abyste ho byli hodni.

Když jsem před 25 lety promlouval na generální konferenci, představil jsem jednu vizuální pomůcku, která stála vedle mě. Byl to můj nejstarší vnuk. Tehdy čerstvě obdržel Aronovo kněžství a byl vysvěcen jáhnem. Využil jsem tehdy příležitosti, abych mluvil přímo k němu o důležitosti přijetí Aronova kněžství.

Svému vnukovi jsem řekl:

„Nejsem moc potěšen situací ve světě, kterou ty a ostatní mladí muži dědíte, zatímco se ujímáte své role stát se muži. I když ti z nás, kteří jsou starší, již mají věk a postavení na to, aby ve světě něco ovlivnili, domnívám se, že jsme velmi zklamali v tom, že jsme dopustili, aby se svět dostal do takového stavu. To tě staví do situace, kdy mnozí z těch, se kterými se budeš muset stýkat, nebyli vychováni s pochopením či s úctou k tradičním hodnotám. Tlak vrstevníků tudíž bude mnohem těžší a větší.“

Přinesli jsme si domů rádia, gramofony a televize. I když každé toto zařízení může nabídnout hodnotnou zábavu, velké množství toho, co se produkuje pro potěchu našeho ucha a oka, nemá schopnost mladé muže inspirovat a podporovat. Většina toho,

co je produkováno, je ve skutečnosti degradující. Stisknutí tlačítka přímo u vás doma má potenciál zničit ve vás vědomí toho, co je správné a co je špatné.“ („I Confer the Priesthood of Aaron“, *Ensign*, Nov. 1985, 46.)

Čím více se vše mění, tím více vše zůstává stejné – vyjma technologií. Jsem v pokušení zeptat se mladých mužů v Aronově kněžství, zda vůbec vědí, co to gramofon je. Pro ty z vás, kteří to nevědí, je to něco, k čemu jsme kdysi chodili v obývacím pokoji a co jsme zapínali, abychom mohli poslouchat hudbu. Jen si to představte – museli jsme k tomu přijít, místo abychom si to mohli s sebou kamkoli odnést.

Také jsem učil svého vnuka Terryho o čtyřech důležitých ponaučeních z příběhu Daniela ze Starého zákona. Říkal jsem mu, aby 1) udržoval své tělo zdravé a čisté, 2) rozvíjel svou mysl a stal se moudrým, 3) byl silný a odolával pokušení ve světě, který je pokušeními naplněn, a 4) aby důvěřoval Pánu, a zvláště tehdy, když bude potřebovat Jeho ochranu.

Své rady určené Terryemu jsem zakončil těmito slovy: „Tyto příběhy z písem nikdy nezestárnou. Budou

pro tebe stejně tak podnětné, jako když je budeš číst jako jáhen, učitel, kněz, misionář, domácí učitel, prezident kvora starších, nebo ať již tě Pán povolá k čemukoli. Budou tě učit tomu, abys měl víru, odvahu, lásku k bližním, sebedůvěru a důvěru v Pána.“ (*Ensign*, Nov. 1985, 48.)

Jsem rád, že vám mohu oznámit, že Terry byl věrný poučení, které jsem mu předal před 25 lety. Později obdržel Melchisedechovo kněžství, sloužil věrně na misi a nyní slouží jako prezident kvora starších, a samozřejmě je otcem krásné dcery.

Za poslední čtvrtstoletí se toho hodně změnilo. Další věc, která se stala, je to, že mnoho mých vnoučat vyrostlo a mají své vlastní děti. Letos v létě jsem měl možnost stát v kruhu nositelů kněžství a vložit ruce na hlavu svému nejstaršímu pravnukovvi, když mu jeho otec udílel Aronovo kněžství. I když můj pravnuk dnes nestojí po mém boku, rád bych zaměřil svůj proslov na něho a na vás všechny, úžasné mladé muže, kteří jste nositeli Aronova kněžství.

Obdržet Aronovo kněžství je velmi mimořádné pozhřebání. Historie zaznamenává onen slavný den, kdy bylo kněžství znovuzříženo na zemi a dalo mužům právo jednat jako Boží zástupci při vykonávání posvátných kněžských obřadů. 5. dubna 1829 dorazil Oliver Cowdery k Josephu Smithovi v Harmony v Pensylvánii. Oliver se dotazoval Proroka na jeho překládání dávných záznamů – Knihy Mormonovy. Oliver byl přesvědčen o božské povaze tohoto díla a souhlasil s tím, že bude při překládání pracovat jako pisář. Jakmile se pustil do práce jako pisář, překladatelské dílo pokračovalo rychle kupředu.

15. května 1829 již Joseph a Oliver dospěli k 3. Nefimu. Zpráva o vzkříšeném Spasiteli, který navštívil západní

polokouli, a o Jeho učení o křtu, je naplnila nadšením. Když četli v 3. Nefim, v duchu si začali klást otázky týkající se křtu. Jaký způsob křtu byl správný, a kdo měl pravomoc vykonávat tento posvátný spásný obřad? Hledali odpověď na tyto základní naukové otázky. Rozhodli se, že o odpověď budou usilovat skrze modlitbu, a tak se odebrali na nedaleké místo na břehu řeky Susquehanny. Vylili svá srdce, a nebesa se jim otevřela. Zjevil se jim anděl, který se představil jako Jan Křtitel, a řekl Josephovi a Oliverovi, že jedná pod vedením Petra, Jakuba a Jana, kteří jsou nositeli vyššího kněžství. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:72.)

Vložil jim ruce na hlavu a pravil: „Vám, spoluslužebníci moji, ve jménu Mesiáše, předávám kněžství Aronovo, které drží klíče služby andělů a evangelia pokání a křtu ponořením na odpuštění hříchů; a to již nebude nikdy vzato ze země, až i synové Léviovi

opět budou obětovati oběť Pánu ve spravedlivosti.“ (NaS 13:1.)

Později Oliver vylíčil tuto událost těmito slovy: „Ale ... [přemýšlejte], dále chvíli [přemýšlejte], jaká radost naplnila naše srdce a s jakým překvapením jsme se museli sklonit, ... když jsme obdrželi pod jeho rukou Svaté Kněžství.“ (Joseph Smith–Životopis 1:71, odkaz pod čarou.)

Poté, co lidstvo čekalo celá staletí na to, aby Boží pravomoc byla znovu-zřízena, moc a sláva svatého Aronova kněžství se vrátila na zem. Ve 107. oddíle Nauky a smluv se dozvídáme, proč je toto menší kněžství nazýváno kněžstvím Aronovým:

„Druhé kněžství se nazývá kněžství Aronovo, protože bylo předáno Aronovi a semeni jeho po všechna pokolení jejich.

To, proč je nazýváno menším kněžstvím, je proto, že je přídavkem k většímu neboli Melchisedechovu

kněžství a má moc pro poskytování vnějších obřadů. ...

Mocí a pravomocí menšího neboli Aronova kněžství je držeti klíče služby andělů a vykonávat vnější obřady, literu evangelia, křest pokání na odpuštění hříchů, v souladu se smlouvami a příkázáními.“ (NaS 107:13–14, 20.)

Mladí muži v Aronově kněžství získávají moc a pravomoc být nejen zástupci Páně při vykonávání svých kněžských zodpovědností, ale získávají také klíče služby andělů.

Mladí muži Aronova kněžství, svědčím vám o tom, že Pán je zavázán posvátnou smlouvou žehnat vašemu životu podle vaší věrnosti. Pokud budete dbát varovného hlasu Ducha Svatého a budete následovat Jeho pokyny, budete požehnáni službou andělů. Toto požehnání dodá vašemu životu moudrost, poznání, moc a slávu. Toto je zaručené požehnání, které vám slibuje Pán.

Před několika měsíci jsem měl příležitost navštívit postní a svědecké shromáždění v jednom sboru. Poradce kvora Aronova kněžství se postavil, aby vydal svědectví. Díky jeho svědectví jsem získal nový náhled na to, co to znamená, že nositel Aronova kněžství drží klíče služby andělů.

Tento poradce popisoval, co zažil s nositeli Aronova kněžství ze sboru onoho rána. Cestou na shromáždění si všiml dvou mladých jáhnů, jak jdou s obálkami na postní oběti za členy domů. Zapůsobilo na něj, jak byli oblečeni ve svátečním a jak ke svému úkolu přistupovali s tichou důstojností. Poté doprovázel dva kněze, kteří šli požehnat a roznést svátost do domova pro fyzicky a mentálně postižené muže. Bylo to poprvé, co tito dva mladí muži měli příležitost navštívit tento domov, a jejich poradce si všiml, jak uctivě a laskavě přistupovali ke svému kněžskému úkolu.

Poté se poradce podělil o krátký zážitek, který se ho hluboce dotkl, protože jeden z kněží mu připomněl, co to skutečně znamená být opravdovým služebníkem Ježíše Krista – být doslova sloužícím andělem. Mladý muž, který shromážděným roznášel vodu, přišel k muži, který, jak se zdálo, byl postižen Downovým syndromem. Stav tohoto muže mu neumožňoval vzít si kalíšek vody z podnosu a vypít ho. Tento mladý kněz ihned danou situaci vyhodnotil. Levou rukou tomuto muži podepřel hlavu, aby se mohl při pití zaklonit, a pravou rukou vzal kalíšek z podnosu a jemně a pomalu ho zvedl k jeho ústům. Na tváři muže se objevil výraz vděčnosti – výraz člověka, kterému někdo jiný posloužil. Tento úžasný mladý kněz pak pokračoval v roznášení vody dalším shromážděným členům.

Poradce ve svém svědectví vyjádřil, jak se při tomto dojemném okamžiku

cítil. Řekl, že v duchu plakal radostí a uvědomoval si, že Církev je díky těmto mladým, laskavým a poslušným nositelům Aronova kněžství v dobrých rukou.

President Ezra Taft Benson kdysi řekl: „Dejte mi mladého muže, který se uchováva morálně čistým a který se věrně účastní církevních shromáždění. Dejte mi mladého muže, který zvelebuje své kněžství a získal ocenění Povinnost vůči Bohu a skautské ocenění „Orlí skaut“. Dejte mi mladého muže, který vystudoval

seminář a který má planoucí svědectví o Knize Mormonově. Dejte mi takového mladého muže, a já vám dám mladého muže, který dokáže konat zázraky pro Pána v misijním poli i po celý svůj život.“ („To the Youth of the Noble Birthright“, *Ensign*, May 1986, 45.)

Rodiče těchto úžasných mladých mužů a žen, pověřujeme vás posvátnou zodpovědností učit své děti naukám svatého kněžství. Vaše děti se musejí v raném věku učit o tom, jaké požehnání je mít Pánovo věčné

kněžství, a co musejí osobně dělat, aby si tato požehnání zasloužily.

Biskupové, máte klíče kněžství, abyste předsedali mladým mužům Aronova kněžství, abyste se s nimi radili a abyste je učili kněžským povinnostem. Dbejte prosím na to, aby každý mladý muž, který je hoděn obdržet Aronovo kněžství, rozuměl závazkům a požehnáním, které jako nositel kněžství má. Pomozte mu naučit se zvelebovat kněžství již nyní tím, že mu budete zadávat důležité úkoly a že mu budete pomáhat sloužit druhým.

Mladí muži, vyzývám vás, abyste postavili svůj život na základech pravdy a spravedlivosti. Jsou to ty jediné základy, které vydrží tlaky tohoto života a přetrvají po celou věčnost. Kněžství, jehož jste nositeli, je mimořádný dar, neboť dárce je samotný Pán. Používejte ho, zvelebujte ho a žijte tak, abyste ho byli hodni. Rád bych, abyste věděli, že mám mimořádné a osobní svědectví o jeho moci. Žehná mému životu v mnoha směrech.

Také vás vyzývám, abyste se dnes rozhodli, že budete cítit toto velké požehnání a že se budete připravovat na postup v jednotlivých úřadech Aronova kněžství, kterými jsou jáhen, učitel a kněz. Připravujte se na ono veliké požehnání plynoucí z přijetí Melchisedechova kněžství, které budete muset být hodni obdržet, než budete sloužit jako misionáři na plný úvazek. Pán potřebuje, abyste se připravili na Jeho službu, zvláště na onu velkou zodpovědnost, kterou budete mít, až budete hlásat Jeho evangelium světu. Slibuji vám, že když se připravíte na přijetí Jeho svatého kněžství, doslova vám vylije svá požehnání na vaši hlavu. Toto svědectví vám zanechávám ve jménu našeho Pána a Spasitele, vskutku Ježíše Krista, amen. ■

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Přijmi Ducha Svatého

Tato tři slova – „Přijmi Ducha Svatého“ – nejsou jen jakýmsi pasivním prohlášením; naopak – představují kněžský příkaz, autoritativní výzvu jednat a nedopustit, aby bylo pouze jednáno za nás.

Mé poselství se zaměřuje na to, jak důležité je v každodenním životě usilovat o to, abychom skutečně přijímali Ducha Svatého. S modlitbou zvu Ducha Páně, aby každého z nás učil a povznášel.

Dar Ducha Svatého

Když byli Joseph Smith a Elias Higbee v prosinci 1839 ve Washingtonu, D.C., aby usilovali o odškodnění nepravostí spáchaných na Svatých v Missouri, napsali Hyrumu Smithovi tato slova: „President [Spojených států] se nás během našeho rozhovoru otázal, v čem se lišíme ve svém náboženství od ostatních náboženství této doby. Bratr Joseph řekl, že se lišíme ve způsobu křtu a v daru Ducha Svatého vkládáním rukou. Měli jsme za to, že vše ostatní, co přichází v úvahu, je obsaženo v daru Ducha Svatého.“ (Učení presidentů Církve: Joseph Smith [2008], 97.)

Duch Svatý je třetím členem Božstva; je duchovní bytostí a vydává svědectví o veškeré pravdě. V písmech je Duch Svatý nazýván Utěšitelem (viz Jan 14:16–27; Moroni 8:26), Učitelem (viz Jan 14:26; NaS 50:14) a Zjevovatelem (viz 2. Nefi 32:5). Zjevení od Otce a Syna jsou předávána Duchem

Svatým. Je svědkem o Otci i Synu a je Jejich poslem.

Duch Svatý se mužům i ženám na zemi projevuje jak prostřednictvím moci, tak i daru Ducha Svatého. Moc Ducha může člověk pocítit i před křtem; je to ono přesvědčivé svědectví o tom, že Ježíš Kristus je naším Spasitelem a Vykupitelem. Prostřednictvím moci Ducha Svatého mohou upřímní zájemci obdržet přesvědčení o pravdivosti Spasitelova evangelia, Knihy Mormonovy, skutečnosti Znovuzrození a o prorockém povolání Josepha Smitha.

A teprve poté, co byl řádně vykonán křest patřičnou pravomocí, je udělen dar Ducha Svatého vkládáním rukou těmi, kteří jsou nositeli Melchisedechova kněžství. Pán prohlásil:

„Ano, činite pokání a buďte pokřtěni, jeden každý z vás na odpuštění hříchů svých; ano, buďte pokřtěni vpravdě vodou a pak přichází křest ohněm a Duchem Svatým. ...

A ty, kteří mají víru, budete konfirmováni v církvi mé vkládáním rukou a já jim udělím dar Ducha Svatého.“ (NaS 33:11, 15.)

Apoštol Pavel tuto zásadu vysvětlil Efezským, když se jich zeptal: „Přijali-li jste Ducha svatého,

uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba aniž jsme slyšali, jest-li Duch svatý.

Tedy řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtění jsme křtem Janovým.

I řekl Pavel: Janť zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše.

Kteříž pak uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.

A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně.“ (Skutkové 19:2–6.)

Křest ponořením je „úvodním obřadem evangelia a ... musí býti následován přijetím daru Ducha Svatého, aby byl úplným“. (Průvodce k písmům, „Křest, křtění“.) Prorok Joseph Smith vysvětlil, že „křest je svatý obřad připravující na přijetí Ducha Svatého; je to cesta a klíč, kterým bude udílen Duch Svatý. Dar Ducha Svatého vkládáním rukou nelze přijmout skrze žádnou jinou zásadu než zásadu spravedlivosti.“ (Učení: Joseph Smith, 95.)

Obřad, při němž je osoba potvrzena za nového člena Církve a je jí udělen dar Ducha Svatého, je prostý a přitom velmi závažný. Způsobilí nositelé Melchisedechova kněžství položí ruce na hlavu osoby a osloví ji jménem. Poté je tato osoba pravomocí svatého kněžství a ve jménu Spasitele potvrzena za člena Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a jsou pronesena tato důležitá slova: „Přijmi Ducha Svatého.“

Ona prostá povaha tohoto obřadu může způsobit, že snadno přehlédneme jeho význam. Tato tři slova – „Přijmi Ducha Svatého“ – nejsou jen jakýmsi pasivním prohlášením; naopak – představují kněžský příkaz, autoritativní výzvu jednat a nedopustit, aby bylo pouze jednáno za nás (viz 2. Nefi 2:26). Duch Svatý v našem životě nezačne působit jen díky tomu,

že nám byly vloženy ruce na hlavu a byla vyslovena ona tři důležitá slova. Každý z nás na sebe při tomto obřadu bere posvátnou a trvalou zodpovědnost, že bude mít touhu skutečně přijímat Ducha Svatého i duchovní dary, jež Ho doprovázejí, a že o to bude usilovat, pracovat na tom a žít podle toho. „Neboť co prospěje člověku, jestliže je mu udělen dar, a on ten dar nepřijímá? Vizte, neraduje se z toho, co je mu dáno, ani se neraduje z toho, kdo je dárce daru.“ (NaS 88:33.)

Co máme dělat pro to, abychom toto oprávněné nabádání usilovat o společenství třetího člena Božstva učinili svým stálým zvykem? Dovolte

mi navrhnout tři věci: 1) je třeba mít upřímnou touhu Ducha Svatého přijmout, 2) je třeba náležitě zvat Ducha Svatého do našeho života a 3) je třeba věrně dodržovat Boží přikázání.

Mít upřímnou touhu

Zaprvé – máme toužit po společenství Ducha Svatého, přát si to a usilovat o to. Vy i já se o spravedlivých touhách můžeme mnohému naučit od věrných Mistrových učedníků, o nichž se píše v Knize Mormonově:

„A oněch dvanáct zástup poučovalo; a vizte, dali, aby zástup poklekl na tvář země a modlil se k Otci ve jménu Ježíšově. ...

A modlili se o to, co si nejvíce přáli; a přáli si to, aby jim byl dán Duch Svatý.“ (3. Nefi 19:6, 9.)

Pamatujeme i my na to, abychom se upřímně a důsledně modlili o to, po čem máme toužit nejvíce – tedy po Duchu Svatém? Nebo nás rozptylují světské starosti a každodenní rutinní život a tento nejcennější dar ze všech považujeme za něco samozřejmého nebo ho dokonce přehlídíme? Přijetí Ducha Svatého začíná tím, že máme upřímnou a neustálou touhu těšit se v životě z Jeho společenství.

Náležitě Ho zvát

Ducha Páně můžeme přijímat a rozpoznávat mnohem snadněji, když Ho budeme náležitě zvát do svého života. Ducha Svatého nemůžeme nutit, ani Mu nemůžeme přikazovat. Namísto toho Ho máme zvát do svého života se stejnou vlídností a jemností, jakou On prokazuje nám (viz NaS 42:14).

Společenství Ducha Svatého přivoláváme mnoha způsoby: uzavíráním a dodržováním smluv; upřímnou osobní i rodinnou modlitbou; pilným zkoumáním písem; posilováním vhodných vztahů se členy rodiny a s přáteli; usilováním o ctnostné myšlenky, skutky a řeč; a uctíváním v domově, ve svatém chrámu a na církevních shromážděních. Naproti tomu nedbalý přístup ke smlouvám a závazkům

nebo jejich porušování, zanedbávání modlitby a studia písem a nevhodné myšlenky, skutky a řeč způsobují, že Duch od nás odchází nebo se nám i zcela vyhýbá.

Král Beniamin tomu učil svůj lid: „A nyní, pravím vám, bratří moji, že poté, co jste poznali všechny tyto věci a byli jste jim vyučováni, dopustíte-li se přestupku a půjdete-li proti tomu, co bylo řečeno, vzdálíte se od Ducha Páně, takže ve vás nebude mít žádné místo, aby vás vedl po stezkách moudrosti, abyste byli požehnáni, aby se vám dařilo a abyste byli zachováni.“ (Mosiáš 2:36.)

Věrně dodržovat přikázání

Věrná poslušnost Božích přikázání je pro přijetí Ducha Svatého zásadní. Tuto pravdu si připomínáme každý týden, když nasloucháme modlitbám svátosti a způsobile přijímáme chléb a vodu. Při tom slibujeme, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista, vždy na Něj pamatovat a zachovávat Jeho přikázání, a nám je přislíbeno, že můžeme vždy mít Jeho Ducha, aby byl s námi (viz NaS 20:77). Čili záměrem všeho, co nás Spasitelovo evangelium učí dělat a čím nás učí se stát, je žehnat nám společenstvím Ducha Svatého.

Zamyslete se nad tím, proč se modlíme a studujeme písma. Ano, toužíme

po rozmlouvání s Nebeským Otcem ve jménu Jeho Syna v modlitbě. A ano, toužíme obdržet světlo a poznání, jež jsou dostupné ve standardních dílech. Ale pamatujte prosím na to, že tyto svaté návyky nám v prvé řadě slouží k tomu, abychom neustále pamatovali na Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna a jsou předpokladem pro neustálé společenství Ducha Svatého.

Přemýšlejte o tom, proč uctíváme v domě Páně a na našich sabatních shromážděních. Ano, sloužíme svým zemřelým předkům v chrámu – a našim rodinám a přátelům ve sborech a odbočkách, ve kterých žijeme. A ano, těšíme se ze spravedlivého společenství, jež panuje mezi našimi bratry a sestrami. Ale v prvé řadě se v jednotě scházíme proto, abychom usilovali o požehnání Ducha Svatého a o to, aby nás učil.

Modlitba, studium, shromáždění, uctívání, služba a poslušnost nejsou jen jakési izolované a nezávislé položky na dlouhém seznamu evangelia, podle něhož máme žít. Naopak, každá z těchto spravedlivých činností

je v rámci naší všeobjímající duchovní snahy naplnit onen příkaz přijmout Ducha Svátého důležitým prvkem. Záměrem přikázání od Boha, která dodržujeme, a inspirovaných rad od církevních vedoucích, kterými se řídíme, je především to, abychom obdrželi společenství Ducha. V podstatě veškeré učení a aktivity evangelia se soustřeďují na to, abychom přicházeli ke Kristu tím, že v životě přijímáme Ducha Svátého.

Vy i já bychom se měli snažit stát se jako mladí válečníci, o nichž se píše v Knize Mormonově, kteří „vykonávali každé slovo příkazu s přesností; ano, a vpravdě podle víry jejich stalo se jim; ...

A jsou pečliví v tom, aby pamautovali na Pána, svého Boha, den za dnem; ano, neustále hledí zachovávat ustanovení jeho a soudy jeho a přikázání jeho.“ (Alma 57:21; 58:40.)

Svědectví

Pán prohlásil, že Církev Ježíše Krista Svátých posledních dnů je „jedinou pravou a živou [církví] na tváři

celé země“ (NaS 1:30). Tato znovuzřízená Církev je pravdivá, neboť je to Spasitelova Církev; On je „ta cesta, i pravda, i život“. (Jan 14:6.) A díky působení Ducha Svátého a Jeho darů je to církev živoucí. Jsme velice pozhřebání tím, že žijeme v době, kdy je na zemi kněžství a kdy můžeme přijímat Ducha Svátého.

Několik let poté, co byl Prorok Joseph Smith zavražděn, se zjevil prezidentu Brigham Youngovi a předal mu tuto nadčasovou radu: „Řekni lidem, aby byli pokorní a věrní a aby dbali na to, aby si uchovávali Ducha Páně, a ten je povede správně. Buďte opatrní a neodhánějte onen tichý a jemný hlas; bude [vás] učit tomu, co [máte] dělat a kam [máte] jít; ponese plody království. Řekni bratřím, aby uchovávali své srdce otevřeně vůči přesvědčení, takže až k nim Duch Svátý přijde, jejich srdce bude připraveno Ho přijmout. Mohou rozpoznat Ducha Páně ode všech ostatních duchů. Bude jim do duše našeptávat pokoj a radost, a bude jim ze srdce odnímat zášť, nenávisť,

závist, svár a veškeré zlo; a jejich jedinou touhou bude konat dobro, uskutečňovat spravedlivost a budovat království Boží. Řekni bratřím, že pokud budou následovat Ducha Páně, půjdou správně.“ (Učení: Joseph Smith, 97–98.)

Modlím se o to, abychom upřímně toužili po Duchu Svátém a abychom Ho náležitě zvali do svého každodenního života. Modlím se také o to, aby každý z nás věrně dodržoval Boží přikázání a skutečně přijal Ducha Svátého. Slibuji vám, že ona požehnání, která slíbil Prorok Joseph Smith Brigham Youngovi, jsou platná a dosažitelná pro každého jednotlivce, který poslouchá nebo čte toto poselství.

Vydávám svědectví o tom, že Otec a Syn skutečně žijí. Svědčím o tom, že Duch Svátý je zjevovatel, utěšitel a ten největší učitel, od kterého se máme učit. A svědčím o tom, že požehnání a dary Ducha jsou v těchto posledních dnech v této znovuzřízené, pravé a živoucí Církvi Ježíše Krista dostupné. O tom svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

Starší Larry R. Lawrence
Sedmdesátník

Odvážné rodičovství

Svět ... skutečně potřebuje odvážné matky a otce, kteří se nebojí mluvit o měřících a nebojí se za nimi stát.

Dnes bych rád hovořil k rodičům dospívajících. Vaše bystrá a činorodá mládež je budoucností Církve, a proto je pro protivníka prvořadým cílem. Mnozí z vás, věrné matky a otcové, dnes nasloucháte konferenci a modlíte se o odpovědi, které by vám pomohly vést vaše děti během těchto důležitých let. Má nejstarší vnoučata již také dospěla do tohoto věku, a proto je mi toto téma blízké. Žádní dokonalí rodiče a žádná snadná řešení neexistují, můžeme se však spoléhat na pravdivé zásady.

Téma Vzájemného sdružení Mladých mužů a Mladých žen na rok 2010 bylo vybráno z knihy Jozue. Začíná takto: „Posilni se a [odvahu] měj, neboj se...“ (Jozue 1:9.) Tato slova z písem by byla dobrým tématem i pro rodiče. Svět v těchto posledních dnech skutečně potřebuje odvážné matky a otce, kteří se nebojí mluvit o měřících a nebojí se za nimi stát.

Na okamžik si představte, že vaše dcera sedí na kolejích a vy slyšíte, jak v dále houká vlak. Varovali byste ji, aby šla z kolejí pryč? Nebo byste váhali a obávali se, že by si mohla myslet, že jste přehnaně starostliví? Kdyby vašeho varování nedbala, přemístili byste ji rychle na bezpečné místo? Samozřejmě! Láska, kterou k dceři cítíte, by všechny další ohledy převážila. Její

život by pro vás znamenal víc než její dočasná přízeň.

Problémy a pokušení se na naše dospívající řítí rychlostí a silou nákladního vlaku. Prohlášení o rodině nám připomíná, že rodiče jsou zodpovědní za ochranu svých dětí.¹ Tím se myslí ochrana duchovní i fyzická.

V Knize Mormonově se dočteme, jak Alma mladší radí svému svéhla- věmu synovi. Když Korianton sloužil na misi u Zoramtů, dopustil se několika vážných chyb. Alma ho měl tak rád, že si s ním o problému promluvil otevřeně. Vyjádřil své hluboké zklamání nad synovým nemorálním chováním a vysvětlil mu vážné následky hříchu.

Vždy, když Almova odvážná slova čtu, nacházím v nich inspiraci: „A nyní, Duch Páně mi praví: Příkaz dětem svým, aby činily dobro ... tudíž ti prikazuji, synu můj, v bázni Boží, aby ses zdržel svých nepravostí.“ (Alma 39:12.) Včasný zásah otce se pro Koriantona stal rozhodujícím okamžikem. Učinil pokání a od té doby sloužil věrně (viz Alma 42:31; 43:1–2).

Srovnejte příklad Almy s příkladem jiného otce z písem, Elího ze Starého zákona. Elí sloužil v Izraeli jako vysoký kněz v době, kdy byl prorok Samuel ještě chlapec. Písmo vysvětluje, že Pán Elího přísně pokáral, „nebo

znaje, že na se zlořečenství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim“ (1. Samuelova 3:13). Elíovi synové nikdy nečinili pokání, a celý Izrael kvůli jejich početlosti trpěl. Elíův příběh nás učí o tom, že rodiče, kteří své děti milují, si nemohou dovolit nechat se od nich zastrašit.

Před lety nám na generální konferenci starší Joe J. Christensen připomněl: „Rodičovství není soutěž o to, kdo je populárnější.“² Ve stejném duchu se vyslovil i starší Robert D. Hales: „Někdy se svých dětí bojíme – bojíme se jim radit, abychom je neurazili.“³

Před lety chtěl náš sedmnáctiletý syn strávit víkend na výletě s přáteli, kteří byli všichni dobří chlupci. Požádal nás o dovolení jet s nimi. Chtěl jsem mu to dovolit, ale měl jsem z toho výletu nepříjemné pocity. Podělil jsem se o své pocity s manželkou, která mě podpořila. „Musíme ten varovný hlas poslechnout,“ řekla.

Náš syn byl samozřejmě zklamaný a zeptal se, proč nechceme, aby jel. Upřímně jsem odpověděl, že nevím. „Mám z toho nepříjemný pocit,“ vysvětlil jsem, „a na to, abych tento pocit ignoroval, tě mám příliš rád.“ Docela mě překvapilo, když odvětil: „Tak dobře, tati. Já to chápu.“

Mladí lidé dokáží pochopit víc, než si uvědomujeme, neboť i oni mají dar Duchu Svatého. Snaží se rozpoznat, kdy k nim Duch hovoří, a sledují náš příklad. Učí se od nás věnovat svým nabádáním pozornost a učí se, že když „mají ohledně něčeho nepříjemné pocity“, je lepší to nedělat.

Je nesmírně důležité, aby oba rodiče byli ve svých rozhodnutích týkajících se dětí jednotni. Pokud má jeden z rodičů z něčeho nepříjemné pocity, neměli by rodiče svolení dát. Má-li kterýkoli z vás nepříjemné pocity z filmu, pořadu v televizi, hry na počítači, večírku, šatů, plavek nebo něčeho

na internetu, mějte odvahu navzájem se podpořit a říci ne.

Rád bych se s vámi podělil o dopis jedné zdrčené matky. Její dospívající syn postupně ztratil ducha a přestal být v Církvi aktivní. Vysvětlila, jak se to stalo: „Po celou dobu dospívání jsem si o syna dělala starosti a snažila jsem se mu zabránit v tom, aby hrál na počítači hry plné násilí. Mluvila jsem o tom s manželem a ukazovala jsem mu články v *Ensignu* a v novinách, které před těmito hrami varovaly. Ale manžel měl pocit, že to nevadí. Říkal, že se syn netoulá a neužívá drogy a že si nemám dělat starosti. Občas jsem synovi schovala ovladače, ale manžel mu je vrátil. Nakonec pro mě bylo snazší to vzdát, ... než pořád bojovat. Pevně věřím, že hraní je stejně návykové jako drogy. Udělala bych cokoli, abych ostatní rodiče této zkušenosti ušetřila.“

Bratři a sestry, pokud má váš manžel nebo manželka z něčeho nepříjemné pocity, berte na to ohled.

Když si to usnadníte tím, že neřeknete a neuděláte nic, možná tím umožníte zničující chování.

Rodiče mohou dětem ušetřit mnoho bolesti, když je naučí, aby si vážné známosti nechali až na dobu, kdy budou připraveni na manželství. Vytvořit s přítelkyní nebo přítelem pár příliš brzy je nebezpečné. Vytvoření „páru“ přináší citovou důvěrnost, která příliš často vede k důvěrnostem fyzickým. Satan tuto posloupnost zná, a využívá ji ke svým účelům. Udělá vše, co může, aby mladým mužům zabránil sloužit na misi a aby překazil chrámové sňatky.

Je životně důležité, aby rodiče měli odvahu promluvit a zasáhnout, než Satan uspěje. President Boyd K. Packer učil, že „pokud se jedná o morálku, pak máme *právo* i *povinnost* pozvednout varovný hlas.“⁴

Vždy jsem věřil tomu, že pozdě v noci se nestává nic skutečně dobrého a že mladí lidé potřebují vědět, v kolik hodin jsou večer doma očekáváni.

Rodiče, kteří zůstávají vzhůru a čekají, až se jejich děti vrátí domů, projevují mnoho moudrosti. Mladí muži a ženy se rozhodují mnohem lépe, když vědí, že na ně rodiče čekají, aby jim řekli, jaký byl večer, a aby je políbili na dobrou noc.

Dovolu mi vyslovit varování týkající se zvyku, který je v mnoha kulturách běžný. Mluvím o přespávání nebo trávení noci v domově kamaráda. Jako biskup jsem zjistil, že mnoho mladých lidí poprvé porušilo Slovo moudrosti nebo zákon cudnosti právě v rámci přespávání. Velmi často se stávalo, že právě když trávili noc mimo domov, byli poprvé vystaveni pornografii a mívali i své první setkání s policií.

Nátlak vrstevníků je mocnější, když jsou děti mimo okruh našeho vlivu a když je jejich obranyschopnost za pozdní noci oslabena. Pokud máte z nějaké noční aktivity nepříjemné pocity, nebojte se svůj vnitřní varovný hlas poslechnout. Když jde o ochranu

vyžaduje odvahu. Vypnout televizi a počítač a provádět rodinu každý den stránkami písem také vyžaduje odvahu. Odmítnat pozvání druhých na pondělní večery, abyste si tento večer mohli vyhradit pro svou rodinu, vyžaduje odvahu. Nepřepřítovat dny aktivitami, aby rodina mohla být na večeri doma, vyžaduje odvahu a sílu vůle.

Jeden z neúčinnějších způsobů, jakým můžeme své syny nebo dcery ovlivnit, je radit se s nimi během osobního pohovoru. Pozorným nasloucháním můžeme zjistit, po čem v srdci touží, můžeme jim pomoci stanovit si spravedlivé cíle a podělit se s nimi o duchovní dojmy, které jsme ohledně nich obdrželi. Poskytovat rady vyžaduje odvahu.

Zkuste si představit, jakou by se tato nastupující generace mohla stát, kdyby těchto pět spravedlivých zvyků bylo důsledně dodržováno v každém domově. Naše mládež by mohla být jako Helamanova armáda – nepremožitelná (viz Alma 57:25–26).

Být rodiči dospívajících je v těchto posledních dnech úkolem přivádějícím k pokoře. Satan a jeho následovníci se snaží tuto generaci skolit; Pán se spoléhá na odvážné rodiče, že ji budou pozvedat. Rodiče, posilněte se a odvahu mějte, nebojte se. (Viz Jozue 1:9.) Vím, že Bůh slyší vaše modlitby a že na ně odpoví. Svědčím, že Pán podporuje odvážné rodiče a že jim žehná. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz „Rodina – prohlášení světu,“ *Liahona*, říjen 2004, 49.
2. Joe J. Christensen, „Rearing Children in a Polluted Environment,“ *Ensign*, Nov. 1993, 11.
3. Robert D. Hales, „S veškerou dobrotivostí něžného otce: Poselství naděje pro rodiny,“ *Liahona*, květen 2004, 90.
4. Boyd K. Packer, „Our Moral Environment,“ *Ensign*, May 1992, 67.

vašich drahocenných dětí, vždy jednejte s modlitbou.

Od odvážných rodičů se vždy neočekává, že řeknou ne. Rodiče také musejí mít odvahu říci ano radám novodobých proroků. Církevní vedoucí nám radí, abychom ve svém domově zavedli spravedlivé zvyky. Zvažte

těchto pět elementárních praktik, které mají moc naši mládež posílit: rodinná modlitba, rodinné studium písem, rodinný domácí večer, společná rodinná večere a pravidelný osobní pohovor s každým dítětem.

Odvést děti od jejich různých činností a pokleknout spolu jako rodina

Starší Per G. Malm
Sedmdesátník

Odpočinutí vaší duši

Nalézt odpočinutí své duši zahrnuje pokoj mysli i srdce, což je důsledek toho, že se učíme nauce Kristově.

V centru Göteborgu ve Švédsku je široký bulvár s nádhernými stromy po obou stranách. Jednou jsem si všiml toho, že v kmeni jednoho z těch obrovských stromů je díra, a tak jsem zvědavě nahlédl dovnitř a zjistil jsem, že strom je úplně dutý. Sice dutý, ale ne prázdný! Byl naplněn všemi možnými odpadky.

Byl jsem překvapen, že ten strom přesto stál. A tak jsem se podíval nahoru a uviděl jsem kolem horní části kmene ocelový pás. K ocelovému pásu bylo připevněno několik ocelových lan, a ty pak byly připevněny a ukotveny k nedalekým budovám. Z dálky vypadal jako ostatní stromy; jen když jste se podívali dovnitř, jste mohli zjistit, že místo aby měl pevný a silný kmen, byl uvnitř dutý. Před mnoha lety začalo kmen něco oslabovat, tu a tam, po troškách. Nestalo se to přes noc. Nicméně podobně jako z mladého stromku postupně vyroste statný strom, i my můžeme, krok za krokem, růst ve své schopnosti být pevnými a zevnitř naplněnými, a ne být jako ten dutý strom.

Právě skrze uzdravující Usmíření Ježíše Krista můžeme získat sílu stát vzpřímeně a pevně a můžeme mít svou duši naplněnou světlem, porozuměním, radostí a láskou. Kristus zve všechny, aby přišli k Němu a podíleli

se „na dobrotivosti jeho; a neodpírá žádnému, který k němu přichází.“ (2. Nefi 26:33.) Jeho zaslíbení zní:

„Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.“ (Matouš 11:28–29.)

O tomto odpočinutí president Joseph F. Smith řekl: „Podle mého názoru to znamená vejít do poznání Boha, do Jeho lásky, a mít víru v Jeho záměry a v Jeho plán do takové míry, že víme, že máme pravdu, a že se nehoníme za ničím jiným, nejsme zmítáni každým větrem učení nebo lstivostí a úskočností lidí, kteří cíhají na to, aby klamali. Víme, že nauka je od Boha, a nepokládáme ohledně ní nikomu žádné otázky; lidé samozřejmě mohou mít své názory, své myšlenky a své fantazie. Člověk, který dosáhl takového stupně víry v Boha, že odvrhl všechny pochybnosti a strach, vešel do ‚Božího odpočinutí‘.“ (Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith [1998], 56.)

Nalézt odpočinutí své duši zahrnuje pokoj mysli i srdce, což je důsledek toho, že se učíme nauce Kristově a žijeme podle ní a že se stáváme Kristovou prodlouženou rukou při službě

a pomáhání druhým. Víra v Ježíše Krista a následování Jeho učení nám dává pevnou naději, a tato naděje se stává pevnou kotvou pro naši duši. Můžeme se stát stálými a neochvějnými. Můžeme pociťovat trvalý vnitřní klid; můžeme vstoupit do odpočinutí Páně. Jedině když se od světla a pravdy odvrátíme, naplní nejhlubší nitro naší duše dutý pocit prázdnoty, podobně jako u onoho stromu, a dokonce můžeme být pokoušeni zaplnit tuto prázdnotu tím, co nemá trvalou hodnotu.

S ohledem na to, že jsme existovali jako duchovní děti, než jsme přišli na zem, a s ohledem na nesmrtnost života po smrti, je tento pozemský život vskutku jen velmi krátkým okamžikem.

Je však dnem zkoušky, ale je také dnem příležitostí, kdy se rozhodujeme následovat výzvu, abychom nepromarňovali dny zkoušky své. (Viz 2. Nefi 9:27.) Myšlenky, které uchováváme v mysli, pocity, které máme v srdci, a činy, které se rozhodujeme konat, budou mít rozhodující vliv na náš život zde i na onom světě.

Užitečným zvykem je dívat se každý den z vyšší perspektivy, abychom si uchovali věčný náhled na to, co plánujeme a co děláme, zvláště pokud v sobě objevíme sklon čekat až na budoucí zítřek, abychom udělali to, co víme, že máme udělat v přítomném dnešku.

V průběhu života nám v našich rozhodnutích pomáhá posilující vliv Ducha. Pokud se rozhodneme v rozporu se světlem a poznáním, které máme, budeme mít špatné svědomí, což samozřejmě není pocit dobrý. Špatné svědomí je ale pozhelnáním v tom smyslu, že nám ihned připomíná, že je čas činit pokání. Když jsme pokorní a přejeme si dělat to, co je správné, budeme chtít hbitě změnit své jednání,

zatímco ti, kteří jsou pyšní a kteří se možná snaží „stát se zákonem [sami] sobě“ (NaS 88:35), umožní Satanovi, aby je vedl „za lněný provázek kolem krku, až je spoutá silnými provazy svými na věky“ (2. Nefi 26:22), ledaže do jejich srdce vstoupí duch pokání. Následování zlovolných vlivů nikdy nemůže přinést pocit pokoje, jednoduše proto, že pokoj je dar od Boha a přichází jedině skrze Ducha Božího.

„Zlovolnost nikdy nebyla štěstím.“
(Alma 41:10.)

V našem každodenním jednání mají dalekosáhlý vliv často malé a prosté věci. (Viz Alma 37:6–7.) To, co říkáme, jak jednáme a jak se rozhodujeme reagovat, ovlivní nejen nás, ale také ty, kteří jsou kolem nás. Můžeme druhé povzbuzovat – nebo je srážet. Prostým a pozitivním příkladem je i příhoda, která se vypráví o

mé babičce. Poslala jedno ze svých malých dětí, aby nakoupilo několik vajec. Pověřené dítě pak nejspíš cestou domů radostně poskakovalo, a když dorazilo domů, většina vajec byla rozbitá. Rodinný přítel, který byl u nich na návštěvě, nabádal mou babičku, aby dítěti vyhubovala za tak špatné počínání. Babička místo toho klidně a moudře pravila: „Ne, to vajíčka nespraví. Prostě použijeme to, co máme, a uděláme pár palačinek, na kterých si spolu pochutnáme.“

Když se naučíme zvládat ony malé a prosté každodenní věci moudrým a inspirovaným způsobem, výsledkem bude pozitivní vliv, který upevní harmonii v naší duši a bude pozvedat a posilovat ty, kteří jsou kolem nás. Je tomu tak proto, že vše, co vyzývá činit dobro, je vysláno „mocí a darem Krista; pročť [můžeme] vědět s dokonalým poznáním, že je [to] od Boha“. (Moroni 7:16.)

Onen dutý strom, o němž jsem vám vyprávěl, již nestojí. Nějací mladíci dali do prázdného kmene rachejtle, a tím strom zapálili. Nedal se zachránit, a tak ho museli porazit. Vyvarujme se toho, co nás zničí zevnitř, ať již se jedná o velké věci nebo maličkosti! Může to mít výbušný účinek a může to způsobit duchovní smrt.

Soustřeďujme se místo toho na to, co podpoří trvalý pokoj v mysli a v srdci. Pak poroste naše „sebedůvěra ... v přítomnosti Boží“. (NaS 121:45.) Zaslíbení týkající se vstupu do odpočínutí Páně, přijetí daru pokoje, je daleko vyšší než dočasné, světské uspokojení. Je to vskutku nebeský dar: „Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.“ (Jan 14:27.) On má moc uzdravit a posílit duši. On je Ježíš Kristus, o němž svědčíme ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Jairo Mazzagardi
Sedmdesátník

Vyhýbejme se pasti hříchu

Zůstaňte silnými a činite dobrá rozhodnutí, která vám umožní jíst ovoce ze stromu života.

Jednoho krásného slunného rána jsem pozval svou osmiletou vnučku, Vicki, aby se se mnou prošla kolem jezera, které zásobuje naše nádherné město pitnou vodou.

Spokojeně jsme šli a naslouchali jsme tichému bublání křišťalově čistého potůčku tekoucího podél cesty. Cestu lemovaly krásné zelené stromy a sladce vonící květy. Slyšeli jsme zpívat ptáky.

Zeptal jsem se své veselé a nevině modrooké vnučky, jak se připravuje na křest.

Odpověděla mi otázkou: „Dědo, co je to hřích?“

Tiše jsem se modlil o inspiraci a pokusil jsem se odpovědět co nejprostěji: „Hřích je úmyslné neuposlechnutí Božích příkázání. Nebeského Otce to velmi rmoutí a jeho výsledkem je utrpení a žal.“

Se zjevným znepokojením se mě otázala: „A jak nás dostane?“

Tato otázka odhaluje předně čistotu, ale také zájem vědět, jak se hříchu vyvarovat.

Aby tomu lépe porozuměla, použil jsem pro vysvětlení přírodní úkazy kolem nás. Když jsme šli po cestě dál, u plotu s ostnatým drátem jsme narazili

na kamenný sloup značných rozměrů; byl to masivní sloup, kolem něhož rostly květiny, keře a malé stromky. Časem tyto rostliny vyrostou tak, že přerostou i samotný sloup.

Vzpomněl jsem si, že o kus dál se u cesty nachází další sloup, který už byl, kousek po kousku a téměř nepozorovaně, zcela skryt okolní vegetací. Řekl bych, že sloup by si nedokázal představit, že by i navzdory své síle mohl být obklíčen a zničen křehkými rostlinami. Pomyslel by si: „Nic se neděje. Jsem silný a velký, a tahle malá rostlinka mi neublíží.“

Když pak stromek vedle něj sílí, sloup si toho nejprve ani nevšimne; pak se sloup začne těšit ze stínu, který mu strom poskytuje. Strom však roste dál a obepne sloup dvěma větvemi, které se zpočátku zdají křehké, ale které se časem propletou a sloup obemknou.

Sloup si však stále neuvědomuje, co se děje.

Brzy jsme na cestě narazili na onen sloup. Byl vyvrácen ze země. Na mou malou vnučku to učinilo velký dojem a zeptala se mě: „Dědo, je tohle strom hříchu?“

Pak jsem jí vysvětlil, že to byl jen

symbol neboli příklad toho, jak nás hřích spoutává.

Nevím, jaký vliv bude náš rozhovor na vnučku mít, ale mě to přimělo k zamýšlení nad mnoha tvářemi hříchu a nad tím, jak se nám vplíží do života, když to dovolíme.

Musíme se mít na pozoru, neboť malá rozhodnutí mohou způsobit velké následky, stejně jako má velké následky to, že chodíme brzy spát a brzy vstáváme. Nauka a smlouvy 88:124 nás učí: „Vstávejte časně, aby tělo vaše a mysl vaše mohly být oživeny.“ Ti, kteří chodí spát brzy, se probouzejí odpočatí a jejich tělo a mysl jsou od Pána díky poslušnosti posíleny a požehnány.

Něco, co se nemusí zdát příliš důležité, jako je chodit spát pozdě, nemodlit se pro daný den, nedržet půst nebo porušovat sabat – tato malá uklouznutí – pozvolna otupí naši citlivost a dovolí nám dopustit se horších věcí.

V letech dospívání jsem měl večerku v deset hodin. Dnes je to doba, kdy někteří vyrážejí ven za zábavou. My však víme, že právě v noci se stávají některé z těch nejhorších věcí. Právě za tmy chodí někteří mladí lidé na místa, kde není vhodné prostředí a kde jim hudba a slova písní neumožňují mít společenství Ducha Svatého. Za této situace se pak snadno stávají obětí hříchu.

Často se někdo stane obětí hříchu tím, že si nejprve zvolí přátele, jejichž měřítka nejsou v souladu s evangeliem, a pak proto, aby byl oblíbený nebo aby byl přijat vrstevníky, slevuje ze zásad a zákonů evangelia a sestupuje po cestě, která přinese jemu i jeho milovaným jen bolest a žal.

Musíme být ostražití, aby se hřích kolem nás nerozrůstal. Podoby hříchu nalezneme všude – například i v počítačích a v mobilech. Tyto technologie jsou užitečné a mohou

nám být velkým přínosem. Avšak jejich nevhodné používání – jako je marnění času při hraní her, programy vedoucí k tělesnému potěšení, nebo něco mnohem horšího, například pornografie – je ničující. Pornografie ničí charakter a způsobuje, že se její uživatel propadá do tekoucího písku špíny, odkud se lze dostat jen se značnou pomocí.

Tato hrůzná příšera působí bolest a utrpení jak uživatelům, tak jejich nevinným dětem, partnerovi, otci a matce. Ovoce tělesných pokušení je hořkost a smutek. Ovoce poslušnosti a oběti je sladký klid a věčně trvajících radost.

O tom, jakými měřítky se budeme řídit, se musíme rozhodnout ještě předtím, než se dostaví pokušení. Naším vodítkem musí být:

- Učiním to, neboť je to správné, pochází to od Pána a přinese mi to štěstí.
- Neučiním to, neboť mne to odvede od pravdy, od Pána a od věčného štěstí, jež Pán slibuje věrným a poslušným.

Protože Otec věděl, že se někdy rozhodneme špatně, ve svém nádherném plánu lásky poskytl světu Spasitele, aby usmířil hříchy všech těch, kteří činí pokání; těch, kteří k Němu přicházejí, aby u Něho hledali pomoc, útěchu a odpuštění; a těch, kteří jsou ochotni vzít na sebe Jeho jméno, jméno Ježíš Kristus.

Když zhřešíme, musíme rychle vyhledat pomoc, neboť tak jako se onen sloup u plotu nedokáže osvobodit sám, ani my neunikneme z pastí hříchu sami. Někdo nám musí pomoci se tohoto smrtelného objetí zbavit.

Rodiče mohou pomoci, a biskup je povolán Bohem, aby nám pomáhal. Právě k němu musíme zajít a jemu musíme otevřít své srdce.

Nauka a smlouvy 58:42–43
vysvětluje:

„Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.

Podle toho můžete poznati, činí-li člověk pokání z hříchů svých – vizte, vyzná je a zanechá jich.“

Pár měsíců po naší procházce kolem jezera měla vnučka pohovor ke křtu s biskupem – se svým otcem. Po pohovoru jsem se jí zeptal, jak to šlo. Svou odpovědí mě téměř pokárala: „Dědo, pohovor je důvěrný. To jsi nevěděl?“

Biskupové, doufám, že tu odpověď berete vážně. Zdá se mi, že má vnučka během krátké doby hodně vyžrála.

Tak jako strom, který jsem popsal, přinesl žal, bolest, utrpení a zajetí, jiný strom může přinést pravý opak. Je to uvedeno v 1. Nefim 8:10–12:

„A stalo se, že jsem spatřil strom, jehož ovoce bylo žádoucí, aby učinilo člověka šťastným.

A stalo se, že jsem vykročil a pojedl z jeho ovoce; a shledal jsem, že je nadmíru sladké, sladší než vše, co jsem kdy ochutnal. Ano, a spatřil jsem, že jeho ovoce je bílé a že převyšuje veškerou bělost, jakou jsem kdy viděl.

A když jsem pojedl z jeho ovoce, naplnilo to mou duši nesmírně velikou radostí.“

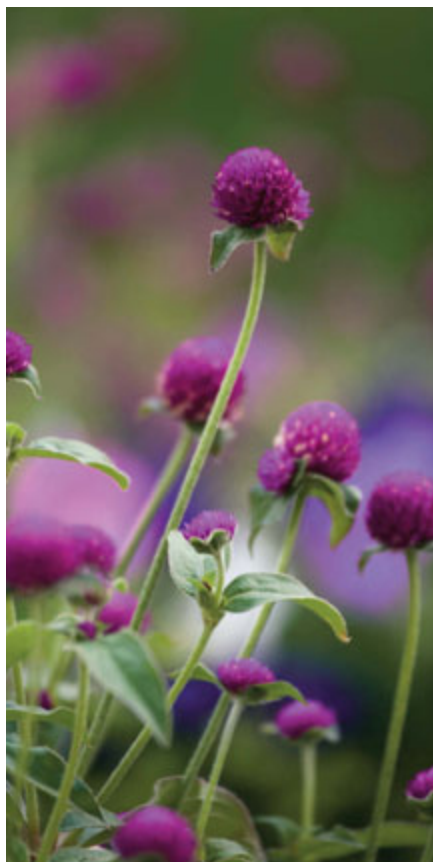
Drazí bratři a sestry, zůstaňte silnými a číňte dobrá rozhodnutí, která vám umožní jíst ovoce ze stromu života. Pokud jste, z jakéhokoli důvodu, chybili nebo opustili cestu, otevíráme vám svou náruč a říkáme: „Pojďte. Je zde naděje. Máme vás rádi a chceme vám pomoci k tomu, abyste byli šťastní.“

Nebeský Otec nás tak velice miluje, že dal svého jediného Syna, Ježíše Krista.

Ježíš Kristus nás tak velice miluje, že dal svůj život za usmíření našich hříchů!

Co jsme my ochotni dát, abychom se stali čistými a získali onu radost?

O těchto pravdách vydávám své svědectví ve svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Mervyn B. Arnold
Sedmdesátník

Jak jste naložili s mým jménem?

Jednoho dne se budeme muset i my zodpovídat našemu Spasiteli, Ježíši Kristu, z toho, jak jsme naložili s Jeho jménem.

Když byl prezident George Albert Smith ještě mladý, zjevil se mu ve snu jeho zesnulý dědeček George A. Smith a řekl: „Rád bych věděl, jak jsi naložil s mým jménem.“
President Smith odpověděl: „Nikdy jsem s tvým jménem neudělal nic, za co by ses musel stydět.“¹

Každý týden, když přijímáme svátost, uzavíráme smlouvu a činíme slib, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Krista, vždy na Něj pamatovat a dodržovat Jeho příkázání. Jsme-li ochotni to udělat, je nám přislíbeno nejkrásnější požehnání – že Jeho Duch bude vždy s námi.²

Stejně jako se prezident George Albert Smith musel zodpovídat dědečkovi z toho, jak naložil s jeho jménem, jednoho dne se budeme muset i my zodpovídat našemu Spasiteli, Ježíši Kristu, z toho, jak jsme naložili s Jeho jménem.

O tom, jak je důležité mít dobré jméno, se dočteme v Příslovicích, kde se píše: „Vzácnější jest jméno dobré než bohatství veliké, a přízeň lepší než stříbro a zlato“³ a jméno „spravedlivého“⁴ je požehnané.

Když jsem přemítal o těchto verších a o tom, jak je důležité mít dobré

jméno, zaplavily mne vzpomínky na dobré jméno a odkaz, které mně, mým čtyřem bratrům a mým dvěma sestrám zanechali moji rodiče. Moji rodiče neměli ani bohatství světa, ani stříbro a zlato. V domě se dvěma ložnicemi, jednou koupelnou a krytou verandou za domem, kde spaly mé sestry, nás žilo devět. Když rodiče zemřeli, sešli jsme se s bratry a sestrami, abychom si rozdělili jejich pozemský majetek, který nebyl velký. Matka po sobě zanechala několik šatů, starý nábytek a pár dalších drobností. Otec po sobě zanechal tesařské náčiní, staré lovecké pušky a sotva co jiného. Jediné, co mělo nějakou peněžní hodnotu, byl skromný dům a trocha úspor.

Upřímně jsme si spolu poplakali, vzdávajíc díky, neboť jsme věděli, že nám zanechali něco mnohem cennějšího, než je stříbro a zlato. Věnovali nám svou lásku a svůj čas. Často vydávali svědectví o pravdivosti evangelia, o kterém si nyní můžeme číst v jejich drahocenných denících. Učili nás pilně pracovat, být poctiví a platit plný desátek, ale ani ne tak svými slovy, jako spíše svým příkladem. Probudili v nás také touhu rozvíjet své vzdělání, sloužit na misi, a co je nejdůležitější,

touhu nalézt věčného společníka, být oddáni v chrámu a vytrvat do konce. Skutečně nám zanechali odkaz dobrého jména, za což jim budeme na věky vděčni.

Když byli milovaný prorok Helaman a jeho manželka požehnáni dvěma syny, pojmenovali je Lehi a Nefi. Helaman svým synům pověděl, proč dostali jména po dvou předcích, kteří žili na zemi téměř 600 let před jejich narozením. Řekl:

„Vizte, synové moji, ... dal jsem vám jména našich prvních rodičů [Lehiho a Nefiho] ... a toto jsem učinil,“ proto, že „když si vzpomenete na svá jména, ... můžete si vzpomenouti na jejich skutky; a když si vzpomenete na jejich skutky, můžete vědět, jak je řečeno i napsáno, že byly dobré.

Tudíž, synové moji, chtěl bych, abyste činili to, co je dobré, aby o vás mohlo být řečeno, a také napsáno, to, co bylo řečeno a napsáno o nich.

... Abyste mohli mítí onen draho-cenný dar věčného života.“⁵

Bratři a sestry, jak se bude vzpomínat na naše jména za 600 let?

Když Moroni hovořil o tom, jak na sebe můžeme brát jméno Kristovo a ochraňovat tak své dobré jméno, učil:

„A opět bych vás chtěl nabádati, abyste šli ke Kristu a chopili se každého dobrého daru a nedotýkali se daru zlého, ani věci nečisté. ...

Ano, *pojdte ke Kristu* a buďte v něm zdokonalováni a popírejte v sobě veškerou bezbožnost.“⁶

V inspirované brožurce *Pro posílení mládeže* se dočteme, že svoboda volby je věčná, Bohem daná zásada, která s sebou nese morální zodpovědnost za učiněná rozhodnutí. „Ačkoli se [můžeme] svobodně rozhodovat sami za sebe, [nemůžeme] si svobodně zvolit následky svých činů. Když [učiníme] nějaké rozhodnutí, dostaví se následky onoho rozhodnutí.“⁷

Krátce poté, co jsme se s mou milou Devonnou vzali, podělila se se mnou o to, jak se v mládí naučila důležitosti nauky, že se můžeme svobodně rozhodovat, ale že si nemůžeme svobodně volit následky svých činů. S pomocí své dcery Shelly bych se s vámi rád o zkušenost sestry Arnoldové podělil:

„Když mi bylo 15 let, často jsem měla pocit, že máme příliš mnoho pravidel a příkázání. Nevěděla jsem, jestli se normální veselá dívka dokáže s tolika omezeními vůbec těšit ze života. Kromě toho mi dlouhé hodiny

práce na tatínkově farmě vážně zasahovaly do času, který jsem chtěla trávit s přáteli.

Tohoto léta jsem měla za úkol zajistit, aby krávy, které se pásly na horské pastvině, neprorazily ohradu a nedostaly se do obilného pole. Kráva, která spase nezralé obilí, se může nadmout, což může zapříčinit udušení a smrt. Jedna z krav se vždy obzvláště snažila prostrčit hlavu ohradou. Jednoho rána, když jsem na koni objížděla ohradu a dohlížela na dobytek, jsem zjistila, že tato kráva prorazila ohradu a dostala se do obilného pole. Ke svému zděšení jsem si uvědomila, že kráva spásá obilí už hodnou chvíli, protože je už nadmutá a vypadá jako balon. Pomyslela jsem si: ‚Ty hloupá krávo! Ta ohrada tam byla od toho, aby tě chránila, a tys ji přesto prorazila a spásala jsi tolik obilí, že jsi tím ohrozila svůj život.‘

Pospíchala jsem pro tatínka zpátky na farmu. Když jsme se však vrátili, našli jsme krávu ležet na zemi mrtvou. Bylo mi líto, že jsme o krávu přišli. Poskytli jsme jí krásnou horskou pastvinu, kde se mohla pást, ohradu, která ji udržovala dál od nebezpečného obilí, a ona přesto ohradu pošetile prorazila a přivodila si smrt.

Když jsem přemýšlela o poslání ohrady, uvědomila jsem si, že ohrada byla záštitou, tak jako i příkázání a pravidla mých rodičů jsou záštitou. Příkázání a pravidla byla stanovena pro mé dobro. Uvědomila jsem si, že poslušnost příkázání mě může zachránit před tělesnou i duchovní smrtí. Toto osvícení bylo rozhodujícím okamžikem v mém životě.“

Sestra Arnoldová se naučila, že náš laskavý, moudrý a milující Nebeský Otec nám dal příkázání – ne aby nás omezovala, jak by protivník chtěl, abychom uvěřili – ale aby nám

Když bylo sestře Arnoldové 15 let (na fotografii ji představuje její dcera), poznala při hlídání pasoucího se stáda, jakou mají příkázání ochrannou moc.

v životě žehnala a ochraňovala naše dobré jméno a odkaz pro budoucí pokolení, tak jako to činila pro Lehiho a Nefiho. Tak jako ona kráva nesla následky své volby, i každý z nás se musí naučit, že souseďova tráva za ohradou není *nikdy* zelenější – a ani nikdy nebude – neboť „zlovolnost nikdy nebyla štěstím“.⁸ Až tento život skončí, každý z nás ponese následky svých rozhodnutí. Příkázání jsou jasná, příkázání nás ochraňují, příkázání nás neomezují a nádherná požehnání poslušnosti jsou nespočetná!

Nebeský Otec věděl, že všichni uděláme chyby. Jsem nesmírně vděčný za Usmíření, které každému z nás umožňuje činit pokání a prováďet nezbytné změny, abychom znovu mohli být se Spasitelem za jedno a pocítit nádherný pokoj odpuštění.

Náš Spasitel nás denně vyzývá, abychom očistili své jméno a navrátili se do Jeho přítomnosti. Jeho povzbuzení je plné lásky a něhy. Představte si se mnou Spasitelovo objetí, zatímco čtu Jeho slova: „Nevrátíte se nyní ke mně a nebudete činit pokání z hříchů svých a neobráte se, abych vás mohl uzdravit?“⁹

Dnes bych rád každému z vás udělil stejnou výzvu, jakou moji rodiče, na které budu na věky vzpomínat pro jejich dobré jméno, udělili mně. Než budete jednat, představte si Spasitele, jak vám stojí po boku, a položte si otázku: „Pomyslel bys na to, řekl bys to nebo udělal to, pokud bys věděl, že On stojí vedle tebe?“ Neboť On tam zajisté je. Náš milovaný prezident Thomas S. Monson, o kterém svědčím, že je prorokem, často cituje následující verše z písem, když hovoří o Pánu a Spasiteli: „Neboť půjdu před tváří vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem.“¹⁰

Kéž jsme v onen slavný den, kdy staneme před milovaným Spasitelem, abychom mu podali zprávu o tom, jak jsme naložili s Jeho jménem, schopni oznámit: „Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.“¹¹ „Tvé jméno jsem choval v úctě.“ Svědčím o tom, že Ježíš je Kristus. Zemřel, abychom my mohli žít. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Presidents of the Church Student Manual* (Church Educational System manual, 2003), 134.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
3. Přísloví 22:1.
4. Přísloví 10:7.
5. Helaman 5:6–8; zvýraznění přidáno.
6. Helaman 10:30, 32; zvýraznění přidáno.
7. *Pro posílení mládeže* (brožura, 2001), 4.
8. Alma 41:10.
9. 3. Nefi 9:13.
10. Nauka a smlouvy 84:88.
11. 2. Timoteovi 4:7.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Ó, ten lstivý plán onoho zlého

Pro ty, kteří mají nějakou závislost, existuje naděje, a ... tato naděje přichází skrze Usmíření Pána Ježíše Krista.

Bratři a sestry, nástup podzimního období sem, do Skalistých hor, s sebou přináší úžasné barvy listů, které přecházejí od zelené až po jasně oranžovou, červenou a žlutou. Během podzimu je celá příroda ve stádiu proměny a přípravy na chladnou a přísnou krásu zimy.

Podzim je zvláště úžasné období pro rybáře-muškaře, protože právě teď jsou pstruzi hnáni téměř nenasytým hladem po potravě, aby se posilnili na období zimy, kdy potravu bude poskrovnu.

Cílem rybáře-muškaře je chytit pstruha obratným podvodem. Zkušený rybář studuje chování pstruhů, počasí, vodní proudy a druhy hmyzu, které pstruzi požívají, a také to, kdy se tento hmyz líhne. Často si vyrábí návnadu ručně. Ví, že je nutné, aby umělý hmyz, v němž se skrývají malé háčky, byl dokonalým klamem, protože pstruh rozpozná i tu nejmenší závadu a mušku odmítne.

Je úžasné sledovat, jak pstruh prorazí vodní hladinu, chňapne po mušce a klade odpor až do té doby, než se nakonec vyčerpá a rybář ho vytáhne. V tomto zápasu jde o boj mezi

rybářovými znalostmi a schopnostmi a vznešeným pstruhem.

Používání umělé návnady pro oklamání a chytení ryby je příkladem toho, jak nás Lucifer často pokouší, oklamává a snaží se nás chytit do pastí.

Podobně jako rybář-muškař, který ví, že pstruha pohání hlad, i Lucifer zná náš „hlad“ neboli slabosti, a pokouší nás falešnými návnadami, které, když se na ně chytíme, nás mohou vytrhnout z proudu života do jeho nemilosrdného vlivu. A na rozdíl od rybáře-muškaře, který rybu chytí a pak ji nezraněnou pouští zpátky do vody, Lucifer nás dobrovolně nepustí. Jeho cílem je učinit své oběti tak bídny, jako je on sám.

Lehi řekl: „A protože [Lucifer] padl s nebe a stal se na věky bídny, usiloval také o bídu celého lidstva.“ (2. Nefi 2:18.)

Připojuji svá slova ke slovům svých Bratří, že Lucifer je chytrý a prohnáný. Jednou z jeho hlavních metod, které proti nám používá, je jeho schopnost lhát a klamat, aby nás přesvědčil, že zlo je dobro a dobro je zlo. Již od samého počátku ve veliké Radě v nebi se Satan „snažil ... zničit svobodu jednání člověka, kterou

jsem mu já, Pán Bůh, dal. ...

A stal se Satanem, ano, a to ďáblem, otcem všech lží, aby klamal a zaslepoval lidi a odváděl je do zajetí podle vůle své.“ (Mojžíš 4:3–4.)

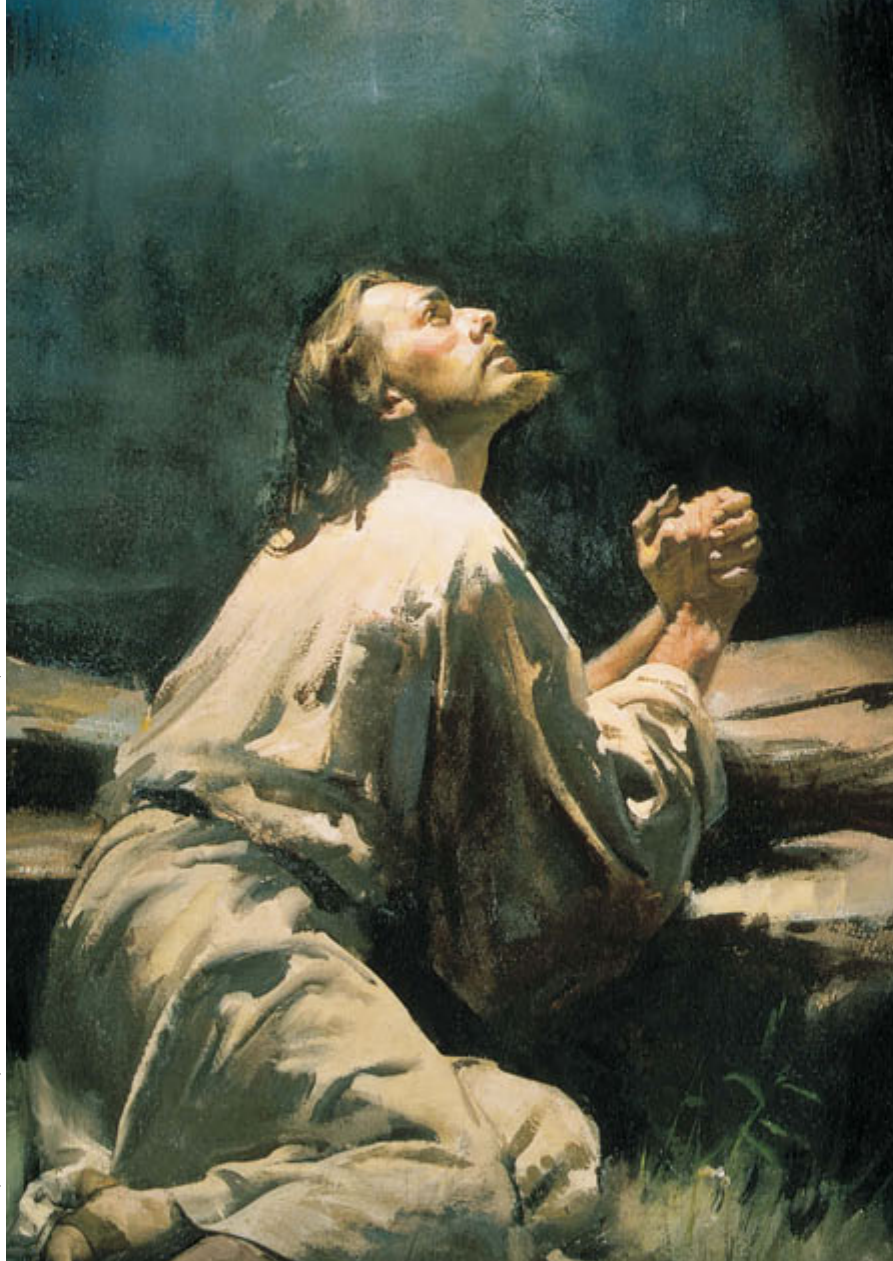
Bitva o Bohem danou svobodu jednání pokračuje dodnes. Satan a jeho přívrženci mají všude kolem nás nastraženy návnady a doufají, že klopýtneme a chňapneme po jejich muškách, aby si nás mohli svými podvrhy přitáhnout k sobě. Aby nás Satan mohl oloupit o svobodu jednání, používá závislost. Podle slovníku jakákoli závislost znamená, že něčemu podléháme, a tím se zřikáme svobody jednání a stáváme se závislími na nějaké zničující látce nebo chování.¹

Badatelé tvrdí, že v našem mozku existuje určitý mechanismus, kterému se říká centrum potěšení.² Když se toto centrum aktivuje určitými drogami nebo chováním, podmaní si onu část našeho mozku, která řídí naši vůli, úsudek, logiku a morálku. To vede obět závislosti k tomu, aby se zřekla toho, co ví, že je správné. A když toto nastane, háček je zaseklý a Lucifer přebírá kontrolu.

Satan ví, jak nás využívat a chytat do pastí pomocí umělých látek a způsobů chování, které nabízejí dočasné potěšení. Mohl jsem pozorovat, jaký to má dopad na člověka, když se snaží znovu získat vládu nad sebou samým, aby se osvobodil od zničující závislosti a aby znovu získal sebeúctu a nezávislost.

Mezi některé velmi návykové látky, které, když se užívají nelegálně, mohou napadnout mozek a odejmout člověku svobodu jednání, patří: nikotin; opiáty – heroin, morfin a další léky proti bolesti; sedativa; kokain; alkohol; marihuana a metamfetaminy.

Jsem vděčný za lékaře, kteří jsou školeni v tom, jak předepisovat vhodné léky na úlevu bolesti a

utrpení. Naneštěstí až příliš mnoho lidí v dnešní společnosti, včetně některých našich členů, se stalo závislými na předepsaných lécích, a tyto léky zneužívají. Lucifer, otec všech lidí, toto ví, a využívá svůj vliv, aby člověku ukradl svobodu jednání a aby spoutal oběť zneužívání svými hroznými řetězy. (Viz 2. Nefi 28:22.)

Nedávno jsem mluvil s jednou sestrou na psychiatrickém oddělení v místní nemocnici. Vyprávěla mi o své žalostné cestě od úplného duševního i fyzického zdraví, skvělého manželství a rodiny, do duševní nemoci, oslabeného zdraví a rozpadlé rodiny – přičemž na začátku toho všeho bylo zneužívání předepsaných léků proti bolesti.

Dva roky předtím si při autonehodě poranila záda. Lékař jí předepsal léky, aby jí ulevil od téměř nesnesitelné bolesti. Ona ale měla dojem, že potřebuje něco víc, a tak falšovala předpisy a nakonec se rozhodla kupovat heroin. To následně vedlo k jejímu zatčení a uvěznění. Kvůli své posedlosti drogami se jí rozpadlo manželství. Manžel se s ní rozvedl a získal do své péče jejich děti. Vyprávěla mi, že kromě utišení bolesti jí drogy přinášely krátkodobé, ale intenzivní pocity euforie a duševní pohody. Jednotlivé dávky drog ale účinkovaly jen několik hodin, a s každou další dávkou se doba úlevy zkracovala. Začala brát víc a víc drog a dostala se do nekonečného koloběhu závislosti. Drogy se staly jejím životem.

V noci předtím, než jsem s ním mluvil, se pokusila spáchat sebevraždu. Řekla, že již není schopna snášet onu fyzickou, emoční i duchovní bolest. Měla pocit, že je v pasti bez jakékoli cesty ven – bez naděje.

Problém se zneužíváním léků na předpis i dalších drog, který měla tato sestra, není ojedinělý; děje se to všude kolem nás. V některých oblastech umírá víc lidí kvůli zneužívání léků na předpis než kvůli automobilovým nehodám.³ Bratři a sestry, vyhýbejte se jakýmkoli látkám, které vás mohou chytit do pasti. Dokonce i jedno šňupnutí nebo jedna pilulka nebo jedna sklenka alkoholu může vést k závislosti. Jeden bývalý alkoholik mi řekl, že rozdíl mezi závislostí a abstinencí spočívá jen v jedné sklenice. Satan to ví. Nedovolte mu, aby vás chytil svými umělými návnadami, z nichž se může záhy stát závislost.

Bratři a sestry, prosím, abyste mě nepochopili špatně. Nenamítám nic proti předepsaným lékům pro ty, kteří trpí vyléčitelnou nemocí nebo velkou fyzickou bolestí. Tyto léky jsou vskutku pozhledným. Tvrdím ale, že je třeba pečlivě dodržovat dávky, které lékaři předepíší. A je třeba, abychom tyto léky uchovávali na bezpečném místě, kde k nim nemohou získat přístup děti nebo někdo jiný.

Existuje také velké znepokojení nad některými zhoubnými a návykovými způsoby chování, jako jsou hazardní hry a zlovolná pornografie, které jsou v naší společnosti tak ničivé pro jednotlivce a tak hojně rozšířené. Pamatujte na to, bratři a sestry, že závislost – jakákoli – znamená, že něčemu podléháme, a tím se zřikáme svobody jednání a stáváme se závislými. A tak je třeba na tento seznam přidat i hraní videoher a psaní zpráv na mobilním telefonu. Někteří hráči tvrdí, že stráví denně až 18 hodin tím,

že na videopřehrávkách postupují z jedné úrovně do další, zatímco zanedbávají ostatní stránky svého života. Psaní zpráv na mobilním telefonu se může stát závislostí, kvůli níž se ztrácí důležitá osobní mezilidská komunikace. Nedávno mi jeden biskup vyprávěl o dvou mladých z jeho sboru, kteří stáli vedle sebe a psali si esemesky, místo aby spolu mluvili.

V lékařském výzkumu se závislost popisuje jako „nemoc mozku“.⁴ To je pravda, ale také jsem přesvědčen o tom, že když Satan dostane někoho do své moci, stává se závislost také nemocí ducha. Nehledě na to, v jakém návykovém koloběhu je člověk chycen, vždy je zde naděje. Prorok Lehi učil své syny této věčné pravdě: „Pročež, lidé jsou svobodni podle těla; a vše je jim dáno, co je člověku nezbytné. A jsou svobodni, aby si zvolili svobodu a věčný život skrze velikého Prostředníka všech lidí, nebo aby si zvolili zajetí a smrt podle zajetí a moci ďáblů.“ (2. Nefi 2:27.)

Pokud má někdo, kdo má nějakou závislost, přání ji překonat, existuje cesta k duchovní svobodě – cesta k úniku ze zajetí – cesta, která je osvědčená. Začíná modlitbou – upřímnou, usilovnou a neustálou komunikací se Stvořitelem našeho ducha a těla – s naším Nebeským Otcem. Je to tatáž zásada, pomocí níž překonáváme jakýkoli zlovyk nebo činíme pokání z jakéhokoli hříchu. Recept na to, jak získat proměněné srdce, tělo, mysl i ducha, se nachází v písmech.

Prorok Mormon nám radil: „Pročež, milovaní bratři moji, modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli být naplněni touto láskou, ... abyste se mohli stát syny Božími; ... abychom mohli být očištěni tak, jako on je čistý.“ (Moroni 7:48.)

Tento verš i mnohé další svědčí o tom, že pro ty, kteří mají nějakou závislost, existuje naděje, a že tato naděje přichází skrze Usmíření Pána Ježíše Krista a tím, že se člověk pokoří před Bohem, prosí o to, aby byl vysvobozen ze zajetí závislosti, a nabídne Mu celou svou duši v upřímné modlitbě.

Vedoucí kněžství mohou pomoci, když je ti, kteří mají nějakou závislost, požádají o radu. Když je to nutné, mohou je odkázat na kvalifikované poradce a na organizaci Rodinné služby SPD. Program na zbavení se závislosti, který je upraven podle původních 12 kroků organizace Anonymní alkoholici, je k dispozici prostřednictvím Rodinných služeb SPD.

Těm, kteří zápolí se závislostí osobně nebo mají někoho takového ve své rodině, opakuji, že usilovná modlitba je klíčem k získání duchovní síly, díky níž lze najít pokoj a překonat návykové choutky. Nebeský Otec miluje všechny své děti, a tak Mu děkujte a vyjadřujte v Něj upřímnou víru. Proste Ho o sílu překonat závislost, které čelíte. Odložte veškerou pychu a odevzdejte Mu svůj život a své srdce. Proste o to, abyste byli naplněni mocí Kristovy čisté lásky. Možná to budete muset udělat mnohokrát, ale svědčím vám o tom, že vaše tělo, mysl a duch se může proměnit, očistit a uzdravit, a vy budete osvobozeni. Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8:12.)

Vzhledem k tomu, že naším cílem je stát se více takovým, jako je náš Spasitel, a nakonec být hodni toho, abychom žili s naším Nebeským Otcem, každý z nás musí odložit pychu

a prožít mocnou změnu srdce, kterou popsals prorok Alma v Knize Mormonově. (Viz Alma 5:14.) Naše láska k našemu Otci v nebi a k Pánu Ježíši Kristu se musí odrážet v každodenních rozhodnutích a skutcích. Slíbili pokoj, radost a štěstí těm, kteří dodržují Jejich přikázání.

Bratři a sestry, kéž jsme si všichni vědomi umělých mušek, které nám nabízí Lucifer, onen falešný rybník lidí. Kéž máme moudrost a duchovní vnímavost, abychom rozpoznali jeho mnohé nebezpečné nabídky a odmítli je.

A pro ty z vás, kteří jste padli za obět jakékoli závislosti, existuje naděje díky tomu, že Bůh miluje všechny své děti, a díky tomu, že skrze Usmíření Pána Ježíše Krista je možné všechno.

Byl jsem svědkem zázračného požehnání uzdravení, které může člověka vysvobodit z pout závislosti. Pán je náš Pastýř, a my nebudeme mít nedostatku, když budeme důvěřovat v moc Usmíření. Víím, že Pán může osvobodit toho, kdo má nějakou závislost, ze zajetí, a také to učiní, neboť apoštol Pavel prohlásil: „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“ (Filipenským 4:13.) Modlím se o to, bratři a sestry, aby se toto naplnilo v životě těch, kteří možná zápasí s tímto problémem v této době svého života, a o to pokorně prosím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Závislost*, jako podstatné jméno, má 3 významy, z nichž jeden znamená „podrobení se pánu“, audioenglish.net/dictionary/addiction.htm.
2. Viz National Institute on Drug Abuse, *Drugs, Brains, and Behavior – the Science of Addiction* (2010), 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofaddiction.pdf.
3. Viz Erika Potter, „Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah“, Dec. 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Viz National Institute on Drug Abuse, „The Neurobiology of Drug Addiction“, section IV, no. 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; viz také drugabuse.gov/funding/budget08.html.

President Thomas S. Monson

Než se sejdeme zas

Musíme vytrvat do konce, neboť naším cílem je věčný život v přítomnosti našeho Otce v nebi.

Milovaní bratři a sestry, zatímco se blížíme k závěru této úžasné generální konference Církve, srdce mám naplněno štěstím. Když jsme naslouchali radám a svědectvím těch, kteří promlouvali na jednotlivých zasedáních, byli jsme duchovně nasyceni. Jsem si jist, že mluvím za všechny členy všude na světě, když vyjádřím hlubokou vděčnost za pravdy, kterým jsme byli učení. Mohli bychom opakovat slova, která se nacházejí v Knize Mormonově a která pronesli ti, kteří slyšeli kázání krále Beniamina a „volali jedním hlasem řkouce: Ano, věříme všem slovům, jež jsi k nám promlouval; a také víme o jistotě jejich a o pravdivosti jejich díky Duchu Pána Všemocného“.¹

Doufám, že si najdeme čas na to, abychom si četli konferenční proslovy, které budou otištěny v listopadových vydáních časopisů *Ensign* a *Liahona*, protože si zaslouží, abychom je pečlivě studovali.

Je nesmírné požehnání, že se můžeme setkávat zde, v tomto velkolepém Konferenčním centru, v pokoji, v pohodlí a v bezpečí. Vysílání této konference mělo nebývalý rozsah a dosáhlo přes kontinenty a oceány k lidem po celé zemi. Ačkoli jsme od mnohých z vás velmi daleko,

pociťujeme vašeho ducha a posíláme vám pozdravy a vyjadřujeme vám vděčnost.

Dovolte mi, abych našim bratřím, kteří byli na této konferenci uvolněni, vyjádřil od nás všech vřelé poděkování za mnoho let oddané služby. Je nespočet těch, kteří byli požehnáni díky vašemu přínosu pro dílo Páně.

Sbor Tabernaclu a další pěvecké sbory, které se podílely na zasedáních, zajistily vskutku nebeskou hudbu, která obohatila a zkrášlila vše ostatní, co probíhalo. Děkuji vám za to, že jste se s námi podělili o své hudební nadání a schopnosti.

Mám rád své věrné rádce, presidenta Henryho B. Eyringa a presidenta Dietera F. Uchtdorfa, a vážím si jich. Jsou to vskutku moudří a vnímaví muži, a jejich služba je neocenitelná. Nedokázal bych dělat vše, k čemu jsem povolán, bez jejich podpory a pomoci. Mám rád své bratry z Kvora Dvanácti apoštolů a všechny v kvorech Sedmdesáti a v Předsedajícím biskupstvu, a obdivuji je. Slouží nesobecky a efektivně. Podobně vyjadřuji vděčnost i za ženy a muže, kteří slouží jako generální úředníci pomocných organizací.

Jak požehnání jsme, že máme znovuzřízené evangelium Ježíše

Sestra Julie B. Becková

Generální presidentka Pomocného sdružení

Krista! Dává nám odpovědi na otázky ohledně toho, odkud jsme přišli, proč jsme zde a kam půjdeme, až z tohoto života odejdeme. Dává našemu životu smysl, účel a naději.

Žijeme v neklidném světě, ve světě mnoha těžkostí. Jsme zde, na zemi, abychom se vyrovnali s osobními těžkostími, jak nejlépe dovedeme, abychom se z nich poučili a abychom je překonali. Musíme vytrvat do konce, neboť naším cílem je věčný život v přítomnosti našeho Otce v nebi. Miluje nás a nepřeje si nic jiného, než abychom tohoto cíle úspěšně dosáhli. Bude nám pomáhat a bude nám žehnat, když k Němu budeme volat v modlitbách, když budeme studovat Jeho slovo a když budeme poslušni Jeho přikázání. V tomto spočívá bezpečí; v tomto spočívá pokoj.

Kéž vám Bůh žehná, bratři a sestry. Děkuji vám za vaše modlitby v prospěch můj i v prospěch všech generálních autorit. Jsme nesmírně vděční za vás i za vše, co děláte pro podporu království Božího na zemi.

Kéž na vás spočívají nebeská požehnání. Kéž je váš domov naplněn láskou, ohleduplností a Duchem Páně. Kéž neustále vyživujete své svědectví o evangeliu, aby pro vás mohlo být ochranou před týráním Satanem.

Konference je nyní za námi. Až se budeme vracet domů, kéž tak činíme bezpečně. Kéž Duch, kterého jsme zde pociťovali, je s námi a přebývá s námi, až se budeme věnovat každodenním záležitostem. Kéž projevujeme větší laskavost jeden vůči druhému; kéž vždy konáme dílo Páně.

Mám vás rád; modlím se za vás. Loučím se s vámi, než se za šest měsíců sejdeme zas. Ve jménu našeho Pána a Spasitele, a to Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Mosiáš 5:2.

„Dcery v mém království“ – Historie a dílo Pomocného sdružení

Studium historie Pomocného sdružení nám pomáhá definovat a vyjádřit to, kdo jsme jako učednice a následovnice našeho Spasitele Ježíše Krista.

Toto shromáždění je darem pro všechny dcery Nebeského Otce, jež si přejí poznat Jeho přání a vůli a pochopit své zodpovědnosti v Jeho plánu. Za poslední rok jsem navštívila mnohé z vás a byla jsem dojata, když jsem se vám dívala do očí, objímala vás, smála se s vámi, plakala s vámi a naslouchala vašim smutkům, radostem i vítězstvím. Každá jste vzácná tak, že to nelze popsat, a Nebeský Otec vás zná. Jako dcery Boží se připravujete na svou věčnou úlohu a každá máte svou ženskou identitu, podstatu a zodpovědnost. Úspěch rodin, obcí, této Církve a vzácného plánu spasení závisí na vaší věrnosti. Milé sestry, máme vás velmi rády a modlíme se za vás!

Všechny právě procházíme velmi osobní zkušeností ve smrtelnosti. Dvě

sestry, jež jsem nedávno poznala, jsou příkladem věrného života v odlišných podmínkách. Jedna sestra žije ve střední Brazílii. Její dům z červených cihel, v zahradě s červenou hlínou, obklopený zídou z červených kvádrů, je přístavem a útočištěm před okolním světem. Její děti s radostnými očima umějí zpívat písně Primárek a doma mají na stěnách pověšené obrázky Spasitele, chrámů a proroků Božích, vystřižené z časopisu *Liahona*. Se svým manželem přinesli osobní oběti, aby mohli být zpečetěni v chrámu, tak aby se jejich děti mohly narodit ve smlouvě. Řekla mi, že se neustále modlí k Pánovi o sílu a dostatečnou inspiraci, aby své děti dokázala vychovávat ve světle, pravdě a síle evangelia.

Druhá sestra žije sama v malém bytě v 80. poschodí jednoho domu

v Hongkongu. Má jisté tělesné obtíže, ale těší ji, že dokáže být samostatná. Je jediným členem Církve ve své rodině. Na malé policičce má svá písma, příručky Pomocného sdružení a jiné církevní knihy. Ze svého domova vytvořila útočiště naplněné Duchem, a je světlem pro každého v jejich odbočce.

Varování

Víme, že mnohé sestry žijí v podmínkách útisku nebo nebezpečí. Některé pocítují neustále hlad a jiné musejí každý den sbírat odvalu, aby vytrvaly ve víře navzdory zklamáním a proradnostem druhých. Protože žijeme v posledních dnech této země, vidíme všude znamení velkého zápasu. Šíří se výmysly a polopravdy ohledně silných stránek, posláním a postavením žen Svatých posledních dnů. Nejčastější smyšlenky tvrdí, že jsme méně důležité než muži, že jsme většinou milé, ale neinformované, a že ač se jakkoli snažíme, nikdy si nezasloužíme, aby nás Nebeský Otec přijal. Jak řekl apoštol Petr, jsou mezi námi „falešní učitelé, kteříž uvedou

sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce“.¹

Kniha Mormonova popisuje, co se děje:

„Neboť vizte, onoho dne bude [Satan] zuřiti v srdci dětí lidských a bude je podněcovati ke hněvu proti tomu, co je dobré.

A jiné upokojí a ukolébá je do tělesného bezpečí, takže řeknou: Vše je dobré v Sionu; ano, Sionu se dobře daří, vše je dobré – a tak ďábel klame duši jejich a svádí je opatrně dolů do pekla.

A vizte, jiné odlákává lichocením a říká jim, že není žádného pekla; a praví jim: Já nejsem žádný ďábel, neboť žádného není – a tak jim šeptá do uší, až je polapí hroznými řetězy svými, odkud není vysvobození.“²

V silicím klimatu požadavků, výmluv, apatie a svodů hrozí dcerám Božím, které by nebyly obezřetné a nelpěly by na modlitbě a inspiraci, stále větší nebezpečí, že se z nich stanou „ženky“³, které uctívají „bohy cizozemců“⁴, jak se píše v písmech. Naneštěstí kvůli životním těžkostem a populárním bludům světa mnohé

sestry věří více smyšlenkám než pravdě. Jejich odchýlení od Božího plánu se projevuje v zjištěních, že mnohé nečiní základní věci, jako jsou modlitba a čtení písem. Sám Pán řekl, že „toto je den varování, a ne den mnoha slov“.⁵

Pomocné sdružení bylo zorganizováno, aby bylo ochranou a útočištěm

Abby mohl Bůh o své dcery v těchto nebezpečných dobách pečovat, učít je a inspirovat, pověřil Proroka Josepha Smitha, aby ženy Církve zorganizoval. Tato božsky ustanovená a kněžstvím řízená organizace se nazývá Pomocné sdružení.

Posláním Pomocného sdružení je připravovat dcery Boží na požehnání věčného života, zatímco prohlubují víru a osobní spravedlivost, posilují rodiny a domovy a vyhledávají potřebné a pomáhají jim.

Pomocné sdružení objasňuje naše působení a sjednocuje nás jako dcery Boží v hájení Jeho plánu. V této době pomýlené identity, zmatku a neklidu má Pomocné sdružení být kompasem a rádcem, který věrné ženy učí pravdě.

Spravedlivé ženy dnes usilují o vylití zjevení, aby mohly odolávat rozptylování, bojovat proti zlu a duchovnímu ničení a pozvedat se nad osobní katastrofy prohlubováním své víry, posilováním rodiny a pomáháním druhým.

Historie a dílo Pomocného sdružení

Sestra Allredová, sestra Thompsonová a já jsme se modlily, postily, přemítaly jsme a radily jsme se s proroky, vidoucími a zjevovateli, abychom poznaly, jak si Bůh přeje, abychom Jeho dcerám pomáhaly být silné tvář v tvář „[pohromě], která má přijít na obyvatele země“.⁶ Dostalo se nám odpovědi, že sestry z Církve mají poznat historii Pomocného sdružení a učit se z ní. Pochopení historie Pomocného sdružení posiluje základy identity a hodnoty spravedlivých žen.

V důsledku toho se nyní pracuje na historii Pomocného sdružení pro Církev a ta bude k dispozici příští rok. Historii Pomocného sdružení se dostává i jinak zvýšené pozornosti, například v *Liahoně* na stránce určené navštěvujícímu učení. Příprava této historie je inspirovanou zkušeností plnou zjevení.

Při studiu historie Pomocného sdružení jsme si uvědomily, že Pánovou vizí a záměrem nebylo, aby Pomocné sdružení bylo ospalým nedělním shromážděním. Měl na mysli něco mnohem, mnohem většího než nějaký ženský spolek nebo zábavně zájmovou skupinu.

Chtěl, aby Pomocné sdružení pomáhalo rozvíjet Jeho lid a připravovat ho na požehnání chrámu. Zřídil tuto organizaci, aby uspořádal své dcery pro své dílo a získal jejich pomoc při budování svého království a při posilování domovů v Sionu.

Historie nás učí, kdo jsme

Svou historii studujeme proto, abychom se dozvěděly, kdo jsme.

Mezi dobrými ženami po celém světě panuje hlad po poznání své identity, hodnoty a důležitosti. Studium historie Pomocného sdružení a její uplatňování nám pomáhá definovat a vyjádřit to, kdo jsme jako učednice a následovnice našeho Spasitele, Ježíše Krista. Naše věrnost a služba jsou známkou našeho obrácení a odhodlání pamatovat na Něj a následovat Ho. V červenci roku 1830, na počátku znovuzřízení své Církve, vybral Pán první ženskou vedoucí v této dispensaci a ve zjevení jí řekl: „Promlouvám k tobě, Emmo Smithová, dcero má; neboť vpravdě pravím tobě, všichni ti, kteří přijmou evangelium mé, jsou syny a dcerami v království mém.“⁷

Historie Pomocného sdružení nás učí, že náš Nebeský Otec zná svoje dcery. Má je rád, dává jim konkrétní zodpovědnosti a hovoří k nim a vede je během jejich poslání ve smrtelnosti. Kromě toho historie Pomocného sdružení vyzdvihuje a potvrzuje postavení žen a ukazuje, jak pracují ve společenství s věrnými vedoucími kněžství.

Historie nás učí, co máme dělat

Svou historii studujeme proto, abychom se dozvěděly, co máme dělat. Prostřednictvím naší historie se učíme, jak se máme připravit na požehnání věčného života. Pomocné sdružení jako organizace mělo vždy zodpovědnost organizovat energii sester ve sborech a odbočkách Sionu. Pomocí schůzek Pomocného sdružení, práce navštěvujících učitelek a jejich společné služby jsou dcery Boží učeny, vedeny a inspirovány ve svých zodpovědnostech v Pánově díle a království. Presidentky Pomocného sdružení sborů a odboček jsou ustanoveny k tomu, aby tuto práci řídily.

Před rokem jsme na tomto shromáždění oznámily zásady týkající se schůzek Pomocného sdružení.

S radostí vám oznamujeme, že ve většině sborů a odboček po celém světě se sestry a předsednictva Pomocného sdružení chopily těchto zásad v tom duchu, v jakém byly zamýšleny. Bylo radost pozorovat, jaký omlazující účinek mají na historický účel a práci Pomocného sdružení. Také jsme byly svědky nárůstu vážnosti, identity a významu Pomocného sdružení, neboť všechny schůzky sester jsou nyní pojmenovávány jako to, čím skutečně jsou – schůzkami Pomocného sdružení. Pozorujeme nárůst víry a osobní spravedlivosti a posilování rodiny a domova a větší míru pomoci, která je sestrami Pomocného sdružení poskytována prostřednictvím správně pořádaných schůzek Pomocného sdružení. Všechny zásady týkající se schůzek Pomocného sdružení, navštěvujícího učení a další práce Pomocného sdružení, mají svůj základ v historii Pomocného sdružení a jsou schváleny Prvním předsednictvem.

Zodpovědností Pomocného sdružení vždy bylo a je podílet se na díle spasení. Od počátku znovuzřízení Církve jsou sestry vždy jako první po ruce, a stále po ruce, aby reagovaly na to, co přináší každodenní život. Z Pomocného sdružení sestry odcházejí sloužit do Primárek, Mladých žen, Nedělní školy a slouží v jiných programech a jsou majákem světla a ctosti pro dorůstající pokolení. Osobní služba rozvíjí každou jednotlivou sestru a sjednocená služba milionů věrných žen vytváří impozantní sílu víry v Pánově díle. Historie ukazuje, že od počátku znovuzřízení sestry byly a jsou na předním místě ve sdílení evangelia, a v tomto úsilí pokračují tím, že slouží na misi, připravují mladé muže a ženy na službu na misi a zvou své přátele, sousedy a členy rodiny, aby se podíleli na požehnání evangelia. Z historie se také dozvídáme, že

Prorok Joseph Smith na shromážděních Pomocného sdružení vyučoval sestry jejich přípravě na chrám. Rodinná historie a chrámová práce i dnes patří mezi základní zodpovědnosti Pomocného sdružení.

Porozumění našemu historickému účelu pomáhá ženám učit se rozlišovat správně své priority, tak aby „[neutrácely] peníze za to, co nemá žádné ceny, ani [nepracovaly] pro to, co nemůže uspokojití“.⁸ Pomocné sdružení vždy mělo a má zodpovědnost činit to, čemu učí apoštol Pavel: učit mladé ženy, aby byly rozvážené, taktní a cudné, a učit ty, které jsou vdané, aby milovaly svého manžela, milovaly své děti a posilovaly svůj domov.⁹ Historie Pomocného sdružení nás učí věnovat pozornost podstatným věcem, které nás spasí a posvěť, a věcem, které potřebujeme, abychom se staly osobně soběstačnými a užitečnými v Pánově království.

Myšlenkou, která se prolíná celou naší historií, je, že sestry, jež využívají moci Ducha Svatého, působí ve svém životě s Pánovou inspirací a přijímají zjevení pro své zodpovědnosti.

Historie sjednocuje spravedlivé ženy

Svou historii studujeme, protože sjednocuje věrné ženy. Historie Pomocného sdružení je příběhem naplněným Duchem o silných, věrných a cílevědomých ženách. Pomocné sdružení se jako součást Pánovy znovuzřízené Církve nyní nachází téměř ve 170 zemích. Kdekoli ve světě mohou být v Pánově Církvi ženám svěřeny závažné a důležité zodpovědnosti.

Mladé dívky a mladé ženy Církve se pomocí programů Víra v Boha a Osobní pokrok učí stanovovat si cíle, které je zaměří na chrám a jejich budoucí zodpovědnosti. V Pomocném sdružení pokračují v pokroku k požehnáním chrámu a věčného života tím, že prohlubují svou víru a osobní spravedlivost, posilují své rodiny a domovy a vyhledávají potřebné a pomáhají jim. Věrné sestry se učí toto dělat, i když se jim dostává jen málo pochvaly nebo uznání za to, co dělají. Je tomu tak proto, že Pomocné sdružení se rozvíjí na učení Pána Ježíše Krista, který řekl, že když poskytujeme almužnu (nebo oběť)

v skrytu, náš Otec v nebi, který vidí v skrytu, nás odmění zjevně.¹⁰

Historie a dílo Pomocného sdružení nás spojuje ve velké celosvětové společnosti sester – mladších i starších, bohatých i chudých, vzdělaných i negramotných, svobodných i vdaných, silných a neochvějných dcer Božích.

Poznání historie nám může pomoci změnit se

Svou historii studujeme proto, že nám pomáhá změnit se. A konečně, hodnota historie nespočívá ani tak v údajích, datech a místech. Je cenná tím, že nás učí zásadám, účelům a postupům, které máme následovat, a pomáhá nám poznat, kdo jsme, co máme dělat, a spojuje nás ve snaze posilovat domovy v Sionu a budovat království Boží na zemi. Pomocné sdružení, působí-li s inspirací, může nahradit strach, pochybnosti a sobectví vírou, nadějí a pravou láskou. Historii Pomocného sdružení budou i nadále psát věrné sestry po celém světě tím, že budeme pokračovat v Pánově díle. Pán posiluje Pomocné sdružení v prožívání současnosti a v přípravě nádherné budoucnosti pro Jeho dcery.

Vydávám vám svědectví, že náš Nebeský Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus skutečně žijí. Prostřednictvím Proroka Josepha Smitha bylo na zemi znovuzříženo evangelium, ona dobrá zpráva o naší identitě a poslání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Petrova 2:1.
2. 2. Nefi 28:20–22.
3. 2. Timoteovi 3:6.
4. Jozue 24:23.
5. Nauka a smlouvy 63:58.
6. Nauka a smlouvy 1:17.
7. Nauka a smlouvy 25:1.
8. 3. Nefi 9:51.
9. Viz Titovi 2:4–5.
10. Viz Matouš 6:4; 3. Nefi 13:4.

Silvia H. Allredová

První rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení

Stále a neochvějně

Když budeme věrné a vytrváme do konce, obdržíme všechna požehnání Nebeského Otce, dokonce věčný život a oslavení.

Jsem vděčná za to, že jsem součástí tohoto shromáždění věrných žen z celého světa. S tisíci z vás jsem se v mnoha zemích setkala. Vaše věrnost a oddanost mě posílily. Jste pro mě inspirací a příkladem dobrotivosti a oddanosti evangeliu. Vaše tiché skutky obětavé služby a vaše slova svědectví a přesvědčení ve mně vyvolávají pokoru.

Každé z vás dnes večer položím stejné otázky, jaké jsem mnohým z vás položila již dříve:

1. Co vám pomáhá zůstat stálou a neochvějnou, když čelíte výzvám zkoušejícím vaši víru?
2. Co vám pomáhá během zkoušek a protivenství?
3. Co vám pomáhá vytrvat a stát se pravou učednicí Krista?

Mezi odpovědi, které jsem od vás dostala, patří:

1. Vaše znalost toho, že vás Nebeský Otec má rád a že o vás pečuje.
2. Vaše naděje, že skrze smírnou oběť Ježíše Krista budou naplněna všechna požehnání, která jsou zaslíbená věrným.
3. Vaše znalost plánu vykoupění.

Ve svém poselství dnes budu hovořit

o těchto ujištěních, která vám šla od srdce.

V epistoletě Římanům 8:16 se píše: „Tení Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme [děti] Boží.“ Vzpomínám si, že poprvé jsem s jistotou pocítila, že mě Nebeský Otec zná, má mě rád a pečuje o mě, když jsem ve svých patnácti letech vstoupila do vod křtu. I předtím jsem věděla, že Bůh žije a že Ježíš Kristus je Spasitel světa. Věřila jsem v Ně a měla jsem Je ráda, ale až do dne, kdy jsem se těšila z nově uzavřených smluv křtu, jsem nikdy nepocítila Jejich lásku a péči o mě jako jednotlivce.

Uvědomila jsem si, jaký je to zázrak, že mě misionáři našli a učili mě, obzvláště když dvěma milionům obyvatel byla přidělena jen hrstka misionářů! Tehdy jsem si uvědomila, že Nebeský Otec mě zná a miluje mne tak mimořádným způsobem, že k nám domů přivedl misionáře.

Nyní vím, že Bůh je Bohem lásky. Je tomu tak, neboť my jsme Jeho děti a On si přeje, abychom všichni zažívali radost a věčné štěstí. Jeho dílo a Jeho sláva je uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka.¹ Z tohoto důvodu nám Bůh poskytl věčný plán štěstí. Smyslem našeho života je získat věčný život a oslavení pro sebe a pomoci ostatním učinit totéž. On pro nás

stvořil tuto zemi, abychom získali fyzické tělo a byli zkoušeni ve víře. Dal nám drahocenný dar svobody jednání, skrze který si můžeme zvolit cestu, která nás povede k věčnému štěstí. Plán vykoupění, který Nebeský Otec připravil, je určen vám i mně. Je určen všem Jeho dětem.

„I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.

A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji.“²

„A on jim dal příkázání, že mají uctívati Pána, svého Boha. ... A Adam byl poslušen příkázání Páně.“³

Adamovi a Evě se narodily děti a uskutečňování plánu pokračovalo.

Vím, že každá z nás má životně důležitou úlohu jako dcera Boží. Bůh svým dcerám udělil božské vlastnosti, aby mohly v Jeho díle postupovat vpřed. Bůh ženám světil posvátnou práci přivádění dětí na svět a jejich výchovu. Žádná jiná práce není důležitější. Je to posvátné povolání. Nejvznešenějším úřadem ženy je posvátná práce na budování věčné rodiny, nejlépe ve spolupráci s manželem.

Jsem si vědoma toho, že některé naše sestry ještě nebyly požehnány manželstvím nebo dětmi. Ujišťuji vás, že v příhodném čase obdržíte všechna požehnání zaslíbená věrným. Musíte se „tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a ... vytrváte-li do konce“, budete mít život věčný.⁴ Z hlediska věčnosti vám požehnání budou scházet „jen malou chvíli“.⁵

Kromě toho, vy nemusíte být vdané, abyste mohly dodržovat příkázání a pečovat o rodiny, přátele a sousedy. Vaše dary, talenty, dovednosti a duchovní kvality jsou pro budování království velmi potřebné. Pán se

spoléhá na vaši ochotu tyto nezbytné povinnosti vykonávat.

Pán říká:

„Já však nezapomenu se na tě.

Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou.“⁶

Pán vás má rád. Ví o vašich nadějích i zklamáních. Nezapomene na vás, protože má vaše bolesti a utrpení neustále před sebou.

Nejmocněji Bůh vyjádřil lásku, kterou k nám chová, když byl ochoten poslat svého milovaného Syna, Ježíše Krista, aby usmířil naše hříchy a stal se naším Spasitelem a Vykupitelem.

V Janovi 3:16 čteme: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozecného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“

Spasitel říká: „Jakož miloval mne Otec, i já miloval jsem vás.“⁷

Ochota Ježíše Krista stát se obětí beránkem byla vyjádřením Jeho lásky

k Otci a Jeho nekonečné lásky ke každému z nás.

Izaiáš popisuje Spasitelovo utrpení:

„Ještote on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl,

On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; ... a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“⁸

Samotný Pán prohlásil: „Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činiti pokání.“⁹

On zlomil pouta smrti a umožnil všemu lidstvu, aby bylo vzkříšeno. Dal nám dar nesmrtnosti.

Ježíš Kristus na sebe vzal naše hříchy, trpěl a zemřel, aby uspokojil požadavky spravedlnosti, abychom my trpět nemuseli, pokud učiníme pokání.

To, že Ježíše Krista přijímáme jako svého Spasitele, projevujeme tím, že v Něj vkládáme svou víru, činíme

pokání ze svých hříchů a přijímáme spásné obřady, které potřebujeme ke vstupu do Boží přítomnosti. Tyto spásné obřady jsou symboly smluv, které uzavíráme. Smlouvy poslušnosti Jeho zákonů a přikázání nás připoutávají k Bohu a posilují naši víru. Naše víra a stálost v Kristu nám dodá odvalu a jistotu, které potřebujeme, abychom dokázaly čelit výzvám, které jsou součástí naší pozemské zkušenosti.

Krátce poté, co byl roku 1992 můj manžel povolán jako prezident Paraguayské misie Ascuncion, jsme se zúčastnili konference odbočky v izolované komunitě v regionu Chaco.¹⁰ Jeli jsme čtyři hodiny po dlážděné silnici a pak dalších sedm hodin po vozové cestě. Na útrapy a nepohodlí dlouhé cesty jsme rychle zapomněli, když jsme se v Mistolaru přivítali se šťastnými a přívětivými členy.

Julio Yegros byl mladý prezident odbočky a spolu s manželkou

Auckland, Nový Zéland

Margaritou byli jednou z mála rodin, které byly zpečetěny v chrámu. Požádala jsem je, aby nám něco o svém zážitku z cesty do chrámu pověděli.

Nejbližším chrámem byl tehdy chrám Buenos Aires v Argentině. Cesta z Mistolaru do chrámu trvala 27 hodin jedním směrem a oni se na cestu vypravili se svými dvěma malými dětmi. Cestovali během velmi studené zimy, ale po mnohých útrapách se do chrámu dostali a byli spolu zpečetěni jako věčná rodina. Na cestě zpět děti vážně onemocněly a zemřely. Pohřbili je po cestě a domů se vrátili s prázdnými rukama. Byli zarmoucení a osamělí, ale kupodivu pocítovali i útěchu a pokoj. O tom, co je potkalo, řekli: „Naše děti k nám byly připečetěny v domě Páně. Víme, že budou s námi na celou věčnost. Toto poznání nám dodává pokoj a útěchu. Musíme zůstat způsobilými a věrnými smlouvám, které jsme v chrámu uzavřeli, a pak s nimi budeme znovu sjednoceni.“

Jak posílíme svou víru a naději, aby byly takové, jaké měli tito věrní členové z Paraguaye?

Jak upevníme svou víru v ona ujištění, která tak často slychávám od tolika z vás, a to, že věříte, že k vám Bůh chová lásku; že máte důvěru, že obdržíte Jeho požehnání; a že rozumíte plánu vykoupení skrze Spasitele Ježíše Krista a důležité úloze, kterou v tomto plánu hrajete?

Zmíním čtyři věci, které pomohly mně: modlitba, studium písem, poslušnost a služba.

Modlitba

Modlitba je způsob komunikace s Nebeským Otcem. Když se modlíme, potvrzujeme tím svou víru v Boha a v Jeho moc nám žehnat.

V Almovi 37:37 čteme: „Rad se s Pánem ve veškerém konání svém a on tě povede k dobrému; ano, když večer uléháš, uléhej v Pánu, aby nad tebou bděl ve spánku tvém; a když ráno vstáváš, necht' je tvé srdce naplněno poděkováním Bohu; a jestliže toto budeš činiti, budeš pozvednut posledního dne.“

Studium písem

Znalost a porozumění plánu Nebeského Otce nám pomáhá poznat, kým jsme a kým se máme stát.

Pán přikázal: „Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život mít, a tať svědectví vydávají o mně.“¹¹

Je velmi potřebné, aby každá žena studovala písma. Když se důvěrněji seznámíme s pravdami obsaženými v písmech, budeme je schopny používat ve svém životě a mít více síly k uskutečňování Božích záměrů. Také každodenní osobní modlitba a studium písem přizvou do našeho života vliv a moc Ducha Svatého.

Poslušnost

Pán říká: „Milujete-li mne, přikázání [má dodržujte].“¹² Věrná poslušnost nám pomůže osvojovat si vlastnosti božskosti a měnit naše srdce.

V Nauce a smlouvách dostáváme radu:

„Přimkni se k smlouvám, které jsi učinila. ...

Zachovávej neustále přikázání má, a korunu spravedlivosti obdržíš.“¹³

Náš závazek žít podle evangelia živí naši víru a naději v Ježíše Krista.

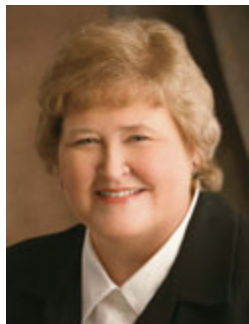
Služba

Máme mnoho příležitostí Bohu sloužit. Od každé sestry se požaduje, aby kolem sebe vyhledávala chudé a potřebné a pomáhala jim. Mezi „chudé a potřebné“ patří i ti, kteří mají duchovní a citové potřeby. Každá sestra také dostala za úkol spasit své mrtvé, čehož můžeme dosáhnout prací na rodinné historii nebo vykonáváním chrámové práce. Bylo nám přikázáno dělit se o evangelium s ostatními, a je mnoho způsobů, jakými se můžeme zapojit do misionářské práce. To všechno jsou způsoby, jakými můžeme sloužit Pánu. Náš Nebeský Otec očekává, že silní budou podporovat slabé, a když budete posilovat Jeho děti a pečovat o ně, vaše víra poroste.

Vím, že Nebeský Otec miluje každé své dítě dokonale, osobně a trvale. Vím, že jako ženy jsme nezbytnou součástí plánu štěstí. Bůh od nás požaduje pouze naše nejlepší úsilí, a každé z nás je v budování království potřeba. Usmíření je skutečné. Ježíš Kristus je náš Spasitel a Vykupitel. Svědčím o tom, že když budeme věrné a vytrváme do konce, obdržíme všechna požehnání Nebeského Otce, dokonce věčný život a oslavení. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Mojžíš 1:39.
2. Genesis 1:27–28.
3. Mojžíš 5:5.
4. 2. Nefi 31:20.
5. Nauka a smlouvy 121:7.
6. Izaiáš 49:15–16.
7. Jan 15:9.
8. Izaiáš 53:4–5.
9. Nauka a smlouvy 19:16.
10. Polovypřehrá, zřídka obydlená oblast západní Paraguaye.
11. Jan 5:39.
12. Jan 14:15.
13. Nauka a smlouvy 25:13, 15.

Barbara Thompsonová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu
Pomocného sdružení

„A [s] některými zajisté [soucit] mějte, rozeznání v tom majíce“

Krása [navštěvujícího učení] spočívá v tom, že jsme svědky proměněných životů, setřených slz, rostoucích svědectví, lidí, kteří pocítují lásku, posílených rodin.

Drahé sestry, to, že mohu být s vámi a mohu pocítovat vaši sílu a lásku k Pánu, je pro mě velikým požehnáním. Děkuji vám za lásku a soucit, který v každodenním životě projevujete druhým.

Je známo, že v raných dnech Pomocného sdružení v Nauvo cestovaly sestry od jednoho domu ke druhému, navzájem si sloužily, zjišťovaly potřeby, přinášely jídlo, pečovaly o nemocné a každé ženě i její rodině projevovaly soucit.¹ Přitom se mi vybavuje verš z knihy Judas: „A [s] některými zajisté [soucit] mějte, rozeznání v tom majíce.“² Když o tomto verši a o jeho významu přemítám, mé myšlenky se obracejí ke Spasiteli a k tomu, jak často v písmech čteme o lásce a soucitu, jež Kristus ke každému choval.

Na mnoha místech v Novém zákoně se dočítáme o tom, jak Kristus

projevoval soucit, když reagoval na potřeby lidí.³ Byl naplněn soucitem, když viděl, že jsou hladoví, a tak je nasýtil. Nebo když byli nemocní, tak je uzdravil. Nebo když potřebovali duchovní obohacení, tak je učil.

Soucit znamená mít vůči druhému pocity lásky a milosrdenství. Znamená to mít pro druhé pochopení a mít touhu ulevit jim od utrpení. Znamená to prokazovat druhým laskavost a být citliví.

Spasitel nás žádá, abychom činili to, co činil On,⁴ abychom si navzájem nesli svá břemena, utěšovali ty, kteří mají útechy zapotřebí, truchlili s těmi, kteří truchlí,⁵ sytili hladové, navštěvovali nemocné,⁶ pomáhali slabým, pozdvíhali ruce, které jsou skleslé,⁷ a učili „jeden druhého nauce království“⁸. Pro mě tato slova a skutky popisují navštěvující učitelky – ty, které slouží druhým.

Navštěvující učení poskytuje ženám příležitost navzájem o sebe pečovat, posilovat se a učit. Stejně jako učitel v Aronově kněžství má zodpovědnost „vždy bdíti nad církví“ a „býti s jejími členy a posilovati je“⁹ navštěvující učitelka projevuje lásku tím, že se s modlitbou zamýšlí nad každou ženou, které je povolána sloužit.

Sestra Julie B. Becková nám připomněla, že „vzhledem k tomu, že se řídíme příkladem a učením Ježíše Krista, ceníme si tohoto posvátného pověření milovat, poznávat, sloužit, rozumět, učit a působit v Jeho zastoupení“.¹⁰

Dnes chci hovořit o dvou věcech:

- O požehnáních, jež přinášíte do života těm, u nichž sloužíte jako navštěvující učitelka.
- A o požehnáních, která ze služby druhým získáváte vy.

Požehnání, jež přinášíte do života těm, u nichž sloužíte jako navštěvující učitelka

Nedávno jsem se setkala se skupinou žen v Anchorage na Aljašce. V místnosti bylo asi dvanáct žen a šest dalších z různých měst po celé Aljašce s námi bylo spojeno telefonicky. Mnohé z těchto žen bydlí stovky kilometrů od církevní budovy. Tyto ženy mě učily o navštěvujícím učení.

Kdyby měly osobně navštívit všechny sestry, musely by letět letadlem, cestovat lodí nebo ujet velmi dlouhou vzdálenost autem. Je tedy jasné, že z časových a finančních důvodů jsou osobní návštěvy neproveditelné. Avšak tyto sestry měly pocit, že jsou si velmi blízké, protože se za sebe vzájemně modlí a usilují o vedení Svatého Ducha, aby poznaly, co jejich sestry potřebují, i když je nemohou navštívit osobně tak často. Zařídily si to tak, že byly ve spojení prostřednictvím telefonu, internetu a pošty. Slouží s láskou, protože uzavřely smlouvy

s Pánem a touží po tom, aby svým sestřám žehnaly a posilovaly je.

Další oddaný pár navštěvujících učitelek v Demokratické republice Kongo musel jít velmi daleko, aby navštívil jednu ženu s miminkem. Sestry si s modlitbou připravily své poselství a chtěly vědět, jak mohou život této drahé ženy, kterou navštěvovaly, změnit k lepšímu. Tato žena byla z jejich návštěvy dojata. Jejich návštěva byla pro tuto ženu poselstvím z nebe určeným právě jí. Při této návštěvě v jejím skromném domově byly tato sestra, její rodina i samotné navštěvující učitelky povzneseny a požehnány. Ona dlouhá cesta pěšky jim nepřipadala jako oběť. Tyto navštěvující učitelky s touto ženou soucítily, změnily její život k lepšímu a její život požehnaly.

V některých oblastech Církve jsou osobní měsíční návštěvy kvůli velkým vzdálenostem, nákladům či bezpečnosti nemožné. Ale díky moci osobního zjevení mohou sestry, které skutečně usilují o vzájemnou lásku a bdí nad sebou a posilují se, přijít na způsoby, jak mohou toto povolání od Pána vykonávat.

Inspirovaná presidentka Pomocného sdružení se radí se svým biskupem a s modlitbou přiděluje navštěvující učitelky, aby tak biskupovi pomohly bdít nad každou ženou ve sboru a pečovat o ni. Když rozumíme tomuto procesu zjevení a vzájemných porad, lépe rozumíme své důležité

zodpovědnosti sloužit a můžeme se s větší důvěrou spoléhat na Ducha, aby nás v této práci vedl.

Já jsem jedna z těch, které každý měsíc navštívily několik žen a pak s úlevou hrdě prohlásily: „Mám hotové navštěvující učení!“ Tedy, hotové je možná to, o čem podávám zprávu, ale je-li to ten jediný důvod, proč to dělám, pak bych se měla stydět.

Krása navštěvujícího učení nespočívá v tom, že se na měsíční zprávě objeví 100 procent; krása spočívá v tom, že jsme svědky proměněných životů, setřených slz, rostoucích svědectví, lidí, kteří pocítují lásku, posílených rodin, rozveselených lidí, nasycených hladových, navštívených nemocných a utěšených truchlících. Navštěvující učení vlastně nikdy není *hotové*, neboť bdíme a posilujeme neustále.

Dalším požehnáním navštěvujícího učení je více jednoty a lásky. Písma nám radí, jak toho dosáhnout: „A přikázal jim, že ... mají vyhlížeti kupředu jednotejně majíce jednu víru a jeden křest a majíce srdce svá spojená v jednotě a ve vzájemné lásce.“¹¹

Mnoho žen uvedlo, že důvodem jejich návratu k aktivitě v Církvi bylo to, že je měsíc co měsíc navštěvovala věrná navštěvující učitelka a sloužila jim, měla je ráda a žehnala jim.

Někdy je poselství tím nejdůležitějším, o co se při konkrétní návštěvě podělíte. Kromě poselství, které s sebou přinesete vy, zažívají některé ženy v životě jen málo duchovního obohacení. Poselství navštěvujících učitelek v *Liahoně* jsou poselství evangelia, která každé ženě pomáhají prohlubovat víru, posilovat rodinu a více se zaměřovat na dobročinnou službu.

Občas tím nejdůležitějším požehnáním z vaší návštěvy bude to, že budete prostě jen naslouchat. Naslouchání přináší útěchu, pochopení a

uzdravení. A někdy zase bude možná potřeba, abyste si vyhrnuly rukávy a pomohly s něčím v domě nebo pomohly utěšit plačící dítě.

Požehnání, která ze služby druhým získáváte vy

Požehnání, která ze služby druhým získáváte vy, je mnoho. Občas jsem si říkala: „Ou, musím jít na navštěvující učení!“ (To bylo v době, kdy jsem zapomínala, že navštěvuji a učím ženy. Bylo to v době, kdy jsem to vnímala spíše jako břemeno než jako požehnání.) Mohu však upřímně říci, že když jsem šla na navštěvující učení, vždycky jsem se potom cítila lépe. Byla jsem povznesena, požehnána a pocítovala jsem lásku – většinou mnohem více, než ona sestra, kterou jsem navštívila. Má láska vzrostla. Vzrostla i má touha sloužit. A viděla jsem, jak nádherně pro nás Nebeský Otec naplánoval to, abychom nad sebou navzájem bděly a pečovaly o sebe.

Další požehnání z toho, že jsme navštěvující učitelkou, je to, že poznáme sestry, které bychom jinak asi nepoznaly tak dobře, a sprátelíme se s nimi. Občas se stane, že budeme odpovědí na něčí modlitby. A osobní zjevení a duchovní zážitky jsou s navštěvujícím učením úzce spjaté.

K zážitkům, které mi v životě přinášejí nejvíce pokory, radosti a duchovnosti, patří ty, které mívám, když sedím v domově žen ze svého vlastního sboru i z celého světa. Navzájem se učíme evangeliu. Pláčeme spolu, smějeme se spolu, řešíme spolu problémy – a já jsem přitom povznesena a požehnána.

Jednou večer, ke konci měsíce, jsem se chystala odjet z města, a stále jsem ještě nenavštívila jednu ze svých sester. Bylo dost pozdně večer. Nic jsem v plánu neměla. Nezavolala jsem jí. Ani jsem neměla společnici. Ale

usoudila jsem, že je důležité, abych svou přítelkyni Julii navštívila. Juliina dcera Ashley se narodila s chronickou lámavostí kostí. I když bylo Ashley skoro 6 let, byla velmi slabá a nebyla schopna dělat v podstatě nic jiného než hýbat rukama a mluvit. Celý den, a den za dnem, jen ležela na dece. Ashley byla veselá a šťastné dítě, a já jsem s ní ráda pobývala.

Onoho večera, když jsem k nim přišla, mě Julie pozvala dál a Ashley na mě zavolala, že mi chce něco ukázat. Vešla jsem dál a klekla jsem si vedle Ashley. Její maminka byla z druhé strany. Ashley řekla: „Podívej, co dokážu!“ Pak se s malou pomocí maminky převálila z jedné strany na druhou a zpět. Trvalo jí téměř šest let, než si tento úžasný cíl splnila. Zatímco jsme při této mimořádné události tleskaly, radovaly se, smály se a plakaly spolu, děkovala jsem Nebeskému Otci za to, že jsem šla na navštěvující učení a nepřišla tak o tuto velkou událost. I když k této návštěvě došlo před mnoha lety a roztomilá Ashley již dávno z tohoto světa odešla, budu navždy vděčná za to, že jsem s ní měla tento neobyčejný zážitek.

Má vlastní maminka byla po mnoho let úžasnou a oddanou navštěvující učitelkou. Stále přemýšlela o tom, jak by mohla požehnat rodiny,

kteří navštěvovala. Zvláštní pozornost věnovala dětem žen, které navštěvovala, a doufala, že jejich rodinu nějak posílí. Vzpomínám si, jak jedna pětiletá dívka přiběhla na shromáždění k mé mamince a řekla: „Ty jsi moje navštěvující učitelka. Mám tě ráda!“ To, že maminka byla součástí života úžasných žen i jejich rodin, bylo pro ni požehnáním.

Ne všechny zážitky týkající se navštěvujícího učení jsou srdečné a příjemné. Někdy je to těžké – například když máte navštěvovat rodinu, kde skutečně nejste vítané, nebo když je obtížné domluvit si návštěvu s velmi zaneprázdněnou sestrou. Vytvořit si dobrý vztah může u některých sester trvat déle. Když ale opravdu usilujeme o to, abychom onu sestru měly rády, staraly se o ni a modlily se za ni, Duch Svätý nám bude pomáhat najít způsoby, jak o ni pečovat a posilovat ji.

President Thomas S. Monson je mistrem v tom, jak sloužit dle vzoru Spasitele. Každou chvíli někoho navštěvuje a pomáhá druhým. Řekl: „Kolem nás jsou ti, kteří potřebují naši pozornost, naše povzbuzení, naši podporu, naši útěchu, naši laskavost. ... Jsme zde na zemi jako ruce Páně, a máme zmocnění sloužit Jeho dětem a pozvedat je. Pán spoléhá na každého z nás.“¹²

„A [žádná žena] nemůže pomáhati v tomto díle, ledaže bude [pokorná] a [plná] lásky, [majíc] víru, naději a pravou lásku, [jsouc umírněná] ve všech věcech, kterékoli budou do péče [její] svěřeny.“¹³

Ženy, pro něž jsme navštěvujícími učitelkami, byly svěřeny do naší péče. Kéž k těm, které byly svěřeny do naší péče, chováme lásku a soucit a měníme tak jejich život k lepšímu.

Sestry, mám vás ráda. Modlím se o to, abyste pociťovaly lásku našeho Nebeského Otce a našeho Spasitele Ježíše Krista. Svědčím vám o tom, že Spasitel žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, a Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 32–33.
2. Judas 1:22.
3. Viz Matouš 9:36; 14:14.
4. Viz Jan 13:15.
5. Viz Mosiáš 18:8–9.
6. Viz Mosiáš 4:26.
7. Viz Nauka a smlouvy 81:5.
8. Nauka a smlouvy 88:77.
9. Nauka a smlouvy 20:53.
10. Julie B. Becková, „Pomocné sdružení – posvátné dílo“, *Liahona*, listopad 2009, 110.
11. Mosiáš 18:21.
12. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“, *Liahona*, listopad 2009, 84.
13. Nauka a smlouvy 12:8.

President Thomas S. Monson

Pravá láska nepomíjí

Místo toho, abychom jeden druhého soudili a byli vůči sobě kritičtí, ke svým spolucestovatelkám na cestě životem chováme čistou lásku Kristovu.

Dnes večer se naše duše radují a obracejí se k nebi. Byli jsme požehnáni nádhernou hudbou a inspirovanými poselstvími. Duch Páně je zde přítomen. Modlím se o to, aby mě vedla Jeho inspirace, zatímco se s vámi budu dělit o několik myšlenek a pocitů.

Začnu jedním krátkým příběhem, který ilustruje to, o čem bych rád hovořil.

Mladý manželský pár, Lisa a John, se přestěhovali do nové čtvrti. Jednou ráno, při snídani, se Lisa podívala z okna a zadívala se na sousedku, která právě věšela prádlo.

„To prádlo není čisté!“ zvolala Lisa. „Naše sousedka neví, jak se prádlo pere!“

John se podíval také, ale mlčel.

Pokaždé, když jejich sousedka věšela prádlo, Lisa to komentovala stejně.

Po několika týdnech byla Lisa překvapená, když se podívala z okna a uviděla, jak u sousedů na zahradě visí krásně čisté prádlo. Řekla manželovi: „Koukni, Johne, už se konečně naučila práť! Zajímalo by mě, jak to dokázala.“

John odpověděl: „No, miláčku, já ti řeknu jak. Možná tě bude zajímat, že jsem dnes ráno vstal brzo a umyl jsem nám okna!“

Dnes večer bych se s vámi rád podělil o několik myšlenek o tom, jak pohlížíme jeden na druhého. Nedíváme se oknem, které je třeba umýt? Nevynášíme soudy, aniž bychom znali všechny skutečnosti? Co vidíme, když se díváme na druhé? Jaké mínění o nich máme?

Spasitel řekl: „Nesudtež.“¹ A pokračoval: „Kterakž pak vidíš [smítko] v oku bratra svého, a v oku svém břevna [nezaznamenáš]?“² Nebo parafrázovaně: Kterak vidíš to, o čem myslíš, že jest špinavým prádlem na zahradě sousedů, a v domě svém špinavých oken nezaznamenáš?

Nikdo z nás není dokonalý. Neznám nikoho, kdo by tvrdil, že dokonalý je. A přesto máme z nějakého důvodu i přes své nedokonalosti tendenci ukazovat na nedokonalosti druhých. Vynášíme soudy o tom, že něco udělali nebo naopak neudělali.

Ve skutečnosti ani není možné poznat srdce, záměry nebo okolnosti někoho, kdo možná řekl nebo udělal něco, co si podle nás zaslouží kritiku. Proto je nám přikázáno: „Nesudtež.“

Na této generální konferenci je tomu 47 let od doby, kdy jsem byl povolán do Kvora Dvanácti apoštolů. V té době jsem sloužil v jednom ze všeobecných výborů kněžství Církve,

a tak jsem předtím, než bylo mé jméno oznámeno, seděl mezi ostatními bratry z výboru kněžství, jak se ode mě očekávalo. Moje manželka však netušila, kam má jít, a neměla nikoho, ke komu by si sedla, a vlastně ani nemohla v Tabernaclu najít jediné prázdné místo. Jedna naše dobrá známá, která byla členkou jedné generální komise pomocných organizací a seděla v zóně určené pro členky této komise, požádala sestru Monsonovou, aby si k ní přisedla. Tato žena o mém povolání – které mělo být zanedlouho oznámeno – nic nevěděla.

Ale když zahlédla sestru Monsonovou a všimla si jejího znepokojení, laskavě jí nabídla místo. Mé drahé ženě se ulevilo a za toto laskavé gesto byla velmi vděčná. Když si však sedala, zaslechla, jak si jedna z členek komise sedící za ní polohlasem stěžuje dalším členkám kolem sebe, že jedna z jejich kolegyně v komisi si dovolila pozvat na místo vyhrazené pouze pro ně někoho, kdo k nim nepatří. Její nelaskavé chování bylo neomluvitelné – at už by to místo bylo nabídnuto *komukoli*. Dovedu si však představit, jak se tato žena cítila, když zjistila, že onen „vetřelec“ byla manželka nejnovějšího apoštola.

Nejenom že máme sklon soudit skutky a slova druhých, ale mnozí z nás posuzují i vzhled – oblečení, účes, rozměry. Seznam by mohl pokračovat.

Typický příklad posuzování podle vzhledu byl před mnoha lety otištěn v jednom národním časopisu. Tento případ se skutečně stal – možná jste o něm již slyšeli, ale stojí za zopakování.

Jedna žena, jmenovala se Mary Bartelsová, měla dům přímo naproti vstupu do nemocniční kliniky. Její rodina bydlela v přízemí a horní patro pronajímala ambulantním pacientům kliniky.

Jednou navečer u jejich dveří zazvonil skutečně strašně vypadající stařík a ptal se, zda by pro něj neměli místo na přespání. Byl shrbený, kůži měl vrásčitou a rudý a mokvající otok mu křivil obličej. Řekl, že se již od oběda snaží najít místo na přespání, ale zatím bez úspěchu. „Asi za to může můj obličej,“ řekl. „Vím, že vypadá hrozně, ale doktor říká, že po několika zákrocích by se to mohlo zlepšit.“ Poznamenal, že by mu na přespání stačilo i houpací křeslo na verandě. Jak si Mary se staříkem povídala, uvědomila si, že má velké srdce vtěsnané do malého těla. I když byly všechny pokoje obsazené, řekla mu, ať se posadí do křesla, že pro něj nějaké místo na spaní najde.

Když byl čas jít spát, Maryin manžel pro staříka připravil rozkládací postel. Když Mary ráno pokoj kontrolovala, ložní prádlo bylo úhledně složené a stařík seděl na verandě. Nechtěl ani snídani, ale těsně předtím, než odešel na autobus, se Mary zeptal, zda by u nich mohl přespát i po příštím vyšetření. „Nebudu vás nijak obtěžovat,“ sliboval. „Vyspím se dobře i v křesle.“ Mary ho ujistila, že klidně může přijít znovu.

Během těch let, kdy chodil na vyšetření a přespával v Maryině domě, tento stařík, který byl povoláním rybář, pokaždé přinesl nějakou pozornost v podobě ryb nebo zeleniny z vlastní zahrádky. Když nepřišel osobně, poslal balíček poštou.

Často, když Mary takovouto pozornost dostala, se jí vybavila poznámka, kterou pronesla její sousedka poté, co onen znetvořený a shrbený stařík poprvé odcházel z Maryina domu. „Tys toho ošklivého muže nechala u sebe přespát? Já jsem ho odmítla. Když budeš ubytovávat takové lidi, můžeš přijít o zákazníky.“

Mary věděla, že jednou či dvakrát o zákazníky možná *opravdu přišla*, ale řekla si: „Kéž by ho mohli poznat – možná by pak svou nemoc snášeli lépe.“

Když už byl stařík po smrti, navštívila Mary kamarádku, která měla skleník. Když si prohlížela její květiny, všimla si jedné nádherné zlaté chryzantémy. Nemohla však pochopit, proč je zasazená v rozbitém, starém a rezavém kyblíku. Kamarádka to vysvětlila: „Neměla jsem dost květináčů, ale protože jsem věděla, jak krásně vykvete, řekla jsem si, že nebude

vadit, když ji zasadím do tohoto starého kyblíku. Je to jen na chvíli, než ji přesadím do zahrady.“

Mary se pousmála, když si představila tutéž scénu v nebi. „Zde je jedno obzvláště krásné dítě,“ možná řekl Bůh, když pohleděl na duši onoho malého staříka. „Nebude mu vadit, když začne v tomto malém, nepěkném těle.“ To je však již dávno – jak vysoká musí být tato krásná duše v Boží zahradě dnes!³

Vzhled může být klamavý a poskytuje velmi chabé měřítko člověka. Spasitel nás nabádá: „Nesudte podle [vzhledu].“⁴

Jedna členka jisté organizace pro ženy si stěžovala, když byla jiná žena vybrána, aby danou organizaci zastupovala. S touto ženou se nikdy nesetkala, nicméně viděla její fotografii a nelíbilo se jí, jak vypadá, protože podle ní měla nadváhu. Podotkla k tomu: „Z tisíců žen v této organizaci by mohla být určitě vybrána nějaká lepší představitelka.“

Ano, je pravda, že ona vybraná žena nebyla „štíhlou modelkou“. Avšak ti, kteří ji znali a znali její kvality, v ní viděli mnohem více než jen to, co vyjadřovala její fotografie. Z fotografie

bylo patrné, že má přátelský úsměv a přesvědčivý pohled. Z fotografie však patrné *nebylo*, že byla oddanou a soucitnou přítelkyní, inteligentní ženou, která miluje Pána a která chová lásku k Jeho dětem a slouží jim. Patrné nebylo ani to, že dobrovolně sloužila veřejnosti a byla pozornou a starostlivou sousedkou. Zkrátka fotografie nezobrazovala to, jaká tato žena skutečně byla.

Ptám se: kdyby postoje, skutky a duchovní dispozice byly patrné z *fyzického vzhledu*, byl by výraz ženy, která si stěžovala, stejně tak působivý jako výraz ženy, kterou kritizovala?

Drahé sestry, každá z vás je jedinečná. Jedna od druhé se lišíte v mnoha ohledech. Jsou mezi vámi sestry, které jsou vdané. Některé z vás zůstávají doma s dětmi, zatímco jiné pracují mimo domov. Některé z vás mají děti již odrostlé. Jsou mezi vámi sestry, které jsou vdané, ale děti nemají žádné. Některé jste rozvedené a některé ovdovělé. Mnohé z vás jsou svobodné. Některé z vás mají vysokoškolský titul, jiné nikoli. Některé sestry si mohou dovolit nosit poslední módu, jiné jsou vděčné za svůj jediný vhodný nedělní oděv. Takových to rozdílů bychom našli bezpočet. Pokoušejí nás tyto rozdílů k tomu, abychom jeden druhého soudili?

Matka Tereza, řádová sestra, která po většinu života působila mezi chudými obyvateli Indie, pronesla tuto hlubokou pravdu: „Když soudíte druhé, nemáte čas je milovat.“⁵ Spasitel nás nabádal: „Totož jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás.“⁶ Ptám se: *můžeme mít jeden druhého rádi, jak nám to přikazuje Spasitel, když jeden druhého soudíme?* A odpovídám – s matkou Terezou: ne, nemůžeme.

Apoštol Jakub učil: „Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, a v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového [i takové] marné jest náboženství.“⁷

Vždy jsem měl rád vaše motto Pomocného sdružení: „Pravá láska nepomíjí“.⁸ *Co je to pravá láska?* Prorok Mormon nás učí, že „pravá láska je čistá láska Kristova“.⁹ Ve slovech na rozloučenou určených Lamanitům Moroni prohlásil: „Pokud nemáte pravou lásku, nemůžete býti nikterak spaseni v království Božím.“¹⁰

Já pokládám pravou lásku – neboli „čistou lásku Kristovu“ – za opak kritizování a souzení. Když mluvím o pravé lásce, tak v tuto chvíli nemám na mysli pomoc trpícím poskytovanou tím, že dáme něco ze svých prostředků. To je samozřejmě nezbytné a správné. Dnes večer mám

však na mysli onu pravou lásku, která se projevuje tehdy, když jsme shovívaví vůči druhým a jejich skutkům; pravou lásku, jež odpouští; pravou lásku, jež je trpělivá.

Mám na mysli pravou lásku, která nás nutí být solidárními, soucitnými a milosrdnými, a to nejen v časech nemoci, strasti či zármutku, ale i v časech slabosti či chyb ze strany druhých.

Velmi potřebná je ta pravá láska, která se zajímá o ty, kterých si nikdo nevšímá, která poskytuje naději těm, již ztratili odvahu, a pomoc těm, již trpí. Skutečná pravá láska je láska v akci. Pravé lásky je zapotřebí všude.

Je zapotřebí pravé lásky, která odmítá nacházet uspokojení ze zprávy o neštěstí druhých, nebo z toho, když takové zprávy šíříme dál, ledaže bychom tím oněm postiženým nějak pomohli. Americký pedagog a politik Horace Mann jednou řekl: „Pouze litovat neštěstí je lidské; poskytnout úlevu je božské.“¹¹

Pravá láska znamená mít trpělivost s někým, kdo nás zklamal. Znamená to odolávat nutkání snadno se urazit. Znamená to akceptovat slabosti a nedokonalosti. Znamená to akceptovat lidi takové, jací opravdu jsou. Znamená to hledět na víc než jen na fyzický vzhled – hledět na vlastnosti, které s časem nepolevují. Znamená to odolávat nutkání rozdělovat druhé do kategorií.

Pravá láska – ona čistá láska Kristova – se projevuje tehdy, když skupina mladých žen ze sboru mladých svobodných dospělých cestuje stovky kilometrů, aby se zúčastnily pohřbu matky jedné z jejich sester v Pomocném sdružení. Pravá láska se projevuje tehdy, když se oddané navštěvující učitelky měsíc co měsíc, rok co rok vracejí k těžce poněkud kritické sestře, která nejeví žádný zájem. Je patrná tehdy, když někdo pamatuje

na postarší vdovu a vozí ji na činnosti a akce sboru a Pomocného sdružení. Je pociťována tehdy, když sestra, která na Pomocném sdružení sedí sama, zaslechne slova: „Pojďte, sedněte si k nám.“

Existují stovky možností, jak si každá z vás může obléci plášť pravé lásky. Život není dokonalý pro nikoho z nás. Místo toho, abychom jeden druhého soudili a byli vůči sobě kritičtí, kéž ke svým spolucestovatelkám na cestě životem chováme čistou lásku Kristovu. Kéž si uvědomujeme, že dělají to nejlepší, aby se vypořádaly se svými problémy, a kéž se *my* snažíme dělat to nejlepší, abychom jim pomohli.

Pravá láska byla definována jako „nejvyšší, nejušlechtlejší, nejsilnější druh lásky“,¹² jako „čistá láska Kristova ...; a [kterákoli žena] bude posledního dne [shledána], že ji má, s [tou] bude dobře“.¹³

„Pravá láska nepomíjí.“ Kéž vás toto přetrvávající motto Pomocného sdružení, tato nadčasová pravda, vede při všem, co děláte. Kéž vám pronikne do samotné duše a bude se projevat ve všech vašich myšlenkách a skutcích.

Vyjadřuji vám, drahým sestřím, lásku a modlím se o to, aby na vás vždy spočívala požehnání nebes. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Matouš 7:1.
2. Matouš 7:3.
3. Upraveno z: *Guideposts*, June 1965, 24.
4. Jan 7:24.
5. Mother Teresa, v R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. Jan 15:12.
7. Jakub 1:26.
8. 1. Korintským 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Průvodce k písmům, „Pravá láska“.
13. Moroni 7:47.

Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech

Níže je uveden seznam vybraných příběhů z proslovů z generální konference, které můžete použít při osobním studiu, při rodinných domácích večerech i při jiné výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Starší Jeffrey R. Holland	Jeffreyemu R. Hollandovi platí misii jeho rodiče (6).
Rosemary M. Wixomová	Děti se modlí, když jejich matka projíždí vánicí (9).
Starší D. Todd Christofferson	Dědeček D. Todd Christoffersona stříhá ovce a platí si misii (16). Obchodní partneři si rozdělují majetek nerovným dílem (16).
Starší Robert D. Hales	Robert D. Hales lakuje podlahu a nakonec uvázne v koutě (24).
Starší Quentin L. Cook	Biskup pomáhá muži činit pokání z nečestného jednání (27).
Starší Russell M. Nelson	Russell M. Nelson dává přátelům Knihu Mormonovu (47). Mladý muž vstupuje do Církve poté, co bádá na stránkách www.mormon.org (47).
Starší Patrick Kearon	Patricka Kearona bodl škorpión (50).
Starší Juan A. Uceda	Otec se během rodinného studia písem rozzlobil na dceru (53).
President Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball navštěvuje v nemocnici otce Henryho B. Eyringa (59).
President Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen odmítá hrát basketbal v neděli (67).
President Henry B. Eyring	Presidentka Pomocného sdružení shromažďuje oblečení, aby ho mohla dávat chudým (70).
President Boyd K. Packer	Žena, která činí pokání, je vybidnuta, aby se neohlížela zpátky (74).
Starší Jay E. Jensen	Jay E. Jensen se modlí a získává svědectví skrze Ducha Svatého (77).
President Thomas S. Monson	Rodina se učí být vděčná i během obtížného období (87).
Starší L. Tom Perry	Mladý kněz pomáhá postiženému muži přijmout svátost (91).
Starší Larry R. Lawrence	Rodiče žádají syna, aby zůstal doma, protože mají z výletu nepříjemný pocit (98).
Starší Mervyn B. Arnold	Kráva umírá poté, co sežrala příliš mnoho obilí (105).
Starší M. Russell Ballard	Žena se začíná upadat do závislosti při užívání léků na předpis (108).
Silvia H. Allredová	Když se rodina vrací z chrámu poté, co byla zpečetěna, postihuje ji tragédie (116).
Barbara Thompsonová	Barbara Thompsonová je požehnána díky tomu, že jako navštěvující učitelka navštívila Ashleyinu matku (119).
President Thomas S. Monson	Manželé, kteří provozují penzión, nechávají znetvořeného muže přespat v jejich domě (122).

Generální předsednictva pomocných organizací

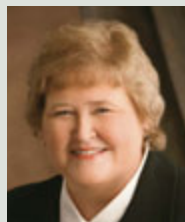
POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Silvia H. Allredová
První rádkyně

Julie B. Becková
Presidentka

Barbara Thompsonová
Druhá rádkyně

MLADÉ ŽENY

Mary N. Cooková
První rádkyně

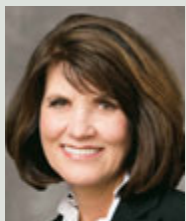

Elaine S. Daltonová
Presidentka

Ann M. Dibbová
Druhá rádkyně

PRIMÁRKY

Jean A. Stevensová
První rádkyně

Rosemary M. Wixomová
Presidentka

Cheryl A. Esplinová
Druhá rádkyně

MLADÍ MUŽI

Larry M. Gibson
První rádce

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Druhý rádce

NEDELNÍ ŠKOLA

David M. McConkie
První rádce

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Druhý rádce

Učení pro naši dobu

Lekce na shromáždění Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení o čtvrté neděli budou věnována „Učení pro naši dobu“. Jednotlivé lekce lze připravovat s využitím jednoho nebo více proslovů pronesených na poslední generální konferenci. Presidenti kůlů a okrsků mohou rozhodnout, jaké proslovy se mají použít, nebo touto zodpovědností mohou pověřit biskupy a presidenty odboček. Vedoucí mají zdůrazňovat, jaký význam a užitek má to, když bratři Melchisedechova kněžství a sestry Pomocného sdružení studují v danou neděli tytéž proslovy.

Účastníky lekcí vyučovaných o čtvrté neděli povzbuzujeme, aby studovali poslední konferenční vydání časopisu a aby si ho nosili do třídy.

Doporučení pro přípravu lekcí z proslovů

Modlete se o to, aby při studiu a výuce proslovu(ů) byl s vámi Svätý Duch.

Můžete být pokoušeni připravit si lekci pomocí jiných

materiálů, ale konferenční proslovy představují schválené studijní osnovy. Vaším úkolem je pomáhat druhým, aby se učili evangeliu, tak jak mu bylo učeno na poslední generální konferenci Církve, a aby podle něj žili.

Projděte si proslov(y) a hledejte zásady a nauky, které uspokojí potřeby členů třídy. Rovněž v proslovu(ech) vyhledávejte příběhy, odkazy na verše z písem a různá prohlášení, které vám pomohou učit těmto pravdám.

Připravte si osnovu toho, jak chcete těmto zásadám a naukám vyučovat. Vaše osnova má zahrnovat otázky, které členům třídy pomohou:

- Vyhledávat v proslovu(ech) zásady a nauky.
- Přemýšlet o jejich významu.
- Dělit se o vlastní porozumění tématu, o myšlenky, zkušenosti a svědectví.
- Uplatňovat tyto zásady a nauky v životě. ■

MĚSÍCE

listopad 2010–
duben 2011

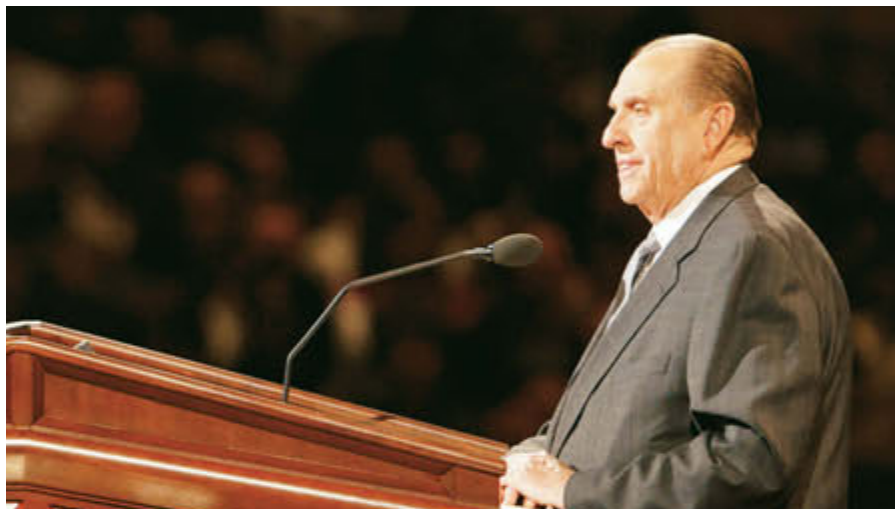
květen 2011–
říjen 2011

MATERIÁLY PRO LEKCI O ČTVRTÉ NEDĚLI

Proslovy z *Liahony* vydané v listopadu 2010*

Proslovy z *Liahony* vydané v květnu 2011*

* Tyto proslovy jsou k dispozici (v mnoha jazycích) na webových stránkách conference.lds.org.

President Monson žádá o více misionářů a oznamuje pět nových chrámů

President Thomas S. Monson zahájil 180. pololetní generální konferenci Církve, která se konala v sobotu a v neděli 2. a 3. října 2010, tím, že oznámil pět nových chrámů a žádal, aby více členů sloužilo na misi.

President Monson znovu žádal, aby se „každý způsobilý a schopný mladý muž“ připravil sloužit; ocenil mladé ženy, které po této službě touží; a řekl, že Církev potřebuje, aby sloužilo „mnohem více starších manželských párů“.

„Misionářská služba je kněžskou zodpovědností“, řekl, „povinností, již od nás, kterým toho bylo tolik dáno, očekává Pán.“

President Monson oznámil, že je plánována výstavba pěti nových chrámů na těchto místech: Hartford v Connecticutu, USA; Indianapolis v Indianě, USA; Lisabon v Portugalsku; Tijuana v Mexiku; a Urdaneta na Filipínách.

Díky těmto novým chrámům vzrostl počet chrámů, které byly

oznámeny nebo se stavějí, na 23. Jakmile bude stavba těchto 23 chrámů dokončena, bude po celém světě v provozu 157 chrámů Církve.

„Pokračujeme v budování chrámů,“ řekl president Monson. „... Kéž i nadále věrně navštěvujeme chrámy, které jsou budovány stále blíže našim členům.“ („Opět se setkáváme“, *Liahona* a *Ensign*, list. 2010, 4.)

Nové chrámy v Portugalsku, v Indianě a v Connecticutu budou prvními chrámy Církve. Chrám Urdaneta bude na Filipínách třetím chrámem Církve a chrám Tijuana bude v Mexiku již třináctým chrámem.

Za posledních šest měsíců, mezi dubnovou a říjnovou generální konferencí, zasvětila Církev čtyři nové chrámy: chrám Gila Valley Arizona, chrám Vancouver Britská Kolumbie, chrám Cebu City Filipíny a chrám Kijev Ukrajina. Chrám Laie Havaj prošel rozsáhlými renovacemi a jeho znovuzasvěcení je plánováno na 21. listopadu 2010. ■

Celosvětové školení vedoucích

13. listopadu 2010 se bude konat celosvětové satelitní školení vedoucích. Školení se bude týkat nových církevních příruček (*Handbook 1: Stake Presidents and Bishops* [Příručka 1 – presidenti kůlu a biskupové] a *Handbook 2: Administering the Church* [Příručka 2 – spravování záležitostí Církve]).

K účasti na tomto školení zveme tyto členy: Generální autority; územní sedmdesátníky; předsednictva kůlů, misí, chrámů a okrsků; referenty kůlů a okrsků; výkonné tajemníky kůlů a okrsků; vysoké rádce; předsednictva Pomocného sdružení, Mladých mužů, Mladých žen, Primárek a Nedělní školy kůlů a okrsků; biskupstva; předsednictva odboček; referenty sborů a odboček; výkonné tajemníky sborů a odboček; vedoucí a asistenty skupin vysokých kněží; předsednictva kvor starších; předsednictva Pomocného sdružení, Mladých mužů, Mladých žen, Primárek a Nedělní školy sborů a odboček; vedoucí misie sborů.

Přenos školení se uskuteční ve více než 30 jazycích. Další informace ohledně dostupnosti přenosu získáte od místních vedoucích kněžství. ■

Členové si uchovávají ducha konference v každodenním životě

Vyslechli jste si poselství; pocítili jste Ducha; zavázali jste se následovat dané rady. Jak však

učiníte konferenci, která již skončila, součástí svého každodenního života během příštích šesti měsíců?

Členové Církve z celého světa se podělili o to, co jim pomáhá v tom, aby na poselství z generální konference pamatovali a jednali podle nich.

Učíte generální konferenci součástí svého každodenního života

Naslouchejte poselstvím, zatímco cvičíte, řídíte auto, pracujete doma nebo se ráno vypravujete.

– James, Ontario, Kanada

Ať se členové rodiny střídají ve volbě proslovů, kterým budete naslouchat u snídani.

– Ashlee, Washington, USA

Sledujte části generální konference o nedělích jako rodina.

– Grant, Kalifornie, USA

Používejte poselství na rodinných domácích večerech

Vyberte ta poselství, která chcete s rodinou prostudovat, a zadejte členům

rodiny, aby jim na nadcházejících rodinných domácích večerech učili.

– Vern a Jennifer, Utah, USA

Čtete nebo sledujete poselství a hledáte v nich cíle, na kterých můžete pracovat jako rodina.

– Tony, Arizona, USA

Používejte poselství jako studium písem

Střídejte ranní četbu písem s večerním studiem proslovů z generální konference.

– Diane, Washington, USA

Každý večer čtete dětem jedno poselství jako příběh na dobrou noc.

– Heather, Utah, USA

Po přečtení každého proslovu vyhledejte odkazy na písmo, které jsou v tomto proslovu.

– Becky, Utah, USA

Podtrhněte si zvýrazňovačem vše, oč nás řečníci výslovně požádali, abychom dělali, a zaměřte se na to, abyste se jejich radami řídili.

– Helen, Australia

Studujte jednotlivá témata

Vytvořte si seznam témat, o nichž se mluvilo na generální konferenci a v nichž se ve svém životě chcete zlepšit. Studujte jedno téma po druhém a snažte se do příští generální konference v těchto oblastech zlepšit.

– Rebecca, Texas, USA

Zaměřte se během několika dní při studiu písem na určité téma nebo se zaměřte během několika týdnů na určité téma při rodinných domácích večerech.

– Francis, Nigérie

Podělte se o poselství s druhými

Začleňte citáty z generální konference do církevních zpravodajů a rozdávaných materiálů.

– Todd, West Virginia, USA

Navštěvujte jako host on-line či osobně některý knižní klub generální konference nebo do jednoho vstupte. Každý týden si prostudujte jedno poselství a přijďte do klubu připraveni podělit se o své postřehy.

– Stephanie, Utah, USA

Opravy

Na vnitřní straně obálky konferenčního vydání Liahony z května 2010 měla třetí věta textu pod obrázkem *Harmony, Pensylvánie*, Al Rounds, znít takto: „Zde Prorok Joseph přeložil velkou část Knihy Mormonovy.“

Fotografie chrámu Washington D.C. na stranách čtyři a pět a fotografie chrámu Portland v Oregonu na zadní straně obálky v letošním říjnovém vydání časopisů *Ensign* a *Liahona*, *Chrám Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů*, pořídil Robert A. Boyd. ■

RODINA

PROHLÁŠENÍ SVĚTU

PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO A RADA DVANÁCTI APOŠTOLŮ
CÍRKVE JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ

MY, PRVNÍ PŘEDSEDNICTVO a Rada Dvanácti apoštolů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů slavnostně prohlašujeme, že manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem a že rodina je středem Stvořitelova plánu pro věčný osud jeho dětí.

VŠECHNY LIDSKÉ BYTOSTI – muži a ženy – jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů, a jako takový má každý božskou podstatu a určení. Pohlaví je základní charakteristikou předsmrtné, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce.

V PŘEDSMRTELNÉ ŘÍŠI duchovní synové a dcery znali Boha a uctívali ho jako svého Věčného Otce a přijali Jeho plán, podle kterého Jeho děti mohou obdržet hmotné tělo a získat pozemskou zkušenost, aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života. Božský plán štěstí umožňuje, aby rodinné vztahy pokračovaly věčně, i za hrob. Posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, umožňují jedincům vrátit se do přítomnosti Boží a rodinám umožňují, aby byly sjednoceny na věčnost.

PRVNÍ PŘIKÁZÁNÍ, které dal Bůh Adamovi a Evě, se týkalo jejich možnosti být rodiči, a to jako manžel a manželka. Prohlašujeme, že přikázání, které Bůh dal svým dětem, aby se množily a naplnily zemi, je stále v platnosti. Dále prohlašujeme, že Bůh přikazuje, aby posvátné moci plození bylo používáno pouze mezi mužem a ženou, kteří jsou zákonně oddáni jako manžel a manželka.

PROHLAŠUJEME, že způsob, kterým je tvořen smrtelný život, je božsky určený. Potvrzujeme posvátnost života a jeho důležitost ve věčném Božím plánu.

MANŽEL S MANŽELKOU mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. „Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky.“ (Žalm 127:3.)

Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby a učit je vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému, dodržovat přikázání Boží a být občany, kteří dodržují zákony, kdekoli žijí. Manželé a manželky – matky a otcové – se budou před Bohem zodpovídat z toho, jak tyto povinnosti plnili.

RODINA je ustanovena Bohem. Manželství mezi mužem a ženou je základem Jeho věčného plánu. Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy. Štěstí v rodinném životě dosáhneme s největší pravděpodobností tehdy, když je založeno na učení Pána Ježíše Krista. Úspěšná manželství a rodiny jsou založeny a udržovány na zásadách víry, modlitby, pokání, odpuštění, úcty, lásky, soucitu, práce a hodnotných odpočinkových činností. Otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlivosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin. Matky jsou zodpovědné především za výchovu svých dětí. V těchto posvátných zodpovědnostech jsou otcové a matky povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři. Postižení, smrt nebo jiné okolnosti mohou vést k nutným individuálním úpravám. V případě potřeby má poskytnout podporu příbuzenstvo.

VARUJEME ty jedince, kteří porušují smlouvy cudnosti, kteří týrají nebo zneužívají manželského partnera nebo své potomstvo nebo kteří neplní rodinné zodpovědnosti, že jednoho dne se budou zodpovídat před Bohem. Dále varujeme, že rozpad rodiny přivede na jedince, obce a národy pohromy předpověděné dávnými i současnými proroky.

VYZÝVÁME odpovědné občany a vládní úředníky, ať jsou kdekoli, aby podporovali ty kroky, které jsou určeny k udržení a posilování rodiny jako základní jednotky společnosti.

Toto prohlášení přečetl prezident Gordon B. Hinckley jako součást svého poselství na generálním shromáždění Pomocného sdružení, které se konalo 23. září 1995 v Salt Lake City v Utahu.

„Mladí muži, nabádám vás, abyste se na misionářskou službu připravovali. Uchovávejte se čistými, neposkvrněnými a způsobilými zastupovat Pána. Pečujte o své zdraví a sílu...“ řekl president Thomas S. Monson během úvodního zasedání 180. pololetní generální konference. „Pár slov i pro vás, mladé sestry – ačkoli vy nemáte tutéž kněžskou zodpovědnost jako mladí muži, sloužit jako misionáři na plný úvazek, váš přínos coby misionářek je také cenný, a my vaši službu vítáme. A nyní i něco pro vás, starší bratři a sestry – potřebujeme mnohem více starších manželských párů. ... V životě je jen málo příležitostí, kdy se můžete těšit z onoho nádherného ducha a pocitu zadostiučinění, které přicházejí, když sloužíte na plný úvazek na díle Mistra.“